

ناول: ابلېس ناول درېم. پړاو ته څوک يې؟

ليکوال: خواجه زي

نشرکونکې: خواجه زي خپرونډويه اداره.

<https://t.me/pashtoonovels0>

خواجه زي خپرونډويه اداره

[HTTPS://T.ME/PASHTOONOVELS0](https://t.me/pashtoonovels0)

@shuhab09

Ketabton.com

تہ شوک یجا؟!

و ابلیس ناول وریم جلد

لیکوال: خواجہ زی

"بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ"

نظر مې د دوکان د بښېښې څخه هغه خوا د سرک بلې
غاړې ته په هغه کوچني میدان و چې د هلکانو یو ډلي
په بیحد شوق او خوشحالی لگیا وه او کرکت یې کاوه،
د کوچنیوالو څخه تر همدا اوس یوازیني شی چې
بیحد مې خوبښیده او شوق مې ورسره درلود همدغه
کرکت وو، کله ناکله چې ماښکر خوا ته بیکاره کیدلم
نو تلم د هغوي سره مې لوبه کول، تقریبا شپږ میاشتي
کیدې چې دلته راغلي یم دقیق که ووايم نو د هغه
وخت څخه چې د ذوالفقار د دفتر څخه ووتلو او د

زبیر د هغه پیدا کړی کار څخه یې هم وشړلو نو دا
دوکان مو واخیست.

البته باید ووايم چې زبیر او ذوالفقار واخیست زما
سره پیسې چیرته وه؟ خو په نوم زما او د زبیر دی
دواړو په شریک پکې کار کو، زه هره میاشت ذوالفقار
ته د هغه د قرض یو څه پیسې ورکوم البته دومره
پیسې هم نشم ورکولي کله ناکله د میاشتي پنځه زره
روپي ورکوم، کله دوه زره او کله ناکله خو بیخي د
میاشتي دومره کار نه کیږی چې خپل خرچه اوباسم
څه ورسیرې چې ذوالفقار ته یې ورکړم! خو د بیکاری
څخه همدا کار هم بڼه دی، وخت تیریدې او ذوالفقار
هم دومره خپل د پیسو غوښتنه نکوی چې زه دی
پعذاب شم.

البته هغه بیچاره خو بیخي د پیسو نوم لا نه اخلې، کله
ناکله چې زه د میاشتي یو څو زره روپي ورکوم نو
سخت غوسه کیږی او پیسې نه اخلې خو زه یې په

زوره ورکوم، د هغه احسانات پر ما دومره زیات دی چې حد نلری او زه پوهیږم چې د هغه یو احسان هم نشم جبران کولای خو د پیسو پر ورکولو یو څه خپل وجدان راحت کوم.

د دی دوکان یو خوبی همدا د کرکټ لیدل دی کله ناکله چې مشتری نه وی زه هم ځم او هلته کرکټ کوم البته کله ناکله! دا څو وختونو کې د کرکټ کولو څخه لویدلي یم زیاتر د لری څخه د لوبې څارونکي یم.

په همدی فکر کی وم چی د دوکان دروازه خلاصه شوه او دوه چاغی انجونی چی هر یو یې درې منه آریش کړی و په سترې گامونو باندی دوکان ته را دننه شول، دا څو وخته چې دوکانداری مې شروع کړې وه دومره تجربه مې حاصل کړی وه او په یو نظر پوهیدم چې ایا مقابل کس مشتری (اخیستونکي) دی که یا هسې وقت ضایع کونکی؟

د هغوی د چاغ جسمونو او ستریو څهرو او خالی لاسونو څخه یو شی ماته په واضح توګه ښکاریدل او هغه دا چې هغوي خپل د خوبني ډیزاین یا اندازه نده پیدا کړي، په یو بی حوصله مسکا او تکرای جمله " ښه راغلاست څه مرسته ستاسو سره کولای شم " چی هر ورځ په کرارتو مې د هر مشتری د راتلو سره تکرارول د هغوی پام ځان طرف ته راواړو د هغه دواړو څخه یوه جنی چې عمر یی یوسه لږ معلومیدی پداسی حال کی چی خپل حجاب یی سم کاوه کرار وویل: تور برجست لری؟ غټ سایز کې؟

صحيح گمان مې کړی و مشتری وه ډیر ژر مې ورته درې ډیزینه برجستونه په تور رنگ کی د هغوي مخي ته کیخودل او ومې ویل: په غټ سایز کی یواځې دا درې ډیزینه لرم.

جنی لکه چی یو راحتہ ساه واخیستی، په تلوار یې وپوښتل: پدی ډیزین کی 52 اندازه سایز لری؟

په حیرانتیا می جنی ته وکتل چاغه وه خو دومره هم نه! زما په نظر 50 سایز ورته برابر وو، همدغه خبره می هغې ته هم وکړل او ومې ویل: زما په نظر 50 سایز تاسو ته برابر دی ځکه دا برجستونه کش دی او پیر کشیری (او بیا می د یو برجست پایسه تر کوم ځای چی کشیدل کش کړل ترڅو زما په خبری اعتبار وکړی جنی لکه چی زما خبره خوبه شول ځکه په خوشحالی باندی سر و خوځاوه او ویې ویل: سمه ده همدا اخلم.

خوشحاله شوم چی زما خبره یی ومثل زما په نظر چاغي بنځې د ډنگرو څخه بهتره دی! ځکه یواځی ورته اندازه مهمه وی، نه پیر د پیزاین پسی سر گرځوی او نه هم رنگ ورته ډېر مهم وی، که یو ډنگره جنی اوس راغلې وایې نو مجبوره ورته دا ټول دوکان می خالی کړی وایی ترڅو پیزاین، رنگ، کیفیت اصل، بدل او خلاصه چی زر رقم درد و بتر یې کتلې وایی، او د دی ټولو څیزونو د کتلو وروسته یې هم ویل "زه تر دا

بل دوکان حُم یو بل شې اخلم او بیرته ژر راحم" او دا
خبره مطلب هسې می پر تا دا ټول دوکان خالی کړو
خو زما هېڅ شې خوښ نشو!

خو جالب دا چې زیاتر اوقات داسې هم کیدل چې د
ټول بازار کتلو وروسته ستړی ستومانه راتلل او بیرته
یې همغه شی کوم چې لومړی ځل خوښې شوی وو
اخیست؟! په داسې حال کې مې ډېر زړه غواړی هغه
جنی ته ووايم: ایا لومړی دی چینجی درلود چې وا دی
نه خیست او ځان دې دومره ستړی کړو؟ خو افسوس
چې داسې الفاظ یو ښځې ته مخامخ ویل ښه نه دی.

— قیمت یی څو دی؟

اه بیا تکراری بحث یعنی د دوکانداری بترینه بحث او
موضوع همدغه د جنس په سر چنه وهل دي، منم چې
چنه وهل سنت طریقه ده خو د هغه څخه مطلب دا
چنه وهل نه دی، کوم چنه چې دوي د جنس په سر
وهې دا د انسان عصاب خوړل دي او زه ورڅخه کرکه

لرم، کاش د خارج پشان په هر جنس باندی قیمت لگول شوی وای او خلکو هم بغیر د کوم چنی وهلو څخه په آرامه آرامې یې پیسې ورکول او خپل خریدی کاوه ای کاش! البته خپل خبره اخلم دا چاغی بنځی داسې بهترینه هم نه دی، دویته که ډیزاین او رنگ دومره مهم نه وي خو قیمت بیحد مهم دی، یعنی تر څو چې په چنی وهلو، وهلو دی د بدن پوست در ونباسی تر هغه وخته دې نه خوشی کوی.

د ډیر چنو وهلو وروسته راځی شول چې ما بدبخت ته یو پنځه افغانی فایده د هغه جنس په سر راکړی او زه په هغه پنځه روپو داسی خوشحاله شوم ته وا چې پنځه لکه ډالر مې فایده کړی ده. د هغوی دتلو سره سم د دوکان دروازه بیا خلاصه شوه او دا ځل زبیر رانوت.

زبیر- سلام څنگه یی؟

- علیک سلام ښه یم ولی دی دومره ناوخته کړل؟
زبیر پداسی حال کی چی یو برگر او د پپسی بوتل زما

خواته نیو وویل: وبخنبه، یوڅه کار راته پیدا شو نو
ځکه ناوخته شول، څنگه مشتری دی درلود؟
پداسی حال کی چی برگر او د پیپسی بوتل مې د هغه
د لاس اخیست ومی ویل: مشتری نه، باید ووايي د
عذاب فرښتې! یعنی دومره یې د قیمت په سر چني
ووهل چې اخر کی مې زړه غوښت خپل سر په دا
دیوال ووهم.

زبیر په خدا وویل: نه داسې کار ونکړی، که خدای
نخواست په تا یو شی وشي نو ذوالفقار به زما پوست
په ژوندوني وباسی.
- یعنی د دی لپاره چی ذوالفقار درته څه ونه وایي زما
سلامتیا درته مهم ده؟
زبیر پداسې حال کی چې یو عطریې را اخیستی و او
په ځان یې پاشي په خدا
ووویل: معلومداره خبره ده چی دهغه د وېرې نه پریردم
یو اغزی دی لا پر پښه ننوځي، کنه پرتا خو څه سینه
چاق عاشق نه یم؟!

- بلا بلا ریشخندی انسانه، هغه عطر پریږده زر خله مې درته ویلې چې د دوکان شیان په ځان مه واهه یا څوک یې نه اخلې وایې دا استعمال شوی.

زبیر داسې حال کې چې عطر یې بیرته پوښ ته اچو ویې ویل: دوی باید خوشحال شې چې دا عطر لومړۍ ما وهلې.

په ریشخند مې وویل: هو نو تخو پیرصیب یې کوم شې چې استعمال کړی هغه برکتی کیږی. زبیر پخندا وویل: ابرین اوس دی اصل خبره وکړل، زه دا خبری پریږده پوهیږی طاها څه مې پیدا کړی؟

د برگر خورلو حال کې مې ورته سر و خوځاوه او ومې ویل: څه؟

د زبیر سترگی له شیطنت څخه وپړقیدل زما خواته چې د میز شاته په څوکی ناست وم راغې او خپل موبایل یې راوخیست او ویې ویل: یو خطرناک فلم مې پرون ماښام پیدا کړو طاها، چې باور به ونکړی که ووايم په یوه شپه کې مې درې ځله وکتې.

- ما فکر وکړو کوم خزانه، مزانه دی پیدا کړي، پر تا دی
ودریږی.

زبیر- نچ د خزاني څخه ډېر قیمتي فلم دی.

څه مې ونه ویل او خپل برگړ خوړل مې پیل کړل زبیر
هم څو دقي خپل د موبایل شیان اخوا ديخوا کړل او
بلاخره یې هغه فلم پیدا کړو په خوشحالي د موبایل
سکرین زما خواته ونيو تر څو فلم وگورم، همدا چې
نظر مې د موبایل په سکرین ولگید سترگي مې له
حیرت خلاصي پاتي شوی، یو نظر مې د زبیر خوا ته
چې په خوشحالي زما خوا ته راکتل وکړو او یو نظر
مې بیا د موبایل په سکرین هغه فلم ته البته باید
ووایم هغه سکسي "پورن فحش" فلم ته وکړو او په
غوسه مې وویل: مړ شي زبیر دا نو څه دی؟

زما په دی خبره زبیر لږ حیرت وکړو موبایل یې سکرین
یې خپل خواته وگرځو، زه په تمه وم چې هغه ووایې
دا فلم نه وو بلکې دا د غلطې څخه راغلی خو هغه

بیرته همغه فلم زما خواته ونیو او ویې ویل: څه دی؟
خو فلم دی وگوره دومره زبردست فلم دی.

دا ځل نو د رښتیا مې ورته غوسه راغله یو دوه کلک
ټک مې پر اوږه وواهه او موبایل مې ورته په لاس
ورکړو او ومې ویل: خدای دی ورک که زییر چې
درڅخه بیغم شم، دغه فحش فلم تا مابښام درې ځله
کتلې؟ ای وشرمیږی بیا که خپل دی غول خوړلې وه او
کتلی دی و بیا نو ولې دی ماته راوړو؟ فکر کوی زه هم
ستا پشان دا چتیاټ گورم؟

زییر- اوووو په کراره دا کوم سکسی یا فحش فلم نه
دی.

- نه دی؟

زییر- اهوم نه دی.

- عجب! نو دا ستا په نظر فحش فلم نه دی؟

زییر- عه ورک شې خیرن، منم لږ اهوم اهوم یعنی
مطلب بې شرمانه انځورونه لری خو په قران دا دومره

جالب فلم دی .

- ستا سر دی هغه جالب و خوری، دا رقم شیان کتل
پوهیږی خومره گناه لری؟ دیته اسلام د سترگو زنا
وایي .

زبیر- بیا شروع شو مولا صیب .

غوښتل مې یو دوه درې خبری ورواچوم چې زبیر په
بیحد عاجزانه لهجه وویل: طاها! ته وقران زما نیشه
کې تیشه مه وهه راشه دا وگوره، باور وکه د کتلو څخه
به یې پښیمانه نشې .

- په قران قسم یوځل بیا داسې بکواس شیان ماته
راوړی داسی وهل و خوری چې خوند درکړی .

زبیر- ورک شې لڅیره زه درته وایم دا فلم ډیر جالب
کیسه لری، ته یې د هغه نور شیانو سره څه کار لری؟ ته
یې کیسې ته وگوره .

- هغه مرداره کیسه یې ستا مبارک زه یې نگورم .

پاسېدم ترڅو د عطرونو قوطيان منظم كړم، خو زبیر د
سربینې پشان زما پسي و او زاری کول ترڅو زه هغه
فلم وگورم دومره یې وویل او زاری وکړل چې بلاخره
مې ورته وویل: کتل خو زر کاله وروسته هم داسي
مردار فلم نگورم خو ته چې اوس دومره لگيا یې او
وايي چې جالب کیسه لری نو کیسه یې وکړه.
زبیر- نه نو کیسه کول یې خوند نه کوی باید ویې
گوری ځکه هغسې بیا په کیسي بهتره پوهیږی.
- بیخي مکوه ورځه ورک شه زما عصاب دی په کافي
اندازه نن خراب کړل.

زبیر خو شېبې خاموش شو او کله چې ولیدل بله چاره
نلری نو په نه زړه یې وویل: که څه هم د هغه فلم
خوند په کتلو کېدی خو اوس چې تا د ځان څخه مولا
جوړ کړی نو کیسه به یې درته وکړم، گوره د فلم اول
سر کې چې تا کوم بڼځه ولیدل بڼه؟
- هوم.

زبیر- هغه ښځه اصل کې ښځه نه ده! مطلب عه څنگه
دې پوهه کړم ته خیرن فلم هم نگوری چې په کیسه دې
سر خلاص شې، گوره اومم کیسه به داسې شروع کړم
گوره یو ډاکټر دی اصل کې د پوستکي جراح ډاکټر دی،
د ده یوه ښځه ده او یو پنځلس کلن لور ده په ده باندې
دا خپل ښځه او لور بیحد گران دی، د ده مور او پلار
مړ شوی او دی خپل د ښځې او لور سره په یو کور کې
یوازې ژوند کوی (څو شیبې خاموش شو، مخ مې تاو
کړو چې وگورم ولې خاموش شو؟ زما په کتلو زبیر په
کرار وویل: نه یوازې ژوند نکوی، د ده سره یو بوډې
ښځه هم ژوند کوی چې ماشومتوب کې دغه ډاکټر ته
شیدې ورکړې وه او د ده رضایی مور راځې دا بوډې
ښځه هم د دوي سره ژوند کوی البته د یو نوکری پشان
او د دوي د کور کار کوی.

دا بوډې ښځه په دنیا کې هېڅوک نلری، البته یو زوی
لری چې ډېر خبیث انسان دی، یو بیکار معتاد چرسی
چې یوه ورځ ازاد دی او دوه میاشتي بندیکانه کې

بندی دی. خلاصه چې دا بنځه د تگ لپاره بل ځای نلری او د همدی ډاکټر په کور کې ژوند کوی یوه ورځ

د دې بوډی بنځې زوی خپل د مور د لیدو لپاره د ډاکټر کور ته راځي البته د دی لپاره نه راځي چې خپل د مور پسې زړه تنگ شوی نه، بلکې پوليسان ورپسی دې! زما په نظر ده کوم غلام، ملا کړی ده او د هغوي څخه د بچ کیدلو لپاره خپل مور ته راځي او ورته وایي ما دلته پټ کړه، خو مور یې دا خبره نه مني، د دوي دواړو په همدی خبرو کې بحث وی چې د ډاکټر بنځه راځي او پوښتنه کوی چې څه خبره ده؟ هغه بوډی بنځه هم د شرم څخه نه پوهیږي چې څه ووایي؟ چې په همدی وخت کې د هغې زوی چالاکی کوی او خپل ځان د ډاکټری بنځې ته داسی بیخي نامي بڼه سرې معرفی کوی او اخر کې ورته په مظلومیت او دروغو وایي چې د کور صاحب یې دی له کور څخه شړلې ځکه چې ده سره د کرایي پیسې نه وه. او اوس دی د اوسېدو لپاره

کوم خای نلری او خپل د مور څنگ ته راغلی که اجازه
وی یو څو ورځې دلته پاتې شې؟!

د ډاکټر بڼځه هم د لږ فکر کولو وروسته د هغه خبیث
خبره منې او ورته اجازه ورکوی چې د یو څو ورځو
لپاره د دوي کور کې پاتې شې، له بلخوا سر خورلې
بدبخت ډاکټر د یو مهم کار لپاره بل ښار ته تللې.
زبیر خپل د خبرو په منځ کې ودرید ما ورته په
کنجکاوی کتل ترڅو خپل خبرو ته دوام ورکړی. رښتیا
که ووايم کیسه راته جالب معلومیدل که څه هم فلم
کې لومړۍ صحنه یې ډیر خراب راخیستلې وه! زبیر
چې زما منتظر نظر ولید نو په شیطنت یې وویل:
څنگه اوس هم نغواری فلم وگوری؟

بد، بد مې وروکتل زبیر یو بد خاصیت درلود او هغه دا
چې کوم وخت چې پوهه شوی وای چې د یو شی په
اړه یې ستا نظر جلب کړی بیا نو ترڅو چې ستا زاره
یې درته نه وای چولی تر هغه یې هغه خبره نکول، نو

حُکّه خان مې ناگاره واچو بیرته خپل په کار بوخت شوم او په یو بې پروا لهجه مې وویل: ورځه ورک شې د هغه بیکاره فلم سره دی، هسی بر، بر لگیا وی نو ما ویل بده ده درته شا کړم نو حُکّه مې مخ دروگرځو کنه کیسه دی بیخي په غور نیولو نه ارزی.

زما په دی خبره زییر په لور غږ وخنډل او ویې ویل: هو، هو تخو رښتیا وایې بیخي دی غور نه و نیولی کنه؟

کوم حُواب مې ورنکړو، زییر چې هم زما بې پروای ولیدل نو خپل لگیا شو د کیسي پر کولو او مضريت یې پریخود.

زییر- ښه نو د کیسي دی حُای کې وو چې بدبخت، کم بخت ډاکتر تللی بل حُای ته او د ډاکتر ښځې د دی بوږی زوی ته خپل په کور کې حُای ورکړو، او دا کم بخت ښځه چې دومره خپل په خاوند گرانه وه او حتا یو لور یې هم درلود د دی خیرن سپی سره یارانه

جوړوی.

بی اختیار می مخ د زبیر خواته کړو او ومې ویل: نه!

زبیر- په قران! دا کم بخت بڼځه د دی سړی سره
جوړپېږی او خلاصه چې څو ورځی بڼه په عیش او
عیاشی باندی اا سړی د ځان سره ساتي خو کله چې د
ډاکټر د راتگ خبر واورى نو خپل د غه خبیث یار ته
پیسی ورکوی او ورته وایې چې اوس لار شه او زما
بدبخت خاوند راروان دی خو هغه کم عقل څو ورځی
په کور دی او بیا د کوم کار لپاره ځی کله چې لارو بیا
ته راشه خلاصه چې همغسی کیږی خاوند یې د څو
ورځو لپاره کور ته راځې او بیا د یو کار په سلسله کې
ځې او دا بیا د دی بوږی زوی ته زنگ وهی چې راشه
میدان چغالی دی.

په حیرت مې د زبیر خبره پری کړل او ومې ویل: دا
بوږی بڼځه ولې ډاکټر ته خپل د زوی او د هغه د بڼځې
د بد عملی په اړه خبر نه ورکو؟

زبیر- مور! پوهیپی مور څه ته وای؟ زوی چې
هرڅومره بد شې بیا هم یو مور خپل د اولاد مرگ
نغواری، هغه بوږې بڼځه هم خپل د دی خبیث زوی
مرگ نغوښت نو ځکه دی ورته ډیر نصیحتونه کول
البته خپل زوی ته یی کول خو زوی چې تازه په داسی
مزو ورپینښ شوی و نو خپل د مور یوه خبره یې هم نه
منل البته دومره خبیث څهره یی ده زه حیران یم دا د
ډاکتر بڼځه د ده سره څنگه یارانہ جوړه کرل؟

زبیر په یو افسوس دا خبره وکرل چی ماته خدا
راغلل.

زبیر- خنده مه رښتیا وایم تا خو فلم کې نه دی لیدلی
خو باور وکه سم خنزیر پشان څهره یې ده همغسې
چاق بد قواره او دا بدبخته بڼځه دومره ښکلې ده، د
دی خاوند هغه بدبخت ډاکتر هم ښکلې دی بیا ولاکه
چې دا ولی د دی مردار سره جوړه شوه؟ په هر حال

خدای دی واخلی دواړه بڼه نو کیسه مې کول چې د
دی خاوند بیا د کار په سلسله کې یو چیرته ولاړی.

- صبر د دی څخه مخکې چې کیسه پیل کړی تا ویل د
دی یو پنځلس کلنه لور ده هغه چیرته ده؟ هغه خو کوم
چیرته نه ده تللی، هغه نو څنگه خپل د مور د دی غلط
کارو څخه نه ده خبره؟

زبیر بد بد راوکتل او ویې ویل: کله چې فلم نگوری نو
معلوماته ده چې د کیسی په سر و بر به صحیح نه
پوهیږی زه هم کوم روبات نه یم چې ټول کیسه الف
څخه تر یا درته وکړم لور یې زما لیاډه ووتل چې درته
ووایم هغه یې یو مکتب کې اچولې چې لیلیه لری او
میاشت کې یوځل کور ته راځی.

- اها صحیح شو اوس دوام ورکړه.

زبیر- مرگ یې دوام ورکړه.

کرار مې وخنډل چې زبیر یو دوه نور خبری هم وکړل
او بیا یې کیسه راوخیستل: بڼه نو ویل بڼځې خپل

هغه خیرن خبیث معشوق راوغوښت په دی فکر چې
خاوند مې نشته، او دواړه لگیا وه عیش او عشرت یې
کاوه چې له هغه خوا یې خاوند راغلو!

همدا چې خوله مې د پوښتني کولو لپاره جوړه کړل
ترڅو وپوښتم خاوند خو یی د کار لپاره تللی وو څنگه
راغلو؟ چې زبیر په غوسه زما د څه ویلو مخکی خوله
رابنده کړل او ویې ویل: یو دقه خوله دی بنده ونیسه
کیسه لا خلاصه شوی نه ده، وایم چې ولی راغلو
دومره که تلوار دی درلود بیا به دی فلم کتلی وایی،
دومره بد مې راځی خبره مې پوره کړی نه وی او ته
لکه د شلمبو مچ پشان پوښتني کول پیل کړی چی دا
نو ولی داسی شو؟ هغه نو ولی هغسی شو؟ هر څه
وشو ښه وشو په تایی څه؟

د زبیر دومره غوسی ته مې وخنډل او ومې ویل: اها
زه صحیح شو څه نه وایم مهربانی جناب کیسه خوان
صیب!

زبیر- مرض او درد کیسه خوان صیب.
- اصلاً بیخې کیسه مکوه چی دومره نازونه کوی.
زبیر- زه ناز کوم که ته؟ د انسان پشان مې درته فلم
راوړو ځان دی اولیا د زماني جوړ کړو چې توبه، توبه
زه خو داسی شیان نگورم او اوس گوره څنگه غوړ دی
نیولی کیسی ته؟! که غواړی کیسه وکړم نو د انسان
پشان غوړ شه او زما خبره مه بندوه.

غوښتل مې ورته وایم چې بیخې مکوه! خو کله چې د
زبیر هغه د قاتلانو پشان په غوسه نظر مې ولید نو په
کراره مې وویل: سمدې نور پوښتنه نکوم کیسه وکړه.

زبیر څو شیبی په ځیر، ځیر، ځیر راوکتل او بیا یې خپل
کیسه پیل کړل: د ډاکتر څخه په کور کې خپل یو
دوسیه پاتې شوی کوم کې چې د ده د نن ورځې د
کنفراس او جراحي یو مهم مثله وی نو ځکه دی
مجبوره کیږی بیرته کور ته راوگرځی او کله چې کور ته
راځی نو خپل گرانه بڼه د هغه د معشوق سره خپل

په کوټه کې، خپل په بستر کې په هغه بد حال کې
گوری.

زه بغیر د څه ویل ورته غوړم و چې زبیر په تنده لهجه
وویل: ما فکر کوو اوس به دواړه راوښی او مړه به
یې کړی خو باور کوی طاها! دا کم بخت ډاکتر هملته
بغیر د څه ویلو وچ کلک درېږی، داسی لکه چې فلج
شوی وې یا کوم خوب وینی او باور یې نه کیږی چې
څه روان دی؟ هغه خبیث د بوډی زوی چی هم ډاکتر
هک حیران وینی نو ژر دوه پښې لری دوه نور هم
قرض کوی او الفرار... د کور څخه تښتې د هغه د تلو
وروسته د ډاکتر ښځه د ډیناسور پشان های،های ژاړی
او اوښکی توی کوی او بخښنه غواړی.

مور مړې ډاکتر هم د کوتی یو کوچ کې کښینی او
خپل سر په دواړو لاسونو نیسې چې دا نو څه مصیبت
راباندی نازل شوی؟ خلاصه چې کافران دی او بیغرت
خپل ښځې ته هیڅ نه وایی باور کوی یعنی یوه څپیره

یې لا نه وهې، یوازی ورته وایې نور زه ستا سره هېڅ
کار نلرم او دا چې د کور څخه دی نه شرم یوازی او
یوازی خپل د لور پخاطر داسې کار نکوم او نور زما
خوا ته را نشې او تمام!

یعنې خپل غوسه یوازی د هغې سره په خبرو نکولو
باسې، خو میاشتي د دی پینې څخه تیرېږی او
ډاکټر بیخې خپل کور ته نه ځې او که ځې هم نو خپل
د بنځې خواته گوری لا نه، یوه ورځ چې دی پکار کی
دی زنگ ورته راځې او خبر ورکوی چې د ده کور اور
اخیستی او د ده بنځه هم په دی اور کې سوځیدلې!
البته بدبختکه مړه نه ده خو بیحد زیات سوځیدلې،
ډاکټر بدبخت هم په تلوار ځان شفخاني ته رسوی، او
هې د مینې کور دی خدای برباد کړی د دی دومره
کارونو او خبرو او خیانت او دوکي با وجود بدبخت
ډاکټر خپل د بنځې لپاره ژاری او ټول هغه کینه او
بغض چې د هغې لپاره یې زړه کې درلود یوه شیبه کې
ټول لمینځه ځې او د یو، یو ډاکټر لاس نیسې او زاری

ورته کوی چې بنځه یې وژغوری او د بنځې عجل هم لکه چې پوره نه وو ځکه ژوندی پاتې کېږي خو!

خو تقریبا 95% خپل جلد(پوستکي) له لاسه ورکړي او دومره بدقواره او بدرنگه ورڅخه جوړه شوی چې څوک ورته کتلې لا نشي خو بیا هم په ډاکتر باندې داسې کرانه ده لکه توره اوسکه(کشمش) څو هفتي په ویښ ورسره په شفخانه کې تېروی د هغه وروسته یو نوی کور اخلی او دا کور ته وړي او څلرویشته ساعته ورباندې داسې پام کوی چې نه پریرېدی بنځه یې لاس تور او سپین ته ویسي، او کوم مینه چې دا څو وختو کې کمه شوی وه هغه اوس سل چنده کېږي او تل کوښښ کوی هغه خوشحاله وساتي او پرینږدي چې خفه شي خو بنځه یې چې اوس خپل ښایست له لاسه ورکړي فکر کوی خاوند یې ورباندې ترحم کوی او زړه سوځیږي نو ځکه ورسره نه خبری کوی او نه ورته حتا گوري، د کور ټول هینداری ماتوی ځکه چې نغواری خپل سوځیدلې مخ پکې وگوري.

ډاکټر چې هم خپل د ښځې ژړا او بد حال گوري نو
خپل ټول کوبښن علم، تجربه کاروی ترڅو وکولې شي
خپل د ښځې ښايست د جراحي په واسطه بېرته هغې
ته ورکړي، خلاصه چې شپه او ورځ د هغې د مخ د
جوړکولو لپاره کار کوي او د دې لپاره چې ښځه يې
کور کې يوازې پاتې نشي د مجبوري څخه بيا هغه
بوډي ښځه خپل کور ته راوړي ترڅو د ده پر ښځې پام
وکر.

يوه ورځ چې ډاکټر د تل پشان خپل کار ته تللي او کور
خالې دی، يوځل بيا د څو مياشتو مخکې پشان خبره
رامخکې کيږي او د بوډي زوی يو ځل بيا د دوي نوی
کور ته راځي

د ډاکټر ښځه چې عجيب شيطان يې په *** ننوتلي د
دې دومره خبرو او کارونو باوجود يو ځل بيا شيطان
يې په زړه کې وسوسه وراچوي او غواړي د بوډي د
زوی سره رابطه ونيسي خو هغه ورته وايي چې ته دی

دا شکل ته وگوره او زه چی تاته گورم ما درڅخه کرکه
کیږی او خلاصه چې دا بیحد سپکوی او ډیر بد رد ورته
وايې اخر کې هم په زور د دې څخه پیسي اخلی او
بغیر له دی چی کوم توجه ورته وکړی د هغه ځای څخه
ځی، د هغه د تلو وروسته د ډاکټر بنځه د څو میاشتو
وروسته هینداری مخي ته ځی او خپل مخ ته گوری او
تازه پوهیږی چې خبره څومره خرابه ده او د دی مخ
څومره سوځیدلي او فکر کوی چې په داسې قواره خو
ژوند نه کیږی او خلاصه دومره د هغه خبیث خبرو ته
فکر کوی، کوی چې بلاخره کلک اراده کوی چې باید
ځان ووژني.

د هغه خوا څخه بدبخت ډاکټر د څو میاشتو زحمت او
خواری وروسته یو لاره پیدا کړی ترڅو خپل د بنځې
مخ د اول ورځ پشان سم کړی هغه دومره دی خبری ته
خوشحاله دی چې شیرني اخلې او خپل لور د لاس
څخه نیسې او د کور پخوا روانیږی ترڅو دا بڼه خبر
خپل هغه اهوم اهوم بنځې ته ورکړی همدا چې دوی

دواړه کور ته ننوځې د دوي د پښو مخ کې يو شپې درب
لاندې پر ځمکه راغورځيږي

زبير خاموش شو چې دا ځل ما ورته بد بد وکتل او
ومې ويل: که وغواړي مضریت وکړي او کيسه همدلته
نيمه کې پريږدي پخداي قسم داسی وهل درکړم.
زبير پخندا وويل: مه ورختا کيږه کيسه پوره کوم نفس
مې بند شو پريږده يو ساه خو واخلم.

که څه هم ډير تلوار مې وو چې پوه شم چې څه شې د
دوی ومخي ته راوغورځيد!؟ البته که څه هم اټکل مې
کاوه خو بيا هم غوښتل مې د زبير له خولی پوره کيسه
واورم خو زبير هم مضریت نيولی وو د ساه اخيستلو
په بهانه دري ساعت اخوا ديخوا شو لاړو اوبه يې
وڅښل خپل بدن يې کش راکش کړو خلاصه ښه چې
ډاډمن شو چې زما زړه يې راشين کړو د هغه وروسته
خپل ځای کې کښيناست او په شیطنت يې وويل: ښه
نو د کيسی کوم ځای کی وم؟

- یو شی د ډاکټر او د هغه د لور د پښو مخکې
راوغورئید.

زبیر- اها هلته وم هغه شی اصل کې د ډاکټر ښځه وه
هغې خیرنی خان د بام له سر لاندې راوچو او خان یې
مړه کړل، د هغې په مړه کېدو د هغه لور لیونۍ شول
ځکه هغې خپل د مور مرگ خپل د سترگو په وړاندې
لیدلی وو بدبخت ډاکټر له یو خوا خپل ښځه له لاسه
ورکړل له بلخوا څخه یې لور لیونۍ شول نو هک
حیران پاتی کېږی چې څه وکړی؟ یو څو میاشتی خو
دی هم د لیونیانو پشان گرځې راگرځې خو اخر کې
خان راټولوی او خپل لور وړی ارواپوه ډاکټرانو ته ترڅو
علاج یې وکړی او هغه صحنه کوم کې چې موری د
دی د سترگو وارپندی خان وژنه کړی وه لیاده وباسې د
ډاکټر په بیحد کوبښن کرار، کرار د څو میاشتو
وروسته لور یې ښه کېږی او هغه پښه یې لیاده وځي.

د لور په بڼه کیدو یې ډاکټر یو ځل بیا د ژوند کولو
لپاره یو هدف پیدا کوی د هغه ټول مینه او د ژوند
امید دا ځل د هغه لور ده او بیحد ورباندې گرانه ده او
ورباندې پام کوی، د څو میاشتو وروسته کله چې د ده
لور یو څه بڼه شوی اوسپړی یوه ورځ د ده یو ملگری
جشن نیولی او ډاکټر یې هم هغه جشن ته دعوت کړی
ډاکټر هم د دی لپاره چې د لور فکری یوڅه بدل شې
هغه د ځان سره جشن ته وړی، هلته په تگ باندې کرار
کراری ده خوشحاله خوشحالی ده البته تر یو څو
ساعتو! څو ساعت وروسته ډاکټر خپل د ملگرو سره په
خبرو کی گرم راځې او د لور حوصله یې تنگه کیږی او
خپل د پلار څخه اجازه اخلې تر څو د هغه د ملگرو د
لورگانو سره د گړځیدو په پار بیرون حویلی ته لاړ
شې.

پلار یې که څه هم زړه نغواری خو د دی لپاره چی د
لور طبیعت یې یوڅه بڼه شې اجازه ورکوی خو ورته
واې ژر بیرته راشه، لور یې هم په ډېره خوشحالی د

نورو انجونو سره د جشن څخه دباندی حویلي خواته
ځې هلته حویلي کې ځوانان هلکان راټول شوی او
مجلس یې راخیستی، هلکانو چې نظر په انجونو لگړی
نو خپل مجلس پریردی او د دوی خواته راځي او
انجونو ته د رقصیدو وړاندیز کوی انجونی هم د هغوی
وړاندیز مني البته د ډاکتر لور د هیچا وړاندیز نه مني
او د رقص د میدان څخه شاته د دوی ننداری ته دریري.

په همدی وخت کې یو هلک راځي او دیته د رقصیدو
وړاندیز کوی، دا یې بار، بار رد کوی خو هلک دومره ډیر
ورته وایي چې دا مجبوره کیږي او مني، د دری څلور
دقو رقصیدو وروسته هلک کرار، کرار دا د ځان سره
عادت کوی او د رقص خلاصیدو وروسته ورته وایي
چې رايه هغه خوا باغ کې قدم ووهو او خبری وکړو د
انجلی چې خپل د پلار پشان بیحد یو ساده او بدبخته
شي ده د هلک خبره مني او ورسره باغ خواته ځي
کرار، کرار د جشن د ځای څخه لری کیږي او همغه حال

کی چی خبری او مجلس کوی هلک دا یو کونج خواته
لخان سره ورې او ...

د زبیر خبره مې ورپری کړل او ومې ویل: او ... مه
شرمیږه تر اخره ووايه.

زما په خبره زبیر پخندا شو او ویې ویل: پیر مردار
فکر لری.

- زه مردار فکر لرم که ته؟

زبیر- اصلا هغوی هلته کوم کار ونکړو که زما خبره دی
نه وای پریکړی نو ویل مې درته، چې هلک غوښتل
ورسره زور زیاتي وکړی خو جنی چې د پخوا څخه لږ
لیونې غوندی وه او تازه لږ په ښه کیدو وه د هلک د
داسې چلند په لیدو چیغی وهل پیل کوی او عصبی
دوره ورباندی راځی بدبخت هلک چی هم دا حال گوری
نو دوه پښی لری دوه نور هم قرض کوی او الفرار او
جنی هملته بی هوښه پریردی، د څو ساعتو وروسته
یې بدبخت پلار ورختا کیږی او خپل د لور پسې په

گرخیدو کیږی او اخر کې خپل لور په یو بدحال کی د
باغ په کونج کې پیدا کوی.

- دا خومره غمژن کیسه ده؟! هر مصیبت چې دی د
دغه ډاکتر په سر راځي.

زبیر- لا خو کیسه پاتي! ډاکتر خپل لور په تلور
شفخاني ته وړی او د څو ساعتو وروسته چې جنی په
هوبښ راځی نو دا ځل د رښتیا لیونی شوی ده.
په ناباوره انداز مې وویل: نه.

زبیر- ولای جنی روانې مرض اخیستی او د نر د جنس
څخه وحشت او وېره لری حتا خپل پلار لا ځانته نږدی
نه پریردی او د هغه په لیدو چغې وهی.

په افسوس مې وویل: بیچارگی! البته باید ووايم
بیچاره ډاکتر دا خومره بد شانس او بد قسمت انسان
و.

زبیر- پریردی کیسه وکړم کنه؟

- یعنی لا خلاصه نشوه؟ فکر کوم اخر کی ډاکتر هم

خان وژنه کوی او خبره خلاصه!

زما په دی خبری زبیر په شیطنت و خند او ویې ویل:

کیسه خو اصل کی اوس پیل شول.

په گنگس انداز مې وویل: هغه څنگه؟

زبیر په هیجان او شوق وویل: د ډاکتر لور لیونې کیږی

او دی چی هرڅومره کوبښښ کوی هر څومره ډاکترانو

ته چې خپل لور وړی لور یې نه ښه کیږی او ټول

ډاکتران ورته یوه خبره کوی "ستا لور باید بستری کړو

ځکه هغې خپل دماغی توازن کامل له لاسه ورکړی او د

رښتیا لیونې شوی ده" خو ډاکتر دا خبره نه منې او د

ټول ډاکترانو سره جنگ کوی او خپل لور کور ته وړی،

خو د څو ورځو وروسته لور یې د خان وژنې کوبښښ

کوی او کله چې پلار یې غواړې د دی کار څخه یې منع

کړې نو هغه نور هم لیونې کیږی او خان وهي او کنخل

کوی، د هغې د دی حال په لیدو ډاکتر مجبوره کیږی

خپل لور په نه زړه لیونتون (دیوانه خانه عالیه باد

هههه) کې بستری کړی.

کله چې خپل لور هلته بستری کړې او کور ته راشې نو
دا ټول مصیبتونه او خبرې ذهن کې گرځې راگرځې او
دومره ډیپریشن کې ځې چې لومړۍ غواړې ځان
ووژني خو ناڅاپه یې یو فکر ذهن ته راځي! وایې د
مرگ څخه مخکې باید غچ واخلم.

د زبیر په خبره لږ مې هیجان د کیسي اوریدلو ته زیات
شو کله فکر می کاوه هسې غمژن او بدبخت کیسه ده،
زبیر هم د کیسي په هیجان کې ننوتې وو او داسې په
هیجان یې کیسه ویل ته وا چې د ډاکتر لځایه دی
روان دی او غچ اخلی.

زبیر- نو ځې خپل د ملگری کور ته همغه ملگری کوم
چې د هغه کور کې جشن وو او دا پېښه د ده د لور
سره هلته واقع شوی وه، هلته په تگ باندې خپل د
ملگری څخه پوښتنه کوی چې هغه هلک څوک و کوم
چې د ده لور سره یې غوښتل داسې غلط کار وکړې؟
ملگری ورته وایې چې هغه هلک اراده شاید د غلط کار

وه خو هغه عمل يې نه دی ترسره کړی نو کار مه ورسره لره، د هغه په خبرو ډاکټر غوسه کېږي او وايي چې د هغه د لاسه زما لور ليوني شوی او ماته يې ادرس راکړه.

ملگري لومړۍ ډير کوبښښ کوی چې دی منع کړی خو کله چې ويني نه منع کېږي نو د مجبوری څخه د هلک ادرس ورکوی، ډاکتر هم د ادرس اخیستلو سره سم خپل موټر کې کښيني او هغه ادرس ته ځي کوم چې ملگري ورکړی دی، هغه هلک کوم چې غوښتل د ډاکتر په لور زور زیاتي وکړی هغه یو بدبخت او بیحد غریب هلک دی نه مور لری نه هم پلار! خپل د انا سره ژوند کوی او یو کوچني دوکان لری د کالو خرڅولو نور هېڅ مرگ نلری.

ډاکتر دوه ورځي هلک د نظر لاندی نیسي په دریم ورځ چې کله هلک یوازی ځان خپل د کور څخه د دوکان خواته روان دی نابره ورباندی برید کوی او هلک بې

هوبنه کوی البته هلک چندان بدنې خُواک او قواره هم
نلری بیحد ډنگر دی سم د انجونو پشان دی ډاکتر
ورباندی تکره دی نو خُکه ژر یې بې هوبنه کوی او د
موټر شاته ډالې کی اچوی او خُان سره یې خپل د کور
خواته وړی هلته په رسیدو هلک خپل د کور زیرزمینی
ته وړی.

نه پوهیږم ولی خو کله چې زییر وویل د کور زیرزمینی
ته وړی نو ناخاپه چپه پښې می درد شروع کړو او د
سترگو وړاندی می هغه لیونی جنرال راغلو چی تبر په
لاس زما مخکی ولاړ و او غوښتل یې ما ټوټه، ټوټه کړی
او بوجی کې مې واچوي دومره هغه فکر کې غرق
شوی وم چې د زییر په غږ په ښود راغلم.
زییر- اووو چیرته ولاړی؟

- هېخ همدلته یم کله چې دی وویل زیرزمینی نو یو
خاطره مې ذهن ته راغلل.
زییر- لکه چې هغه لیونی جنرال دی یاد ته راغلو؟

خپل په پښې مي لاس تير كړو د دري كالو وروسته
اوس هم كله چې ډېر ستړي شم يا پښه مې يخ ووهي
نو درد كوي، دا هم د خدای رحم وو چې قلم پري نشوه
كنه بيا به مې څه كول؟ څومره خرچه زما په دې پښې
راغلل ډاكټرانو ورته د سپين زرو سيخان دننه په
هډوكي كې وتړل تر درې مياشتو هغه سيخان زما په
پښه كې وه، هره هفته تلم ډاكټر ته ترڅو ماساژ وركړي
عه هغه كلونه څومره د خوارۍ كلونه وه، كه ذوالفقار
نه وای زه ډاډمن يم چې همغه كال كې يا معيوب
كيدلم يا هم مړ كيدلم.

د زبیر په دویم ځل غږ په ښود راغلم او ومې ويل: هو
هغه جنرال می رایاد شو.

زبیر- خدای دی هغه ووهی بیحد ظالم انسان وو، خو
په هر حال زه وایم د هغه کار دومره هم بد نه وو.
د زبیر په دې خبره په حیرت می وروکتل او ومې ويل:
کار یې دومره هم بد نه وو؟ هغه څومره بیگناه کسان
مړه کړل! هغه هم عادی مرگ نه بلکې ټوټه، ټوټه یې

کړل او ته لا وای دومه بد نه وو؟!
زبیر پخندا وویل: نه مطلب مې هغه نه وه، گوره منم
چې ډېر ظالم انسان وو او کار یې بیحد بد وو خو زما
مطلب د ډاکټر په پرتله بیا هم نیک انسان وو یواځی
وژل یې کول.

- نو ډاکټر څه کوی؟ ده خو هم هغه هلک راگیر کړی او
غواړی مړ یې کړی.

زبیر پخندا وویل: همدا وایم کنه کاش ده هم یوازی
مړه کول کړی وای!

- سم خبره وکړه زما عصاب خو دی راوخوړل په دی
کیسی.

زبیر په هیجان خپل ځای کی سم شو او ویې ویل:
گوره ډاکټر لومړی غواړی دا هلک مړ کړی، خو بیا د
ځان سره وای چې یواځې مړه کول کوم گټه نلری او
باید ده ته دومره عذاب ورکړم څومره چې پر ما او زما
په لور تیر شو، نو هلک بی هوښه کوی او هملته خپل د
کور په زیرزمینې کی عملیات کوی.

په گنگس انداز می وویل: د څه عملیات کوی؟
زبیر په کت، کت پخندا شو او ویې ویل: اهومم.. د
هک هغه شې پری کوی.
د حیرت څخه مې خوله خلاصه پاتی شوه او ومې
ویل: نه!

د زبیر خندا لا زیاته شوه او ویې ویل: په قران د ظالم
زوی هغه کار کوی خو کاش یوازی د هغه په پری کولو
راضی شوی وای د دی څخه وروسته چې د نرتوب
څخه یې واچوی نو یو بل عجیب فکر یې هم ذهن ته
راځي

داسی حال کې چې د ډېر حیرت څخه مې سترگی
خلاصی پاتی وه ومې ویل: نور نو څه پکی پاتی
شول؟

زبیر داسی حال کې چې خپل خندا نشول کنترول
کولای وویل: گوره اول کې ما درته وویل چې دا ډاکټر
د جراحي د پوستکي او بنکلا ډاکټر دی نو هک چې په
هوبن راشي او په چغو پوغ شروع وکړی نو ډېر په

راحت هلك بې هوبنه كوی او دا سلسه تقریبا تر یوه میاشت روانه ده ډاکټر هلك ته ږوی وركوی او یو پیچكاري ورباندی كوی او همدا چې هلك په چغو شې او كمك غوښتل شروع كړې نو بی هوبنه كوی.

هلك هم كران، كران چغی وهل پریږدی او زاری كول شروع كوی ځكه پوهیږی كه چغی ووهم نو بی هوبنه كوی مې د یو میاشت وروسته ډاکټر هلك د كټ څخه خلاص كوی او ورته (زبیر پخندا شو چې زما خندا هم راغله كه څه هم د ډاکټر په كار مې بیحد خراب احساس درلود، زبیر په همغه خندا وویل: د یوه میاشت وروسته ډاکټر هلك ته خپل كارنامه ښایی او هلك په های های ژاری او زاری كوی خو ډاکټر یوازی ورته وایی دا یوه میاشت كیږی زه تاته د زنانه هرمونو پیچكار كوم او ستا بدن كران، كران جراحي ته آماده كیږی.

هلک چي نور ژوند ته هېڅ اميد نلري بغير د څه ويلو
ډاکټر ته غوږ نيسي ډاکټر هم ورته په کراره او بيغمه
توگه وايي يوه بله مياشت بايد دا پيچکار درته وکړم
ترڅو کامل توگه آماده شي د دی خبرو وروسته هلک
چي خپل د ځان په ليدو روح يې د بدن څخه وتلې
بيرته په کټ تړي او ورڅخه ځي همدا رقم يوه مياشت
تيريږي او د يو مياشت وروسته ډاکټر په هلک باندې
پيچکاری کوي او کله چي بې هوښه شي نو خپل
شخصي روغتون ته يې وړي او هلته خپل ځينو ملگرو
ډاکټرانو ته چي هغه هم د ده په رقم جراحان دي
راغواري او ورته وايي چي يو هلک ماته راغلي او دا څو
مياشت کيږي زاري کوي چي تغير جنسيت عمل ترسره
کړم (تغير جنسيت مطلب د نر څخه يې ښځه کړم) او
بيحد په تکليف دي او دومره پيسي هم نلري نو ما
ورباندې زړه وسوځيد او غواړم دا عمل ترسره کړم.

نو که ستاسو څخه کوم يو راسره مرسته وکړي نو ډير
به مو مندوي اوسيرم. هغه ډاکټران چي هم دا خبري

اوری نو فکر کوی چی د رښتیا همدا کیسه ده او خارج کی خو اوس هر لس نفرو کی یو نفر تغیر جنسیت کوی نو کمک کیږی او هلک عملیات کوی د څلرویشته ساعت وروسته عملیات بریالی کیږی او هغه بدبخت هلک یو دم جنی جوړیږی، ډاکتر هلک بیا په همغه بې هوښی حالت کی خپل کور ته راوړی او د څو ساعتو وروسته چی هلک په هوښی راځی نو دا ځل نه چغی وهی نه ژاری او نه هم زاری کوی د یو مړ انسان پشان یوازی ډاکتر ته گوری ډاکتر هم ورته هینداره راخپی او د هلک نوی څهره ورته ښایی او باور کوی طاها دا مضر ډاکتر هغه هلک ته کوم څهره ورکړی؟

په گنگس انداز زبیر ته گورم چې هغه پخندا وایي:

ډاکتر خپل د مړی ښځې څهره هلک ته ورکړی.

- نه ..

زبیر- ولای، باور وکړه یو دم هغه رقم ښکاری البته د هغې څخه لا زیات ښکلی ښکاری ډاکتر د یو نقاش پشان د هغه بدبخت هلک هر غړی جلا، جلا جوړ کړی او

حتا خپل د ښځی کوم ځایونه چې د ده خوبښ نه وه هغه یې لا اوس جراحی کړی.
- مرگ، مرگ.

زما په خبره زبیر خاندی او وایې: خو رښتیا وایم ډاکتر خپل ټول هنر مصرف کړی او داسې ښایسته کړی دې هغه هلک چې زر دانې ښځې د هغه د گوتی یو نوک ته نشی رسیدلې په څو میاشتو کې د هغه څو جراحی عملونه کوی او زر رقم پیچکاریانې او هرمونونه دا هلک ته تزریق کوی خو خلاصه دومره ورباندی مصرف کوی چې بدن یې، څهره یې، غږ یې او حتا رفتار یې لا د یو ښځې رقم کیږی، البته د حق تیر نشم د دی ټول کارونو په موده کې ډاکتر د هلک سره ډیر ښه رفتار کوی خپل ورته په خوله ډوډی ورکوی حتا هغه باندي د انجونو نوم هم ایږدی خلاص چې ډیر یې ښه ساتي.
د څو میاشتو وروسته ډاکتر مجبور کیږی د یو کار په سلسه کې یو ځای لاړ شي، نو د هلک د ساتني لپاره بیا

هغه بوډی. ښځه راوړې خو دا ځل هغې ته سم قسمونه او قرانونه ورکوي چې دا ځل به کوم غلطی نکوي، ډاکټر بوډی. ته نصیحت کوي چې د هلک شاوخوا به کوم خطرناک شی مثال چاقو یا کوم ښیښه یا کوم بل شی به نه پرېږدي، ځکه چې ډاکټر وېرېږي هلک ځان وژنه ونکړي البته هلک څو ځله په دې میاشتو کې د ځان وژني کوښښ کړی هم و، بوډی. ښځه ډاکټر ته وعده ورکوي چې خپل د سترگو پشان به د هلک څخه ساتنه کوي، باید ووايم چې ډاکټر بوډی. ښځې ته ټول کیسه کړې او هغه خبره ده چې دا ښکلی جنی اصل کی هلک دی!

خلاصه چې ډاکټر ځې او دا بوډی. په بیحد احتیاط د دروازی د شا څخه هلک ته ډوډی. ورکوي بغیر له دی چې کوم خطرناک شی د هغه خوا کی پرېږدي هلک دیته هم زاری کوي او ډېر ورته واي چې خیر دې ما پرېږدي، خو بوډی. د هلک یو خبری ته هم غوږ نه نیسي او یوازی ډوډی. ورکوي او ورڅخه ځې. په دې منځ کې

خو ورځې تېرېږي او ډاکټر بیرته کور ته راځي او گوري
چی خپرو خیرت دی، نو دا ځل ډاکټر یو کار کوی!
ډاکټر دا دومره وخت کې هلک د زیرزمیني په یو کوټه
کې ساتلی وو خو د ډیر وخت وروسته هلک ته وای
چې زه دی نن بیرون حویلی ته وړم ترڅو لږ چکر
ووهی؟! خو په دی شرط چی چغ ماچغ او شور ماشور
به نه جوړوی.

هلک چی تقریبا یو نیم کال شوی و لمر یې لا په سترگو
نه ولیدلي د ډاکټر خبره منې، ډاکټر هم هغه د لاس
څخه نیسې او کرار یې لځان سره له زیرزمیني څخه
بیرون باسی، باور کوی لمر به څه وی لیدل به یې څه
وی؟ یا شین چمن به څه وی؟ او لیدلی به یې څه وی؟
خو دا هلک د لمر او د هغه شین چمن او حویلی په
لیدو ژاری یعنی دومره یې زړه هلته تنگ شوی وی چی
دا وچ چمن ورته جنت ښکاری.

- نچ نچ بیچاره، باور کوی د دی هلک خخه می لومری
بد راتللو خو اوس مې ورباندی زړه سوخېږی، منم چې
کار یې غلط وو خو دومره ظلم کول هم ورسره بڼه نه
وه.

زبیر پخندا وایې: لا کیسه پاتې.

- ژر یې خلاصه کړه پخدای طبیعت دی راخراب کړو
آخر څه کیږی؟

زبیر- نو غوږ شه چې ژر کیسه خلاصه کړم، هلک دومره
د چمن او لمر په لیدو احساساتي کیږی چې ژرې او بې
اختیاره ډاکتر غیږ کې نیسې او مننه ورڅخه کوید
هلک دا رفتار اصل کې یو روانې رفتار دی، او اروپوهان
وايي کله چی انسان ډیر وخت یوځای تېر کړی نو که
ظلم هم ورباندی کیږی د هغه ظلم سره عادت کیږی او
هغه ظلم ورته بڼه بڼکاری او خپل انساني حقوق کوم
چی خدای ورته ټاکلې هغه لیاده باسې او ځان د ظالم
کس احسان مند گڼي.

په دی هلک باندی هم څه ناڅه همداسی چل کیږی،
ډاکټر چې د هلک دا رفتار کوری نو احساس کوی چې
خپل پخوانی مینه مطلب خپل بنځه یې غیر کیده! د
هلک څهره خو پوره د ده د بنځې رقم وه نو د ده هم
ورته احساسات پیدا کیږی او کرار کرار نور هم ورسره
مهربانه کیږی او باور به ونکړی خو ډاکټر په دی هلک
مین کیږی.
- الله اکبر.

زیر پخندا وویل: ولله الحمد.

- بلا، بلا مه خنده دا نو څنگه عجیب غریب کیسه
شوه؟!

زیر- عجیب غریب نه جالب! ډاکټر د هلک سره مینه
پیدا کیږی او کرار، کرار یې د زیرزمینې څخه لومړی
خپل د کور یو کوټې ته او بیا کرار، کرار یې خپل کوټې
ته وړی هلک هم د دنیا څخه لاس مینځلی د ډاکټر هره
خبره منې البته خبره منې نور اجازه نه ورکوی چې

کوم کار وکړی.

- ای درد و مرض او کوم کار وکړی بی ادب.

زبیر پخندا وویل: مرض پریږده کیسه وکړم، خلاصه چې ډاکتر او هلک یو دبل سره بیحد صمیمي کیږی او ډاکتر هم ورباندی کرار، کرار باور کوی یوه ورځ ډاکتر د یو کار لپاره مجبور کیږی بیا له کور ولاړ شی او بوډی ته وای په هلک فکر ساته، بوډی هم ورته هو کوی خو کله چې ډاکتر له کور لاړ شی نو د بوډی خانه خراب هغه خبیث زوی بیا د دوی کور ته راځی هغه خبر نه دی چې د ډاکتر بنځی ځان وژنه کړی هغه خپل د مور سره لگیا دی او پیسې ورڅخه غواړی مور یې هم د پیر وپری څخه پیسې په لاس ورکوی او ورته وایې ژر د دې ځایه لاړ شه، بوډی غواړی خپل زوی ژر له کوره وباسی ترڅو هغه هلک ونگوری خو خانه خراب هلک چې د دوی د خبرو غږ اوری نو خپل د کوټې څخه راوځی.

د بوډۍ زوي چي هلک گوري نو تعجب کوي او فکر
کوي چي دا د ډاکټر بنځه ده همغه د ده پخواني
معشوقه؟! نو لومړۍ خو باوري نه کيږي خو وروسته
د يو کوڅه ډب سپي پشان د هلک خواته ورځي او بيا
د دروغو د محبت کيسي شروع کوي خو هلک چي د
بوډۍ زوي نه پيژني نو ورته بار، بار، واي ماته نږدې مه
راځه خو د بوډۍ زوي د هغه خبره نه مني بوډۍ څو
ځله کوبښي کوي چي خپل زوي منع کړي خو زوي نه
منع کيږي او اخر کي خپل مور وهي او کله چي گوري
هلک بيخي په خبره نه دي نو په زوره يې له لاسه
نيسي او کوټي ته يې لځان سره وړي او ورته واي زه
خو دې پخواني معشوق يم ولي ما رد کوي؟

خلاصه هلک چغې وهي خو د بوډۍ زوي لگيا دي او
بيخايه خبري کوي، چي همدې وخت کي بوډۍ لځان
سره واي چي ما د ډاکټر حق کي پير بد کړي او زما د
زوي له لاسه د هغه ټول کورنۍ لمينځه تللي نو دا به
لوي ظلم وي چي د هغه دا نوي اميد او هيله چي د دي

هک د راتلو سره یې په ژوند کې پیدا شوی هغه هم
زما زوی ورڅخه واخلي او ډاکټر برباد کړي، په همدې
فکرونو بوږي. ډاکټر ته زنگ وهي او ورته کیسه کوي،
ډاکټر چې دومره ډیر د کور څخه نه دی لری شوی د دی
خبرو په اوریدو په بیحد تلوار بیرته کور ته راگرځي او
همدا چی راشي خپل توفنچه راخلي او خپل د کوټي
دروازه ماتوی او یو ځل بیا د څو کالو مخکې صحنې
سره مخامخ کیږي خو دا ځل په دې توپیر چې هک
ژارې او هغه خبیث لځان څخه لرې کوی خو هغه سپي
نه ورڅخه لری کیږي.

ډاکټر چې هم د څو کالو د زړه کوفت یې زړه کې پاتي
و بغیر له دې چې د بوږي زوی ته د خبرو شانس
ورکړي خپل د توفنچی ټول مرمی د هغه خبیث په
بدن کې ورخالي کوی او ځای پر ځای مړ کوی، هک
چې په ډاکټر نظر ولگیږي نو په تلوار د هغه خواته ځي
او هغه په غیږ کې نیسي او ورته ژارې. ډاکټر هم ورته
دلداري ورکوی او د هغه وروسته هک بل کوټي ته

استوی او خپل د بوږی سره یوزای د هغې د زوی لاش
د حویلی په یو کونج کې دفن کوی بوږی یو څو
اوبنکی خپل د زوی په مړی توی کوی

خو ډاکټر ورته دلداری ورکوی او وایې چې د نن څخه
وروسته زه ستا زوی یم او هغه خبیث لیاده وباسه، د
جسد د دفن کولو وروسته ډاکټر د هلک خوا ته ځې، او
همدي منځ کی هلک یو فکر کوی هغه لځان سره وایې
چی په چغو پوځ خو کوم کار نه کیږی او نه هم د دی
کور څخه تښتیدلې شم مگر دا چې داسی وښایم چې
زما هر شی لیاده وتلې او په ډاکټر مین شوی یم!

خلاصه چې خپل په ذهن کې د جوړ کړی پلان د عملې
کولو لپاره هلک ډاکټر ته وایې چې زه ستا سره مینه
لرم او غواړم درسره واده وکړم!

- دا لا بل شرم.

زبیر بغیر له دی چې زما خبری ته کوم پام وکړی پخندا
خپل کیسی ته دوام ورکوی او وایي: د هلک په خبره
ډاکتر دومره خوشحاله کیږی چې حد نلری، هلک ته
واي چې زه هم درسره مینه لرم او سبا څو کلیسا ته او
هلته واده کو، په همدی شپه ډاکتر د هلک د خوشحاله
کولو لپاره خپل د جایداد نیمه حصه یو کور او څو لک
ډالر د هغه په نوم کوی او څو ساعت کښینې او هغه ته
د مینې، عاشقی او د ښه راتلونکي کیسی کوی هلک هم
ځان ورته مین، مین کوی او هغه شپه د ډاکتر سره
تېروی په سهار یې هلک اراده کوی همدا چې کلیسا ته
ولاړل نو د هغه ځای څخه به تښتې او پولیس به خبر
کوی.

سهار خواته ډاکتر پر ځان گوټي وهي او ځان څخه شل
کلن ځوان جوړوی او د هلک خواته ورځې او ورته
وايې راځه چې لارښو کلیسا ته، هلک هم په دروغجنې
مسکا سمده وایې او ډاکتر سره یوزای د کور څخه
وځي په دی گمان چې نن به یې د ازادی ورځ وی، خو

ډاکټر چی تازه یې عقل سر ته راغلې هغه هم اټکل کړی
وو چې هلک شاید وغواړی وتښتې نو ځکه یو داسی
کلیسا ته یې لځان سره وړی چې د ښار څخه بیحد لری
دی او یوازی یو پاپ هلته ژوند کوی او بس، هلک چې
کله هلته ورسپړی نو ټول د تښتیدلو امیدونه یې
خاوری ایری شې او مجبوره کیږی چې ډاکټر ته "هو"
وواپی او د هغه سره واده وکړی.

د کلسیا څخه به بیرته راتگ کې هلک کونښن کوی
ډاکټر راضی کړی تر څو کوم هوټل خوا ته لاړ شې او
یو شې وخورى خو ډاکټر هر بار د هغه خبره رد کوی او
واپې موږ تازه واده کړی او زړه مې غواړی کور ته لاړ
شو ترڅو دواړه یوازی اوسپرو او ما بوږی د همدی
لپاره د څو ورځو لپاره رخصت کړی ده، هلک چی گوری
ډاکټر ته چل نشې ورکولای نو نامیده او نامراده کرار
کښینه کله چی کور ته ورسپړی نو د رښتیا هم بوږی
نشته او دوی دواړه یوازی وی، ډاکټر خو په کالو کې نه
ځایږی د خوشحالی څخه او هلک هم هیڅ کار نشې

کولای او یوازی په زړه کی قسمونه ډبوی او ظاهره کی
په دروغجنی مسکا د ډاکتر هره خبره منې

دا حالت تر ماښام روان وی ماښام خواته هلک ځان
سره وای چې تښتیدلی تر هغه وخت چې ډاکتر ژوندی
وی امکان نلری نو باید ډاکتر مړ کړم، ډاکتر د خدای
ناخبر بغیر له دی چې د هلک په نیت خبر اویبیری په
خوشحالی د هغه شاوخوا گرځی راگرځی او ورته جان
وقربان وای چې همدی وخت کې هلک ورته بهانه کوی
او وایې زه باید یو حمام وکړم او ځان لږ چمتو کړم
ډاکتر چی هم په باغونو کې گرځی فکر کوی هلک
غواړی ځان د ده لپاره سینگار کړی نو اجازه ورکوی
هلک هم د حمام کولو په بهانه د ډاکتر کوټی ته ننوځی
او په اول نظر کی خپل د زړه شی مطلب توفنچه پیدا
کوی.

توفنچه راخپې سم یې چک کوی چې مرمی لری او
کنه؟ کله چې سم صحیح مطمئن کیږی چی توفنچه

جوړه تيار ده نو له كوټي وځي او د بدبخت ډاکتر خوا ته چې په کوچ باندې پروت دی او د هلک په انتظار کې غزلونه واي ورځي، ډاکتر چې فکر کوي هلک تيار شوی نو په خوشحالي ورته واي دومره ژر تيار شوی؟ هلک هم ورته واي هو نغواري وگوري؟ د هلک په دی خبره ډاکتر پخندا خپل سترگي خلاصوي او (زبير پخندا شو ما ته هم خندا راغله او لکه ليونيانو پشان دواړو يو څو شيبې هسي وخنډل د هغه وروسته زبير وويل:

زبير- کله چې هلک توفنچه په لاس ويني نو خوله يې له حيرت څخه خلاصه پاتې کېږي، اول خو خاندی او هلک ته واي چې ته ټک نشی کولای خو کله چې هلک په ډير غوسه د هغه په پښه ټک کوي نو د ډاکتر عقل سر ته راځي او کوبښښ کوي هلک پوه کړی چې د ده په مرگ غټ ترينه ستونزه خپل هلک ته جوړېږي، ځکه هيڅوک نور هلک نه پيژنی او يوازيني کس چې د ده سره مرسته کولی شی هغه دی خپل دی، خو هلک ورباندې بل ټک هم کوي او دا ځل يې په اوږه ولی

ډاکټر چې نور خپل د ژوندی پاتی کیدو څخه نامید
شوی هلک ته وای چې مړ کوی خو می سل سلنه هغه
کې خو شک نشته خو د مرگ څخه مخکی زما یو ارمان
پوره کړه، هلک که څه هم زړه نغواری خو بیا هم وای
ارمان دی ووایه، پوهیږی طاها ډاکټر څه ارمان لری؟

- څه؟

زبیر پخندا وویل: ډاکټر ورته وای دومره زحمت مې پر
تا وویست د مرگ څخه مخکی خو یو مچکه راکړه.
د زبیر په دی خبره بې اختیاره مې خدا راغلل او ومې
ریل: ډېر پدرلعت شی یې.

زبیر چې هم خندل ویې ویل: وا ما نو څه کری؟ خو
رښتیا وایم ډاکټر ورته دا خبره کوی، هلک هم لومړی
داسی هک حیران پاته کیږی او وروسته غوسه کیږی یو
بل ټک ډاکټر په بل پښه په مرمې ولې چې ډاکټر هم
بغیر د کوم چغی وهلو یوازی خاندی او وایې که زما
خبره په دی خاطر نه منې چې ما درباندی ظلم کری

صحيح دى حق لرى خو د نن د واده پخاطر چې بنځه
او خاوند شو زما دا آرمان راپوره كړه.

او عجيب ده دا خارجيان بيحد بيغرت خلك دى هلك
زړه نازړه كيږي ډاكتر چې گورى هلك زړه نازړه شوى نو
يو څه نور هم د ميني داستان تعريف كوى او هلك
تقريباً راضى كيږي خو وپرېږي چې دا كوم چل ونه
اوسيرې او هسې نه كه نږدې ورشم راگير مى كړي؟
ډاكتر چې د هلك په زړه نازړه توب پوهيږي نو ورته
پخندا واى يو بل ټك مې په دى ځاى خپل زړه ورته
بنايي واي دلته مې ووله د هغه وروسته چې اخرى
سلگى مې دى او كامل د لاس او پښو وليدلې يم او ته
ډاډمن شوى چې نور د حركت نه يم بيا راشه، هلك كه
څه هم د ډاكتر څخه بد راځي خو د مړ كولو زړه يې
نلري خو ډاكتر ورباندې چغى وهى ترڅو وار وكړي د
هغه په چغه هلك ورختا كيږي او وار كوى او نښه يې
همغه ځاى لږيږي كوم چې ډاكتر ورته ويلى وه ډاكتر

خپل اخري ساه گاني اخلی او هلک ځانته نږدی
راغواړی هلک هم خواته یې ورځی او

- ډېر بی شرم انسان یې زبیر، یعنی دا مردار ځایونه یې
داسی په خوند تعریف کوی.

زما په خبره زبیر خپل و څنگ ته په میز باندي ایخودل
شوی کتابچه پر ما وار کړل او پخندا یې وویل: اصل
چینجې ته لری نه زه، بی شرم خو ته یې زه د هغه
خراب ځایونو څخه ژر تیرېم خو ته له قصد زما خبره
هغه ځای کې بندوی ترڅو درته په تفصیل باندي هغه
خبره وکړم.

- ورک شی خیرن خو ته داسې په خوند، خوند روان یې
چې زه فکر کوم که درته ونه وایم ودریږه نو په جزیاتو
به ټول داستان ووايي.

زبیر پخندا وویل: نچ زه پوهیږم څنگه د دی ځایونو
څخه جمپ واچوم اوس پریرده کیسه وکړم چې
ناوخته ده نور باید کور ته لار شو.

خاموش شوم ترڅو زبیر خپل دا عجیب غریب کیسه
ژر خلاصه کړی چې د رښتیا هم نور د ماښام د ازانو او
د دوکانو د بند کولو وخت وو.

زبیر- هلک نږدی راځی او ډاکتر په همغه د مرگ حال
کی د دی څخه وروسته چې ښکل کوی د غوږ څنگ کې
کرار ووايې " که څه هم مړ دی کړم خو ته زما د ښځې
څخه پېر وفاداره وی او ځان دی هغه خبیث " مطلب
یې د بوډی زوی دی وای ځان دی هغه ته ونه سپارو او
د اول څخه تر اخر یوازی زما سره وی، او د دی خبرو
سره سم بدبخت ډاکتر مړ کیږی او هلک هم څو شیبی
هک حیران دریدی او د هغه وروسته الفرار.

لومړی د پولیسانو یو حوزي ته ځي او دا ټول کیسی
کوی خو هغوی باور نه کیږی او دی مجبور کیږی خپل
اصلی نوم او ځای ورته وښایي پولیسان هم د اطمینان
لپاره د هلک انا ته زنگ وهی او هغه چی کله راشی
لومړی خو دی نه پیژنی خو هلک ورته په ژړا، ژړا کی
کیسه کوی او هغوی هم د هلک په خبره د ډاکتر کور ته

حې او د رښتيا د هغه مړي پيدا كوي او باوري كيږي
چي دا جني اصل كي د يو نيم كال مخكي ورك شوي
هلك دي. هلك خپل د انا سره خپل كور ته حې خو نور
نړۍ هغه رقم نه ده څنگه چي يو نيم كال مخكي وه،
اوس ټول كسان ده ته بل ډول گوري او دي د هغوي د
نظر څخه په تنگ راځي او ځان سره واي كاش هيڅكله
دي نړۍ ته نه واي راغلي!

يا كه راغلي واي نو اي كاش هيڅكله مي د ډاكټر د لور
سره هغه كار نه واي كړي چي دي حال ته نه واي
رسيدلي نو خلاصه د كلام طاها جان هغه دا چي دا
هلك يو ځل د ډاكټر په لور زور زياتي وكړو خو ډاكټر
...

زبير پخندا شو ما ته هم خندا راغلل خو همغه خندا
حال كي مي ورته يو څو كنځل هم وكړل خو زبير بيا
هم خپل خوله بنده نكړل او په خندا، خندا يې وويل:
يعني ده د ډاكټر په لور يو ځل لاس واچو خو ډاكټر دي
سل واره

- ای درد و مرض بنده کره خوله دی.

زبیر پخندا وویل: سمدہ نور خہ نہ وایم خو گوره

جالب فلم و کنه؟

- خہ ناخہ البتہ تا چی خنگہ کیسه وکره هغه دومره بی

ادب نہ وه خومره چی د فلم لومری انخور وو؟

زما په دی خبر زبیر په شیطنت وویل: تا چی د فلم

لومری سر کی کوم سری او بنخه ولیدل او ما درته

ووویل دا بنخه اصل کی بنخه نہ ده؟ مطلب می همدا

وو هغه بنخه چی د هغه سری سره وه هغه همدا هلک

وو او هغه سری همدا د کیسی پاکتر وو.

په حیرت می وویل: دا نو خنگه؟

زبیر- په همدی خاطر خو می درته وویل چی دا کیسه

ما دری خل وکتل، فلم پیر گډوډ وو دا کیسه چی ما

درته وکړل دا خو د درې خل کتلو او پوهیدلو وروسته

ما درته وکړل کنه هلته لومری کیسه د هلک او پاکتر د

مینی خخه شروع کیږی بیخی زما سر لومری کی

خلاص نشو خو د دوه، درې خلو کتلو وروسته پوه شوم

چې دلته لومړۍ هلک بڼايي بيا كيسه شاته وړې او د
ډاکتر بڼخه بڼايي او د هغه كيسه وايي.

- اهوم خو بيا هم زما په نظر داسې فحش فلم يو ځل
لا په کتو نه ارزي څه ورسپړې درې ځل؟ که څه هم
کيسه يې عجيب غوندي وه.

زبير - شايد خو ما وکتو اوس خو کار تر کار تير شو.

- هو د اوس لپاره خو کار تر کار تېر شو خو د دې
وروسته داسې شيان مگوره.

زبير په خدا وويل: په سترگو مولوی صيب.

- بيحد نن ډېر ما ته مولا، مولا نه واي؟

زبير پخدا وويل: خو ته د موليانو رقم خبری او
نصيحتونه کوی.

- د هغه جاهل خلکو رقم خبری مکوه زبير چې دومره
بد مې راځي، کله چې بڼه خبره د اسلام خبره ورته کوی
نو هغوی وايي ځان راته نیک، نیک يا مولا، مولا مکوه،
ته صبر.

خپل موبایل مې راوخیست او یو اډیو مې پلې کړل او موبایل مې د زییر خواته ونيو: واخله دیته غوړ ونیسه. زییر موبایل راڅخه واخیست او لږ غږ یې ورکړو، چې له هغه خوا د یو مولا د نصیحت غږ پورته شو چې ویل یې:

- یو مهمه خبره تاسو ټولو ورونو ته کوم چې دا څو وخت بیخې زیات زموږ په معاشره کی عام او عادی خبره گرځیدلې، هغه د دی فحش ویډیو گانو او انځورنو په اړه ده نو ای زما مسلمانانو ورونو او خویندو، آیا پوهیږئ چې یو بل ته د فحاشی ویډیوگانو، عکس ونو او یا پیغامونو لیرل څومره ستره او خطرناکه او کبیره گناه ده؟ که تاسې د الله (ج) له عذابه وپربدلای، او که ستاسې زړونو کې د الله جل جلاله حیا او خشیت وای، نو دا کار به مو هېڅکله هم نه وای کړی.

الله تعالی فرمایي: إِنَّ الَّذِينَ يُجِبُّونَ أَنْ تَشِيعَ الْفَاحِشَةُ

فِي الَّذِينَ آمَنُوا لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ
(النور: ١٩)

ژباړه: بېشکه هغه کسان چې غواړي فحاشي (بدچلند او بې حيايي) د مؤمنانو په منځ کې خپره شي، د هغوی لپاره په دنيا او آخرت کې دردناک عذاب دی. ای وروره! ای خوری! ته به اوس فحش ویدیو یو چاته واستوي، خو پوه شه، هرڅوک چې دا ویدیو دا عکس یا دا پیغام گوري ته یې له هری گناه سره شریک کیږي، ته به مړ شي خو دغه ویدیو به لا نورو ته رسیږي او ستا د گناهونو حساب به لا هم روان وي دا خو د صدقه جاريه پر خلاف گناه جاريه شوه!

که ته دیوې بدکارې بنځې یا سړي ویدیو، تصویر یا خبرو ته وخت ورکړې او بیا یې خپلو ملگرو سره شریک کړې نو ته نه یوازې پخپله گناه کوې، بلکې نورو ته هم د فحاشۍ دروازه پرانیزي ته د یو انسان د بدنمۍ وسیله جوړیږي او د خلکو د ذهنونو د فاسدولو

سبب گرځې دا عمل نه غیرت لري، نه ایمان لري، او نه عزت.

ایا ستا همداسې ژوند خوښ دی؟ ایا ته خوښ یې چې د قیامت په ورځ دا ټول خلک ستا د اعمالو پر تله درواچول شي؟

ایا ته خوښ یې چې دا ویډیو د الله جل جلاله په حضور کې ثابتې شي؟
نو خدای "ج" ته رجوع وکړه! توبه وباسه! نور دغه فاسد کار پرېږده او له نورو هم دا غوښتنه وکړه چې د داسې ویډیوگانو له خپرولو ځان وساتي. یاد ولره! بد عمل یو ځل کول گناه ده خو خپرول یې بې شمېره گناهونه لري! څه ضرور دی چې یوی فاحشی ښځی یا سړي ته تاسو دومره وخت ورکوی چې دهغی نوم او دهغی بدعمل له ټولو ملگرو سره شریک کوی تاسی پوهیږی چې داستاسی کرڼه له هغی سره د بیا گناه په حاصلولو کی څومره کمک کوی؟

زبیر زما موبایل بند کړو او ما ته په کتو یې په زړه نا
زړه لهجه وویل: یعنې ما په دی کیسی کولو گناه
وکتل؟

د زبیر دا خاصیت ډېر ښه و کله چې پوه شوی وایي
چې کوم کار یې غلط دی نو ژر پښیمانه کیدو او د
جاهلانو پشان خپل په غلط کار نه دریدو، د هغه د
دلدارۍ ورکولو په پار مې وویل: اوممم هغه وخت
گنهکار په حساب راتلې کله چې دا فحش فلم دې نورو
ته هم ښودلې وای، البته دا چې تا وکتلو دا هم گناه وه!
خو که وغواړی خپل د کتلو باوجود نور ته یې هم
وښایی نو دا بیا دوه چنده گناه ده او هو په دی هم
گنهکار راځې چې داسې بیخایه کیسه هر چاته وکړی.

زما په دی خبره زبیر خپل د جیب څخه خپل موبایل
راوخیست او لکه چې هغه فلم یې ډلیت کړو ځکه خپل
موبایل یې زما خواته ونيو او ویې ویل: کوم فلم؟ ولې
هسې په رڼا ورځ باندې پر ما تهمت لگوی؟ او کیسه خو
تا ماته وکړل بی شرم ما کله درته داسې خراب کیسه

کړې؟ توبه، توبه، آخر زمانه ده خلک خپل گناه پر ما
عاجز اچوی یا الله تخو شاهید وی چی دا خیرن طاها
ماته هغه کیسه وکړل ما خو هیخ ونه ویل.

د زبیر دی خبرو ته مې د حیرت څخه خوله خلاصه
پاتي شوه، خو خوشیې وروسته مې خدا راغلل او
ومې ویل: دومره ژر دی مذهب بدل کړو؟
زبیر چې هم کوبښن کاوه خپل خدا کنټرول کړی ویې
ویل: ما کوم مذهب نه دی بدل کړی دا ټول ملامت ته
وی کنه زه او داسی خراب شیان کتل؟ الله اکبر امکان
نلری.

غوښتل مې یو دوه کنځل ورواچوم چې د ماښام د
آذان غږ پورته شو او مجبور خوله مې بنده کړه، د زبیر
سره په گډه د دوکان شیان مو سم کړل او دوکان مو
قفل کړو د هغه وروسته پخپل زور پخواني موټر
سایکل کښیناستم او د کور پخوا روان شوم البته زبیر
هم راسره په موټر سایکل کښیناست ترڅو تر یوځای

ورسوم، په لاره کې زبیر راته وویل: طاها ستا په نظر
ایا د ډاکټر کار غلط وو؟

داسي حال کې چې نظر مې د سړک خواته وو ترڅو
کوم ټکر، مکر ونکړم د هغه ځواب کې مې وویل: تا لا تر
اوسه هغه کیسه له ذهن څخه نه ده ویستلي؟ تر اوسه
د هغه بیځایه دروغ فلم په اړه فکر کوی؟

زبیر- زما ذهن یې پریشانه کړو، زه فکر کوم د ډاکټر کار
یو دم صحیح وو!

- ستا په نظر صحیح وو؟ خو زما په نظر خو ظلم وو.
زبیر- ظلم خو بیخي نه وو، ته فکر وکړه د هغه له لاسه
د ده د لور ژوند تباہ شو او هغه لیونې شوه، که هغه
داسي مردار کار نه وای کړی نو هېڅ وخت به هم
داسی کار نه وای ورسره شوی ده خپل د گناه بدل
ولید، دې خپل بڼه شوه ترڅو پوه شی د یو بڼې
پسې کتل، هغې باندي زور زیاتی کول څنگه دی؟ ده
باندي همغه کار وشو کوم چې ده کړی وو، زما په نظر
خو انصاف ورسره وشو!

او رښتيا ته خبر يې پاکستان کې يو قانون امضا شوی او هغه قانون دا دی چې که کوم سړی په کوم جنی تجاوز وکړی نو د قاضي لخوا حکم ورکول کېږي چې هغه سړی شنډ کړي! مطلب د مردانگی څخه يې واچوی ترڅو د داسی سړی نسل لا پاتی نشی.

په پوسخند مې وويل: چرکستان د کوم خوا اسلامي مملکت او اسلامي قانون شو؟ د هغوی ټول قانون خو د کفر دی، ته ولاړسه گوگل يا بل هر ځای چې سرچ وکړی او پوښتنه وکړی چې نړۍ کې تر ټولو ډېر فحش ویدیوگاني او فلمونه کوم هیواد کې کتل کېږي؟ نو تاته به په اول نمبر کې دا چرکستان شریف نوم راشې نو ما ته د دال تعريف هېڅکله مکوه، او هو ته فکر وکړه که داسی قانون هم اوسېږي او عمل هم ورباندی وشي نو ایا کوم فايده به وکړي؟

زه فکر کوم د فايدي لځايه تاوان به وکړي! ځکه که تو يو نفر د هغه د انساني حق څخه محروم کړی د يو گناه

په سبب نو هغه دومره غوسه، حسد او بغض کې راځي چې دا ځل د زنا کولو لځايه بڼځه وگوري مړه کوي، نو ځکه زه وایم چې اسلام او د اسلام قانون بهترينه قوانين دي او تمام.

زبیر- خو اسلام د داسې کارونو په اړه څه نه وای.
- څه نه وای؟ اسلام چې څومره په دې موضوعاتو کې کلک دی د نړۍ هېڅ قانون هغسی نه دی.
زبیر- ته فکر وکړه که همداسې واقعه خدای مکره په پښتنو کې پېښ شوی وای د جنی پلار د دی لځايه چې هلک ته کوم څه ووایي خپل لور یې د غیرت په نوم مړه کول.

- د اسلام نوم په دی خبرو مه بد کوه دا د ځینو جاهلو پښتنو قانون دی نه ده اسلام، زه تاته یو کیسه کوم تر څو پوه شي چې اسلام څنگه قانون لری، د پیغمبر صلی الله علیه وسلم په وخت کې یوه بڼځه پیغمبر صلی الله علیه وسلم ته راغلل او ورته ویې ویل: چی

يا رسول الله زما څخه غلط عمل شوی او ما زنا کړی؟!
زبیر په حیرت وویل: خپل راغله او دا خبره یې وکړل؟
- هو جناب هغه وخت د صحابو وخت و د نیک خلکو
وخت و که کوم غلطی ورڅخه شوی وای راتلل او خپل
گناه یې منل ترڅو پیغمبر صلی الله علیه وسلم ورته یو
لاره وښایی او د هغه گناه څخه دوی پاک کړی.

هغې ورته وویل ما گناه کړی او پر ما حد جاری کړی او
اسلام کې د پیغلی جنی لپاره مطلب کوم چې واده نه
وی کړی او داسې کار ورڅخه وشې د هغې لپاره سزا
یې سل دوری "جلد" ده او که واده کړې ښځه داسې
وکړی بیا نو سنگسار "رجم" ده همداسې د سپری لپاره
هم دی، خو ها دا قانون هغه وخت عملې کیږي کله چې
هغه انسان خپل راشې او خپل په گناه اقرار وکړی یا دا
چې څلور سم صحیح دینداره او صادق خلک شاهدي
ورکړي چې دغه کس داسې گناه کړی ده او په اسلام
کې د هر چا شاهیدی هم نه منل کیږي.

هغه هم ځانته شرايط لري البته که انسان څخه داسې
گناه وشي او هغه د دې لځايه چې چا ته ووايي او هغه
خبره پټ کړي او توبه وباسي الله "ج" به هغه معاف
کړي خو په دې شرط چې توبه يې د رښتيا توبه وي، او
زنا کې د سپرې لپاره خو خبره واضح ده همغه دقه کې
يا رجم يا هم دوره وهل کيږي خو ښځه فرق کوي، دلته
دې ښځې خپل وويل چې ما داسې کړې نو رسول الله
صلي الله عليه وسلم مخ ورڅخه وگرځو.

د دې لپاره چې شايد ښځه لاره شي او توبه وباسي او
خدای به يې وبخښي خو هغې بيا وويل چې يا رسول
الله زما څخه گناه شوي دومره يې ډېر وويل چې
رسول الله صلي الله عليه وسلم ورته وويل ايا د هغه
بد عمل "مطلب زنا" څخه خو تاته حمل نه دی شوی؟
هغې ورته وويل هو زه اميدواره يم او ماشوم لرم نو
پيغمبر صلي الله عليه وسلم وفرمايل ترڅو چې دا
ماشوم نړۍ ته نه وي راغلي تر هغه وخت پر تا حد نه

جاری کیڊی لاره شه کله چي ماشوم دی نږی ته راغلو
بیا راشه.

دا بنځه لاره خو میاشتی وروسته کله چي ماشوم نږی
ته راغلو هغه ماشوم یې غیر کي ونیو او بیا رسول الله
صلی الله علیه وسلم ته راغلل او ویې ویل چي یا
رسول الله ماشوم هم نږی ته راغلو اوس پر ما حد
جاری کړي ترڅو خدای زما گناهونه را وبخښی پیغمبر
صلی الله علیه وسلم ورته وفرمایل لاره شه او دی
ماشوم ته دوه کال شیدی ورکړه ځکه ددی ماشوم پر تا
باندی حق دی کله چي د شیدو څخه دی جلا کړو بیا
راشه، بنځه بیا لاره او د دوه کالو وروسته بیا راغله
داسی حال کي چي ماشوم لږ غټ شوی و هغه یې له
لاسه نیولې و پیغمبر صلی الله علیه وسلم چي دا ځل
هغه ولیدل نو بل کوم بهانه پاتی نشول په کوم چي
وکولای شی بنځه بچ کړی نو ماشوم یې راوخیست او
ویې فرمایل:

- څوک د دی ماشوم سرپرستی کوی؟ څوک دا ماشوم ساتی؟ یو صحابه وویل یا رسول الله زه یې ساتم پیغمبر صلی الله علیه وسلم ماشوم هغه صحابه ته ورکړو او د هغه ورسته په ښځې باندې حد جاری کړو او سنگسار یې کړل، همغه سنگسار کولو وخت کې اصحابو ویل دی پر ځان سختي وکړل نو خدای به یې توبه قبول کړی او داسې به یې پاکه کړې لکه چې هېڅ گناه یې نه وی کړی. اوس و وایه چې د اسلام قانون سم دی که د کفر؟ اسلام ځکه وای سر عام د خلکو مخکی ختا کار کس ته سزا ورکړی ترڅو دا نور ورڅخه عبرت واخلي او داسی کار ونکړی.

خو د دی ټولو سختیو با وجود وگوره اسلام حتا هغه د زنا څخه جوړ شوی ماشوم ته لا حق ورکوی او پریرېدی ترڅو پیدا شې خپل حق شیدی وخورى کوم نفر یې په سرپرستی ونیسی د هغه وروسته یې مور ته سزا ورکوی، داسی قانون به ته د نړۍ په بل کوم ځای کې پیدا کړی؟

زبیر- امممم ما بیخي دا خبری نه وه اوریدلی.
په پوسخند مې وویل: زموږ د اوس نسل د اسلام
قانون باندي سر نه خلاصیږی او د خارجیانو قوانینو ته
بڼه په جوش چک چکي وهې او تایید کوی.

زبیر څه ونه ویل ما هم نور خبره کش نکړل، زبیر په
نیمه لاره کی ښکته شو او خپل د کور پخوا روان شو،
ما هم خپل د کور پخوا حرکت وکړو دوه کاله مخکې
خپل هغه پخواني کور کوم چې د قبرستان خوا کې و
هغه مې خرڅ کړو او یو بل کور مې د استاذ د کور
څنگ ته ونيو، ځکه هغه دنیا سر کې په یوازی کور کې
یوه بڼه او ماشوم کله اوسیدلې شول؟ د بابا کور ته
خو هم نشوم تللی د ذوالفقار کور هم داسی سیمه کې
و چې ما زر کاله وروسته هم هلته یو کور اخیستل خو
لری په کرایه لاشو نیولې نو مجبور د استاذ د کور
څنگ کې می یو کور په څلور زره افغانۍ کرایه کړو.

ترخو زړه مې بیغم اوسپړی که کوم ورځ کور ته ناوخته
لار شم یا لار نشم نو یو څوک شته چې په اقرا یا
محمد فکر وساتي، محمد! د کوم وخت څخه چې
شموئیل بیرته راغلي نو ما خپل د زوی نوم د یوازی
شموئیل څخه محمد شموئیل کیخود! ما د شموئیل نوم
خپل په زوی کیخود په دی فکر چې شموئیل مړ شوی
خو کله چې هغه راغلو نو خپل د زوی نوم مې لږ بدل
کړو د شموئیل څخه مې محمد شموئیل کیخود، د دی
څخه مخکې چې کور ته لار شم د میوه خرڅونکي
دوکان څنگ ته ودریدم او یو څه میوه مې واخیسته.

محمد بیحد کیله خوښپړی او تل یې خوله خلاصه وی
بابا کله، کیله هم نشې ویلی کله وای د هغه د خبرو په
یاد راوړلو مې مسکا پر شونډو راوړل خدایه شکر د
ټولو نعمتونو، بلخصوص د اقرا او د محمد په راکولو،
څو کاله مخکې کله چې مجرد وم او واده مې نه وکړی
ژوند مې بې هدف او بې خوند و نه پوهیدم چې سبا
که راویښ شوم څه وکړم؟ یوه ورځ به په یو خیال وم

بله ورخ په بل خو اوس د واده سره ژوند مې هدف
پیدا کړی سهار د کور وځم ترڅو یو گوله حلال پوږی
خپل کورنۍ ته پیدا کړم او ماښام د هغوی د لیدو
پخاطر په شوق کور ته راځم.

داسې حال کې چې مجردی وخت کې نه کوم کور و او
نه هم کوم څوک چې زما راتلو ته په تمه اوسیدې، خو
اوس دوه نفره شته چې پوهیږم زما راتلو ته سترگي
په لاره دی، میوه مې واخیسته او کور خواته لاړم همدا
چې موټر سایکل مې د کور حویلی ته نښاسو محمد
مې د اقرا په غیږ کې د برندی په سر ولاړ ولید، محمد
د همغه ځای څخه ما ته چغې وهل پیل کړل دومره په
خوږه ژبه یې ناری وهل چې ژر مې موټر سایکل و درو
او بغیر له دی چې میوه راوخلم د هغه خواته ورغلم د
اقرا د غیږ څخه مې راوخیست او ښکل مې کړو یو ځل
هم نه دومره مې ښکل کړو چې د اقرا د اعتراض غږ
پورته شو.

اقرا- مړ دې کړو.

پخندا مې وویل: پدرلغت داسې ښکلې خاندي او
خبرې کوی زړه مې غواړی ویې خورم.
اقرا په تروش تندي وویل: ته لومړی د ده د نن کارنامه
وگوره چې څه یې کړی؟ دهغه وروسته یې وخوره.
داسې حال کې چې کوټې ته ننوتلم ومې ویل: څه یې
کړی؟

اقرا- ته ورڅخه خپل پوښتنه وکړه.

کوټې ته په داخلیدو په نالې کښیناستم او محمد مې
خپل و مخ ته په غالي ودررو او ورڅخه مې وپوښتل:
څه کار دی کړی شوخک چې مور دې داسې درڅخه
شکایتمنده ده؟

محمد تازه په خبرو راغلي و په ټول خبرو تر یو حده
سم صحیح پوهیدی خو تلفظ یې صحیح نشو کولای،
اوس هم زما په خبرو پوه شو نو ځکه خپل په کوچني
او خوږه ژبه لکيا شو تر څو خپل د ځان څخه دفاع
وکړی.

محمد- نه.... نه هيٺ ... نه کلي... (نه ... نه هيڅ ... نه کړي.)

داسي حال کې چې د محمد خبرو ته مې خندا راغلې وه د اقرا خوا ته مې مخ کړو او ومې ويل: دا خو وای ما هيڅ نه دی؟

اقرار- يعنی تاسو پلار او زوی عمر کې يوځل خپل گناه منلې چې اوس يې ومنی؟

پخندا مې وويل: زما په نظر تر همدا اوس بحث يوازی په زوی کې وو، ناڅاپه څنگ پلار يې منځ ته راغی؟ اقرار داسي حال کې چې کوبنس کاوه ونه خاندی ويې ويل: دا ستا زوی زما د پلار چلونه کوی؟ - څنگه چلونه کوی؟

اقرار- ته ورته ووايه دادا څنگه په لاره ځي؟

د محمد خوا ته مې وکتل او همغه جمله چې اقرا ويلي وه هغه مې ورته ووايه، او د محمد پکار لومړی خو خوله مې د حيرت څخه خلاصه پاتي شوه خو وروسته

د خدا څخه ورته شین شوم، محمد د استاذ رقم خپل
لاسونه خپل شاته نیولې وه او داسې حال کې چې
غټ، غټ قدمونه یې اخیسته سر یې ښکته نیولې و او
یو دم د هغه پشان د تگ چل یې کاوه.

دومره په ښکلې او خوږ انداز یې هغه حرکتونه تر سره
کول چې زما طاقت ونشو خپل خواته مې راکش کړو
یو دوه ځل مې ښکل کړو، خو په ښکل کولو مې زړه
یخ نشو او په غاښ مې کړو، البته زما په نظر غاښ مې
یوڅه کلک ورباندې لگولی وو، څرکع چې د ژړا غږ یې
پورته شو ما هم د اقرا خوا ته ټیله کړو او لځایه
پاسیدم ترڅو مونځ وکړم زه د جای نماز پسې گرځیدم
چې د اقرار ناراض غږ داسې حال کې چې محمد یې
غیر کې نیولی و او کوبښن یې کاوه ترڅو هغه کرار
کړی پورته شو او ویې ویل: ته وگوره لاس دې ورته
تک شین کړو دومره کلک غاښ څوک په ماشوم لگوی؟

جای نماز مې هوار کړو خو د دی څخه مخکې چې په
لمانځه و درېږم د هغې خواته مې وکتل او پخندا مې
وویل: خپل ملامت یې داسې خوږ زوی به دی نه راوړ،
ترڅو زه هم ورباندې غابښ ونه لگوم.

غوښتل مې د لمانځه نیت وترېم چې یو خبره مې ذهن
ته راغلل په شیطنت مې د هغې خواته وکتل او ومې
ویل: البته په دی کار کې (د محمد د لاس خوا ته مې
اشاره وکړل کوم چې په غابښ کړې مې و او زما د
غابښونو نښه ورباندې پاتې وه او ومې ویل: زه ملامت
یم د زوی لځایه مې باید مور ورڅخه داسې په غابښ
کړی وای.

زما په دی خبره اقرار یو دم خاموش شوه یعنې نه یې
راوکتل او نه هم الف خبره یې لا وکړل د هغې په دی
خاموشي مې خندا راغلل، د هغې عادت وو هر کله چې
ما داسې کوم خبره ورته کړی وای نو هغه ځای په ځای
خاموش کیده او د شرم تک سره کیدل د هغې د حال

په لیدو بیحد خدا راغلی وه خو زړه مې هم نه کیدو
چې داسی خجالت زده اوسیدې نو ځکه ورته مې
وویل: ما لږ میوه اخیستی وه خو ستا د زوی له لاسه
مې لیاده ووتل چې کور ته یې راوړم د موټر سایکل
سره ده هغه راوخله.

د دی خبری د کولو سره سم الله اکبر مې کړل او پر
لمانځه و درېدم اقرا هم لځایه پاسیده او غوښتل یې
محمد لځان سره ویسی خو هغه زما خواته راغلو یعنی
د دومره کلک غاښ لگولو او ژړا وروسته هغه بیا هم
زما خواته راغلو او داسی حال کې چی ما لمونځ کاوه،
هغه زما شاوخوا په گرځیدو شو او کله ناکله خو زما
پشان د رکوع او سجدی حرکتونه هم کول، اقرا چې
ولید محمد ورسره نه ځې نو خپل د حویلی خواته لاړه
او هغه یې پریخود.

د لمانځه په اخری رکعت کې وم چې محمد زما د څنگ
لری شو او د کوټی څخه ووت، همدی وخت کې خپل

شاته مې یخ شمال احساس کړو داسې لکه کړکۍ چې خلاصه شوی وی او یخ باد ورڅخه راځي؟! خو عجیب دا وه چې دا کوټې هېڅ کوم کړکۍ نه درلود چې وغواړي شمال ورڅخه راشي؟ التحیات ته کښیناستم او کوبښې مې وکړو چې خپل فکر د دی خبرې څخه وارپوم تازه الهم صلی مې شروع کړې وه چې د کوټې دروازه خلاصه شوه! ما فکر وکړو چې اقرا یا محمد رانوت خو لا څو شیبې نه وه تېر شوی چې دروازه بیحد په کلک بنده شوه داسې چې لمانځه کې زما اوږې د هغه ناڅاپه ډک څخه وپریدل بد احساس مې پیدا کړو او ژر مې غوښتل مونځ خلاص کړم خو لا سلام مې نه وگرځولي چې د محمد چیغه مې ترغورې شه.

په تلوار د کوټې د دروازی خواته لارم ترڅو وگورم څه شوی، زما د تلو سره سم اقرا چې آشپزخانه کې وه هغه هم راووتل د محمد غږ د حویلی څخه راتلو بغیر له دی چې خپلۍ په پښو کړم د حویلی خواته مې منډه کړل او محمد مې د کلا د دروازی سره پر ځمکۍ

ناست وليد لکه چي غوښتل يې له کور ووځي خو د دروازي سره يې پښه لگيدلې او غورځېدلې و!

په تلوار مې له ځمکې راپورته کړو او ومې کتل چې خوږ شوی خو نه دی؟ کوم خاص زخم يې نه درلود لږ د راسته پښې زنگون يې گراشه شوی وو نور بڼه و، داسي حال کې چې غيږ کې مې راخيست په حيرت مې وويل: ته همدا څو ثاني مخکې کوټه کې نه وی؟ يوه دقه کې څنگه د دروازي تر خولې راورسيدلې او ځان دی خوږ کړو ها؟

خو محمد بغير د څه ويلو يوازي ژړل اقرار چې د محمد په ژړا زما پسي له کوره راوتلې وه محمد زما څخه واخيست او ښکل يې کړو او همغه حال کې هغې هم زما پشان په حيرت وويل: ته څنگه تر دی ځای راغلې؟ تخو همدا څو شيبې مخکې لا کوټه کې وی؟

زړه مې ويل هغه شمال او د دروازي ناڅاپه ټک د محمد د داسې ناڅاپه دلته راتلو سره ضرور کوم تړاو

درلود؟! خو خپل سر مې و خوځاوه نه خدای دی نکوی
کوم فکر چې کوم هغسې دی اوسیرې.

- راځه دننه کور ته ټول همسایه گانو مو خبر کړل.
زما په خبره اقرا د کور خواته روانه شوه ما هم
غوښتل ورپسی لار شم چې د کور دروازه وټکیدل د
دروازی په ټک، ټک اقرا یوه شیبه خپل ځای کې ودریدل
او د دروازی خواته یې وکتل خو کله چې ما ورته د کور
ته د تگ اشاره وکړل نو هغه په تلوار کور ته ننوتل او
زه د دروازی خواته ولاړم ترڅو وگورم څوک دروازه
ټکوی؟

دروازه مې چې خلاص کړه یو ناشنا کس د دروازی
شاته ولاړ و، بیحد جگ وو تقریبا دوه متر قد یې درلود
سر تر پایه یې تور کالې اچولې وه حتا سترگی لا تک
تور وه! اول نظر کې داسې ښکاریدو لکه کوم ناشنا
ځای څخه چې راغلې وی! واضح که ووایم نو سم د
عمر سریال د خلکو پشان و، هغه سریال که مو کتلي

وی نو هغه کې چې کوم عربان دی هغوي زیاتر کالې اوږده او د سر پکړی عجیب شانتی تړلي وه، دغه کس هم هغه رقم کالې اچولې وه حتا خهره یې لا د عربانو پشان ښکارېدل البته دا هم باید ووايم چې خهره یې بیحد نوراني وه!

زما د خه ویلو مخکې لومړی سلام هغه وکړو، د غږ په اوریدو یې لا حیران شوم، لهجه یې ډېر کلک او عین حال کې فصیح وه سم د عربانو د لهجي پشان! او د هغه څخه لا حیران کوونکي خبره دا چې غږ یې ماته د ډېر پخوا یو خاطره ذهن ته راوړل یو وخت زما بدن بیحد خارښت کاوه داسي چې په زیات گږولو مې ټول بدن ویني شوی و هغه وخت یو نفر زما په غوږ کې قران ویلې و او د هغه په دم زما بدن خارښت جوړ شوی وو، تر اوسه مې یاد دی هغه غږ بیحد عجیب و او بیحد هم د دغه کس د غږ پشان وو بیحد!

په فکرمند انداز مې ورته عليک وويل هغه دوه سترگي ماته نيولې وه بغير د څه ويلو نظريې دومره دروند و چې ما بد احساس وکړو او ورڅخه مې وپوښتل: کوم څوک مو پکار وو؟

څو شيبې بغير د څه ويلو بيا په ځير، ځير راوکتل او بيا د ښه شيبه خاموشي وروسته يې په دروند غږ وويل: يو چا ويل دی کوڅه کې جومات دی خو ما پيدا نکړو تا ليدلی؟

د هغه په دی خبره حيران شوم! ځکه جومات د کوڅي په سر کې وو او د مسجد گنبد او لاپسپيکرونه د لری، لری څخه ښکاريدل نو بيا د څنگه نه وليدلی؟ د کوڅي سر د جومات خوا ته مې لاس ونيو او ومې ويل: هغه جومات دی!

هغه سپری بغير له دی چې زما د لاس د اشاری خواته وگوری دوه سترگی زما خواته نيولی وه، کرار، کرار دا ځير نظريې زما پر عصاب وتلگې لکه چې هغه هم پوه

شو چې ويې ويل: مننه.

- هيله كوم.

د دى خبرى سره سم غوښتل مې دروازه بنده كړم چې هغه د دروازي څنډه ونيول او په همغه ډډ او ډارونكي غږ يې كرار وويل: خپل په ځان او خپل په كورنى پام كوه او په هر چا باور مكوه.

په حيرت مې وروكتل غوښتل مې پوښتنه وكړم د دى خبرو څخه دى مطلب څه دى؟ چې هغه مخ وگرځو او روان شو، ما هم جرئت ونكړو ورپسې غږ كړم او وپوښتم چې ته څوك يې؟ او دا خبرى دې ولې وكړل؟

په زړه نا زړه انداز مې دروازه بنده كړه او كورته ننوتم خو څه شپه وه هغه شپه! محمد ټول شپه بغير د يو ساه اخيستو وژړل، نه يې څه ويل، نه يې څه خوړل، يوازي خوله خلاصه كړې وه او ژړل يې درې نيم بجي د شپې كله چې ژړا يې بيحد زور واخيست نو اقرا ته

مې وويل: داسې نه كيږي شايد كوم خای درد كوی او ويلي نشې مور هم نه پوهيږو راځه ډاكټر ته يې ويسو.

اقرا لا خواب نه و راكړې چې په همغه نيمه شپه د حويلې دروازه وټكيدل.

په حيرت مې د اقرا خواته وكتل هغې هم داسې حال كې چې زما پشان تعجب كړې و كرار وويل: په دې نيمه شپه به څوك وي؟

- نه پوهيږم ته دې زوي كرار كړه چې مړ شو له ژړا زه گورم چې څوك دی؟

په تلوار د كور د دروازی خواته ولاړم خو د خلاصولو مخكې مې غږ كړل: څوك يې؟

د هغه خوا د استاذ غږ راغلو چې ويې ويل زه يم! ژر مې دروازه خلاصه كړه او د هغه په ليدو په حيرت مې وويل: خيرت خو دی استاذ؟

استاذ داسې حال كې چې كور ته راننوت ويې ويل: ولاي زموږ خوا كې خو خيرو خيرت دی خو دلته (د

کور خواته یې اشاره وکړل د کوم خوا څخه چې د محمد د ژړا او چغو غږونه راتلل او ویې ویل: خو دلته لکه چې خیرت نه دی؟ شموئیل ولی داسی ژاری؟

داسی حال کې چې د استاذ سره د کور پخوا روان وم کرار مې وویل: نه پوهیږم د ماښکر ماښام راهیسې چې په چغو شوی تراوسه ژاری اراده مې وه ډاکتر ته یې ویسم.

استاذ خپل خپلی وباسل او کور ته ننوت د محمد د غږ په تعقیب زموږ د کوټې خواته ولاړ خو کوټی ته د داخلیدو مخکې ستوني صاف کړو او بیا ننوت، اقرا چې خپل پلار ولید نو حیرانه شوه خو د هغې د څه ویلو مخکې استاذ محمد د هغې له غیږې واخیست او موږ دواړو خوا ته یې راوکتل او ویې ویل: دا اته ساعت کیږی دا ماشوم ژاری او تاسو اوس تازه اراده کړی چې ډاکتر ته یې ویسی؟

زما د څه ویلو مخکې اقرار وویل: هېڅ ورباندې نه دی شوی بابا! هسې په شغ (ضد) ولیدلی نه خوږ دی، نه وږی دی، نه هم د بدن کوم ځای درد کوی هسې ژاړی.

استاذ باندې محمد بیحد گران و نه پوهیږم دلیل یې څه و؟ هسې د لمسی په حساب خو د ذوالفقار لور راحیل هم لمسی کیدل د هغه نور لورگان اولادونه یې هم لمسیان کیدل خو محمد ورباندې بیحد گران و شاید دلیل دا وو چې ورته نږدی و او درسته ورځ د هغه ومخ کې د هغه په کور کې وو؟ زه خو سهار د مولا د آذان سره تلم او د ماښام په آذان راتلم اقرار درسته ورځ خپل د پلار کور کې وه.

استاذ بغیر د څه ویلو محمد غیږ کې واخیست او د کوټې منځ کې اخوا دیکخوا په گرځیدو شو او همغه حال کې په محمد باندې دم کول هم شروع کړل او په نهایت حیرت کې محمد کرار شو او د هغه په غیږ کې ویده شو! د هغه د ویده کیدلو سره سم د سهار د آذان

غږ هم شو استاد محمد په کرار د اقرأ غیر ته ورکړو او
ویې ویل: زما په خیال چې نظر شوی و؟!

د استاد په خبره اقرأ بد، بد زما خواته راوکتل چې ما
په کرار وویل: زه نظر نلرم ما ته داسی مگوره.

زما په خبره استاد کرار وخنډل او ویې ویل: نظر هر
کس لری د ځینو ده بڼه نظر وی د ځینو ده خراب، کله
ناکله داسی هم کیږی چې یو شې یا یو کس ستا په
نظر ډېر بڼکلی راشي او ته بغیر د ماشاله ویلو ورته
وگوری نو هغه چې ستا زړه ته ډیر گران شی نظر کیږی
دیته بڼه نظر د مینې نظر ویل کیږی، بیا اولاد خو وی
گران نو شاید تا ورته بیحد ډېر کتلی وی چی نظر کړی
د دی؟

د استاد په خبر مې سر بڼکته واچو، د رښتیا هم نن ما
باندی محمد بیحد خوږ لگیدلی وو او بیحد مې هم
بڼکل کړو بغیر له دی چې حتا یو د نظر دعا یا یو
ماشاله ووايم، استاد زما په اوږی لاس کیخود او

داسی حال کې چې د خبرو مخاطبه یې اقراره وه وویل:
موږ څو د سهار لمانځه ته چې قضا نشې ته هم خپل په
زوی فکر ساته که راوینښ شو او بیا یې ژړل نو دا ځل
یې ضرور ډاکتر ته ویسي شاید کوم ځای درد کوی.

د دی خبری سره سم استاذ د بیرون خواته روان شو
خو زه دتگ مخکي د محمد خواته چې بیغم ویده و
لاړم په تندی مې کرار ښکل کړو او اوس چې کار تر کار
تقریبا تېر و اوس مې ورباندی د نظر دعا وویل، د هغه
وروسته د استاذ پسي جومات ته ولاړم د سهار د
لمانځه وروسته په گنگس قدمونو د کور خواته راغلم
دومره ستړی وم او خوب مې راتلو چې حد نه درلود،
محمد بیغم ویده وو اقراره هم د هغه څنگ ته ویده شوی
وه، ما هم بیحد زړه غوښت ویده شم خو د ځان سره
مې وویل د خوب مخکې زبیر ته زنگ ووهم او ووايم
چې نن دې دوکان هغه خلاص کړی او زه به غرمه

خواته ورشم، خو لا مې موبایل راخیستې نه و چې د هغه زنگ راغلو

- الو.

زبیر- الو سلام علیکم.

- علیکم سلام، خیرت خو دی په دی سهار وختې دی څنگه زنگ و واهه؟

زبیر- خیرو خیرت دی لکه چې لیاده دی وتلې؟

په گنګس انداز مې وویل: څه مې لیاده وتلې؟

زبیر- دا چې نن دوکان ته تازه مال راځي؟

د زبیر په دی خبره خپل تندی ته مې ټک ورکړو زما څنگه لیاده وتلې وه نن د میاشت اخره وه، نن دوکان ته نوی مال راتلو او نن د ټول میاشتي د گټې او توان حساب کیدو. زما په خاموش کیدو زبیر په خوبجن غږ وویل: شابه راروان شه زه هم اوس د کور حرکت کوم د سرک مخکي زما په تمه شه دواړه یوځای ځو دوکان ته.

او بغیر د نور څه ویل یې موبایل بند کړو د کوټي منح
کې په نامیدی ودرېدم او د اقرا او محمد خواته مې
وکتل چې په بیغم او اسوده خیال باندې کرار ویده وه!
څو شیبې هملته ولاړوم د هغه وروسته د محمد خوا
ته ولاړم کرار مې ښکل کړو رنگ یې پریدلې و، په
خوب کې لا شونډان د ژړا کولو پشان بوک نیولې وه،
اقرا چې زما راتگ ته پام شو لږ سترگي خلاصي کړل او
په خوبجن او ستړي غږ یې وویل: ویده کېږی که سبا
ناری درته تیار کړم.

- یو هم نه، تاسو ویده شې نن دوکان ته نوی مال
راځې زه باید لاړ شم.

اقرا غوښتل لځایه پاسېږی د هغې عادت و تل کار ته د
تلو وخت کې د کور تر دروازی زما سره راتلل خو ما یې
اوږه ونیول او ومې ویل: ضرورت نشته ته ویده شه زه
خپل ځم، که محمد راوینښ شو او بیایې د ماښام پشان
ژړل نو ما ته زنگ و واهه تر څو ویسو ډاکټر ته.
اقرا- سمدې په ځان پام کوه.

- ته هم پام کوه هم په ځان هم په دی (د محمد خوا ته
مې اشاره وکړل: هم په دی شوخک خان صیب.
اقرا- په سترگو.

که څه هم د سهار څلور بجې وه خو بیا هم د خلکو او
موټرونو تگ راتگ ډېر وو، د زبیر راتگ ته په تمه وم
هغه ویلې وه همدلته زما په تمه اوسپړه او زه یو دقه
کې راحم خو اوس تقریبا لس دقیقې کیدل چې دی یخ
کې ولاړ وم خو د زبیر درک نه کیدو! غوښتل می ورته
زنگ ووهم چی چیرته دی او ولې نه راځی؟ چی همدی
وخت کی د سرک د هغه بلخوا څخه زبیر ته مې فکر
شو چې د همغه ځای څخه یې ماته لاس خوځاوه او
راروان وو.

په تروش تندی مې ورته کتل ترڅو راشې، کله چې
راغلو نو د سلام ویلو سره سم زما شاته کښیناستو ما

هم موټرسايکل روښانه کړو او همغه حال کې مې ورته وويل: دا درې ساعته دې څه مرک کول چې زه دی دلته منتظر درولي وم؟

زبير داسی حال کې چې د موټر سايکل د هيندارۍ څخه ځانته کتل او خپل وينښتيان يې جوړول وپي ويل: نه گوری خپل وينښتيان مې جوړول.

د هيندارۍ څخه مې وروکتل او په تروش تندي مې وويل: يو وينښتيان پورته کول دومره وخت غواړي؟ زما په دی خبره زبير د شالخوا په اوږه ووهلم او وپي ويل: خيړن سم وگوره خپل وينښتيان می رنگ کړی.

دا ځل لږ په توجه می وروکتل خو بيا هم کوم خاص شئ ته مې فکر نشو نو ومې ويل: زما په نظر خو د تل پشان دی؟

زبير- زموږ خلک يو خبره کوی او ولا چې حق خبره کوی، هغوی وایي غوا نو کله د گل په بوی پوهیږی؟ اوس هم ته نو کله په شټیل او فیشن پوهیږی؟ سم

وگوره لڅیره روڼد شې، خپل د وینبتيانو سرونه مې
خرمایي رنگ کړی.

- ای ورک شې په دی کارونو دې، ته مگر بښخه یې چې
دومره فیشن کوی او وینبتيان رنگوی؟ پوهیږی
وینبتيان رنگول سړیانو ته په اسلام کی ...

لا مې خبره پوره کړی نه وه چې زبیر وویل: ته وقران
طاها ځان څخه راته د پوهنتون د ثقافت استاد مه
جوړوه، هر کار کی اسلام، اسلام، اسلام دا ما خپل د زړه لپاره
جوړ کړی.

په پوسخند می وویل: هو نو تخو هر کار خپل د زړه
لپاره کوی نه د اسلام لپاره! لومړی دی غوږ سوری کړو
او غوږوالې دی ورواچول چې دا شتیل دی، بیا خپل په
ږیره کیدې زر خط واچول چې دا شتیل دی، بیا دی په
لاس ټیټو وواهه چې دا شتیل دی بیا دې ...

زبیر- هسې غول مخوره هغه ټیټو دایمي نه وه وگوره
پاک شوی او هغه غوړې مې هم یوازی د یو میاشت لپاره
سوری کړی و او غوړېوالې مې وراچولې وه اوس وگوره
هېڅ نه وراچول او سوری هم بند شوی او پاتي شوه
رېره نو سم وگوره زه خو بیخي رېره پرېږدم نه چې
وغواړم خط پکې واچوم.
- ته ما ته دا ووايه چې دا کارونه دی کړی وه او کنه؟
زبیر پخندا وویل: هو کړی مې وه خو اوس نه، ډېر
پخوا د جاهلیت وخت کې.

په پوسخند مې وویل: یعنی اوس جاهل نه یی؟ هسې
خپل زړه مه خوشحاله کوه ته اوس هم همغه جاهل
یی، که نه منې نو خپل حال ته وگوره، خپل وینبتيانو
رنگ کولو ته دې وگوره.

زبیر- عه عه اصلا ستا سره خبری نه کیږی، داسی دی
اسلام سخت کړی که یو نفر لږ خپل په ځان ورسپړی
بس کافر شو!

- زه ټاپه نه لگوم خو ستا کارونه د انسانانو نه دی ته
خپل دا غاړې ته وگوره دومره زنځیرونه ولا که یو
بنځه واچوی کوم چی تا اچولې.

زبیر- ته ما ته یوه خبره وکړه ابا اسلام کی د یو کس
پاک او فیشنې گرځیدل حرام دی؟
- نه.

زبیر- نو خبره خلاصه.

- البته ستا پشان هم نه ..

زبیر- بنده کړه خوله دی زما موږ مه خراب کوه زه نن
خوشحال یم.

د هینداری څخه مې بد، بد وروکتل خو نور څه مې ونه
ویل، زما خپل سر هم درد کاوه خوب مې نه وکړی
حوصله مې هم نه درلود چې وغواړم ده ته نصیحت
وکرم نو چوپ شوم دوکان ته په رسیدو هغه کس چی
مالونه راوړل د وخت راغلی و او موږ ته په تمه و،
ستړی مشې مو ورسره وکړل او ما ژر د دوکان دروازه

خلاصه کړه او د زبیر سره لگیا شو د مالونو په
ننویستلو کله چې خلاص شول نو هغه سړی ته مو
پیسې ورکړل او لگیا شو مالونه مو دوکان کی خای پر
خای کول یو قوطي خوله می چی خلاص کړه نو هغه
کی ټول د بنخو د سینگار شیان وه!

ما دا شیان نه و راغوبنتې زموږ کاروبار د سینگار
شیانو نه و فکر می وکړو چې دا قوطي د غلطې څخه
راغلی نو ځکه زبیر ته می غږ کړل.
- زبیر.

زبیر- هوم.

- فکر کوم دا یو قوطي د غلطې څخه راغلی!؟
زبیر مخ راوگرځو او ویی ویل: څنگه د غلطې څخه
راغلی؟

قوطي ته می اشاره وکړل او می ویل: وگوره موږ د
سینگار شیان نه و غوبنتې خو دوی دا راوړی.

زبیر زما خواته راغلو او د هغه شیانو په لیدو یې په
خندا وویل: دا ما راغوبنتی.

- ولی؟

زبیر- ته په دی خبرو نه پوهیږی، اوس وخت دا شیان
بڼه بازار لری نو ما ویل فایده به وکړو.

- د بڼخو د سینگار په شیانو؟

زبیر بد، بد راوکتل او ویې ویل: نه د سرپانو د سینگار

په شیانو! سترگی لری گوری چې د بڼخو د سینگار

شیان دی نو د بڼخو لپاره مې راوړی.

- خو زه فکر نکوم چی کوم فایده دی وکړو.

زبیر- ستا فکر غلط دی ځکه اوس وخت د هر شی

څخه ډیر شی چې اخیستل کیږی هغه همدا د بڼخو د

سینگار شیان دی، البته ما لومړی ځل لږ راوغوبنتل خو

د میاشتی اخر کې کله چې دا خلاص شول نو بیا به

ډیر راوغوارم.

- خو زه فکر نکوم چې دا دي لا څوک واخلي چې ته لا
د بل ځل راوړلو پلان دی هم جوړ کړی.
زبیر- څومره ساده یې طاها! اوس وخت د ټولو څخه
زیات بازار چې گرم دی همدا د بنځو د سینگار د شیانو
دی، یعنی که یو سپری د سبا ډوډۍ لا ونه لری خو بنځه
به یې په کور کې ضرور د سینگار شیان ولری، البته
ستا او ستا د کاکا په اړه ډاډمن نه یم زه فکر کوم په
نړۍ کی خواری بنځۍ همدا ستا او ستا د کاکا بنځه به
وی.

- ولی؟

زبیر پخندا وویل: ځکه چې تخو بیخبر او ساده د عالم
یې او کاکا دی هم غوسه ناک او تند مزاج انسان دی نه
ته د بنځۍ په ارزښت پوهیږی نه دی کاکا! که زه
ستاسو د خسر لځایه وای لور خو لری خپل د لور
ویښته مې لا تاسو دواړو ته نه درکو تاسو بې احساس
خلک.

په غوسه مې وروکتل او ومې ویل: ته پېر با احساس
یې؟ که زه ستا د خسر لځایه وایه ما تا ته بښځه نه
درکول موږ که نور وی کنه څهره او رفتار خو مو د
سړیانو دی، ته خپل ځانته لږ په هینداره کې وگوره د
سړیانو نوم دی شرمولي او هو د ویبنتیانو رنگ دی
اوس بیڅې بڼه بڼکاری سم د دی بازاری بښځو پشان
سور رنگ دې ورکړی.

دا ټول خبری مې د عصاب خراب کیدو څخه وکړل او
که رښتیا ووایم یو دقه وروسته پښیمانه شوم د
سترگو له کونج مې د زیبر خواته وکتل فکر مې کاوه
شاید خفه شوی اوسیرې خو هغه کرار زما څخه لری
شو او د هینداری مخي ته ودرید د څو دقو وروسته
یې وویل: ټول خبری دی هسې غول خوړل وه خو یوه
خبره دی رښتیا وه!

سر مې پورته کړو او ور ومي کتل چې هغه په تشویش
ووویل: ما خرمايي رنگ ورکړی وو خو اوس رنگ یې

سور شوی! دا ولي؟

داسي حال کې چې خندا راغلي وه ومې ويل: تشویش
مکوه که چا درته وويل دا ولي سور رنگ دی ورکړی
ووايه دا فیشن دی.

زبیر- بلا.. بلا په دی مرداره خوله دی، د کوم وخت
څخه چې ته او ستا هغه بد اخلاق کاکا زما ژوند ته
راغلي یاست ما د خیر ورځ ستاسو له لاسه نه ده
لیدلې.

پخندا مې ورته وويل: زموږ د سر دعا کوه که موږ
دواړه نه وای دولت تاته تذکره کې د نر لځایه نر بنځې
جنسیت لیکو.

زما په دی خبره د زبیر غوسه راغله او د لاس څنگ کې
چې کوم د عطرو قوټي و هغه راوخیست غوښتل چې
په ما یې گوزار کړی چې ما ورته وويل: هسې د خر
پشان لغتي مه اچوه هغه عطرو قوټي زر روپي قیمت
لری هسې نه چې مات یې کړی.

زبیر- ستا سر دی دا عطر و خوری تا زما دا دروند
شخصیت ته توهین وکړو او هغه وخت د یو عطرو
قوطني غم اخیستی یې؟
پخندا مې ورته وویل: ستا محترمانه شخصیت به جوړ
شې خو د عطرو قوطني که مات شو بیا نو نه جوړیږي.

زما په دی خبره د زبیر غوسه لا زیاته شوه او د رښتیا
یې د عطرو قوطني زما پسي گوزار کړو ما هم یوازی
دومره وکولای شو چې ځان بچ کړم او د عطرو قوطني
لاندې پر ځمکه ولگید او مات شو.

زبیر- لاسونه دې مات شه خو گیر کړی به دی وای.
په غوسه مې وروکتل او ومې ویل: بل ځل چې راتلې
د کور څخه خپل رسی لځان سره راوړه چې پښه دی
وترم هسې دوکان کې لغتې ونه غورځوی.

زبیر- گوره نن مې درته پېره حوصله وکړل یو بل خبره
وکړه داسې وهل و خوری چې خوند درکړی.
- که نریې دیکخوا راشه، ولې د ښځو پشان هسې شیان

گوزار کوی؟

زما په دی خبره زبیر پخندا وویل: اخ ته ماته د جنگ خبری کوی؟ ته نیم کیلو یې خپل وچ کلک بدن ته وگوره.

- نرتوب په وزن نه دی، ته دیکخوا راشه چې درته وښایم جنگ څه دی؟

زبیر پخندا وویل: نغوایم خپل لاس ستا خیرن په وینو ولرم، لاس به مې در وړی نه وی چې د چرگ پشان به دې ساه ختلې وی، تخو چندان شی نه یې خو هغه لیونی کاکا به دی څوک درگیر کړی؟

همدا چې راغلم یو ځواب ورکړم او خوله یې وربنده کړم موبایل ته می زنگ راغی را پورته می کی د ذوالفقار نمبر وو.
- الو سلام علیکم ذوالفقار ښه یی؟

زبیر پخندا وویل: څومره حلال زاده، همدا اوس یې د خیر ذکر وو.

بدبدمی وروکتل چی د زبیر خندا نور هم ډیر شول.

ذوالفقار- چیرته یی؟

- دوکان کی یم خیریت دی؟

ذوالفقار- تیار اوسه اوس درخُم درپسی.

په حیرت مې وویل: خیریت خو دی؟ چیرته؟

ذوالفقار - کلې ته! پرون ماښام ماما مړ شوی.

په ورختایي می وویل: کوم ماما؟

ذوالفقار- په یو دوه کالو کېدې ټول خپل او خپلوان

لیاده وباسل؟ آفرین دي پرتا ویی!

- مطلب مې کوم یو یې؟ درې څلور ماما کان لرم په

نوم؟!

ذوالفقار- په نوم ...؟ زما ماما مړ شوی.

- ستا ماما؟

ذوالفقار - هو، اخوند زاده ماما.

- اها خدای دې وبخښې خو پوه نشوم ته ولې زما پسې

را روان یی؟

ذوالفقار- ڪهه مورِ دواڙه ڪو جنازي ته ٿي.

- زه ڪار لرم ذوالفقار، خدائي دڀي وبخيني خو زه نشم
درتلي ته خپله ولاڙ شه.

ذوالفقار - بنده ڪه خوله دي بيخايه خبري مه ڪوه تيار
اوسه پنڄه دقو ڪي در رسيڙم.

- ذوالفقار! پخدائي دوني ڪار لرم ڇ... خبره مي لا پوره
ڪڙي نه وه ڇي ذوالفقار وويل: گوره زه نن عصاب
مصاب نلرم لڪه انسان پشان خپل شيان سم ڪڙه زه ڪو
دقيقو ڪي ستاسو د دوڪان مخڪي يم او پاتي شول
ڪارونه دي نو، بيغمه اوسه زه هم دومره بيڪاره نه يم
ڇي تر حلوا خورلو هلته پاتي شم، ڪو جنازه ڪي گڊون
ڪوو دري څلور ساعته بعد بيرته راڻو پخيرو خيرت.

- ڪه ضرورت دي زه ٿي جنازي ته ولاڙ شم؟ ستا ماما
دڀي ما خپل په ٽول عمر ڪي دوه ڪله لا نه دي ليدلي!
ذوالفقار- خبره د دوه يا يو ڪل ليدو نه ده، ته په بعضي
خبرو نه پوهيڙي، ڪو دقيقو ڪي در رسيڙم تيار اوسه.

د ذوالفقار د خبرو څخه معلومیدل چی بیحده پریشانه
او یو څه هم عصبی دی او اصلا د بیخایه خبرو
حوصله نلری ځکه بغیر د خدای پامانی څخه یی
موبایل بند
کړو

زبیر- څه شوی؟ څوک مړ شوی؟ ذوالفقار څه ویل؟
زبیر ته چې مخامخ راته ولاړ و او په تشویش یی
پوښتنی کول ومې کتل او ومې ویل: د ذوالفقار ماما
لکه چی مړ شوې! هغه هم را روان دی چی دواړه ولاړ
شو جنازی ته.

زبیر- بیچاره خدای دی و بختی څو کلن وو؟
- نه یم خبر خو د ډېر عمر و، هغه وخت چې زه کلې
کې وم د 70/80 کالو و اوس به شاید د 90/95 کالو وو
زما په نظر!؟

زبیر- نچ نچ بیچاره پنځه رنځه یې سلیزی ته پاتی وه
چی عزرائیل کرین بولډ
کړو.

زبیر خپل د دې خبرې سره سم پخندا شو، ما ته هم
خندا راغلل خو یو دوه کنځل مې ورواچول چې بیا
داسې خبره ونکړی، که رښتیا ووایم چندان خاص
احساس مې د هغه د مرگ د خبر په اوریدو نه درلود! د
هغه د مرگ خبر داسې وو لکه تلویزیون یا فیسبوک کی
د یو بیګانه کس د مرگ خبر چی واورم بیا لځان سره
ووایم چی خدای دی وبخښی بیچاره، او څو شیبې
وروسته بیرته خپل کار ته ادامه ورکړم د ماما د مرگ
خبر هم همدا رقم و ماته ما هغه ټول عمر کې دوه ځل
لا سم صحیح نه ولیدلې.

زبیر- خپه خو نشوی چی ستا د ماما په مرگ مې
وخنډل؟ البته زما کوم بده اراده نه وه خدای دی
وبخښی خو هغه فکر مې ناخابه ذهن ته راغلو.
- نه کوم مشکل نشته.

زبیر- ښه نو ته یې جنازی ته ځی؟
- زړه می نغواری خو مجبور یم چې ولاړ شم.
زبیر- تر سبا بیرته راځې او کنه؟

- ښکاره ده چې راحم، ذوالفقار ویل یوازې څو جنازه
کو او بیرته راځو.

زبیر- ښه خبره ده ځکه زه یوازې ځان دا دومره
قوټیان او شیان نشم ځای پر ځای کولای.
- څومره چې کولای شې هغومره وکړه نور ما ته پریږده
سبا چې راشم خپله یې کوم.
زبیر- اهوم

- زبیر! کله چې یو جنازه کې گډون کوی نو د هغه مړ
شوی کس خپلوانو ته څه وای؟ مطلب وای خدای دی
وبخښې ښه سړی وو؟ یا وایې د ښه کسانو عمر لږ وی؟
البته د ده عمر خو ډیر وو؟
زما په خبرو زبیر څو شیبې ښه د زړه د خلاص وخنډل
د هغه وروسته یې په حیرت ویل: ته نه پوهیږی چې د
مړی خپلوانو ته څنګه تسلي ورکړی؟
- د کوم خوا پوه شم؟ دا زما لومړی ځل دی چې د
جنازی لمونځ ته ځم، البتته د دی څخه مخکې زما انا او

نيکه وفات شوی خو هغه وخت زه ماشوم وم او ذهن
ته مې نه راځې چې څنگه حالت وو؟

زبیر- گوره کله چې هلته ولاړی نو د جنازی مونځ خو
به دی زده وی که هغه دی هم زده؟
- نه هغه مې زده مطلب اوریدلې می دی چې څنگه
کیدې.

زبیر- زه دا هم شکر چې اوریدلې د دی البته هغوي پر
تا د جنازی مونځ نکوی، یوازی غوښتل مې دا ووایم
چې د جنازی د مونځ کولو او د مړې د دفن کولو
وروسته د مړې د خپلوانو خواته لاړ شه او ووايه
خدای دی وبخښي خپل د ماما نوم واخله یا ووايه
ماما! بیا ووايه خدای دی جنتونه ورنصیب کړي او
خدای دی تاسو ته د زړه صبر درکړي او ستاسو اخری
غم دی اوسیدې.

- دا ټول خبری ورته وکړم؟
زبیر- هو، دا ټول خبری باید سم په ادب او انسانیت

وکړی د هغه وروسته هغوي به درڅخه مننه وکړي او
ته به هم په ډېر انسانیت یو دوه د دروغو ستونه وکړي
مثال هر امر او خدمت چې وو ما ته ویلې شی او زه
مو په خدمت کې یم او داسی یو څو نور د دروغو
ډيالوگ ووايه او د هغه وروسته کرار کرار ځان ورڅخه
لری کړه او راځه.

- یعنی ضرور باید دا ټول خبری وکړم؟
زبیر- هو، ضرور باید دا خبری وکړی ک...

زما او د زبیر خبری لا نه وه خلاص شوي چی ذوالفقار
راورسید! لکه چې د پنځه دقیقو څخه ډېر نږدی و
دوکان ته؟ د هغه په راتگ زه او زبیر د دوکان ووتلو او
د هغه خواته ورغلو.

زبیر د موټر خوا ته ولاړ او ذوالفقار ته یې وویل: خدای
دی وبخښي ماما دی.

ذوالفقار په یو لفظ کې ځواب ورکړو: آمین.
او بیا بغیر له دی چی کوم بله خبره وکړی ماته یی

اشاره وکړل چی موټر کی کښینم، ما هم د زیبر سره
خدای پاماني وکړل او موټر کی کښېناستلم.

- سلام ښه یی؟

ذوالفقار د سر په ښورولو خُواب راکړو او موټر یی
روان کړو، تندی یی بیحده تریو وو او معلومیدل چی
بیحده ډیر پریشانه دی نه پوهیدم ولې؟ یعنی منم چی
ماما یی مړ شوی خو داسې نه معلومیدل چی یواځې د
هغه په مرگ دی خپه وی! داسی ښکاریدل لکه یو بل
موضوع یی هم ذهن ور خراب کړی وی؟

ذوالفقار- که ږوپی دی نده خوړلې نو شاته سیټ کی
په پلاستیک کی یو خوراک وریژی او کباب شته هغه
وخوره.

د ذوالفقار په خبره بیحده خوشحال شوم او ژر مې د
موټر د شا سیټ څخه پلاستیک را واخیست، ما سهار لا
ږوپی نه وه خوړلې البته باید ووایم د پرون ماښام
څخه!

نم، نم باران ورېدی او هوا هم وریځه وه، زه بیحده
ستړې وم ذوالفقار هم تندي تروش نیولې وو او خبری
نه کول، کلې ته هم نږدی نیم ساعت لاره وه د پوډی-
خورلو وروسته مې ذوالفقار ته وویل چی زه یوڅه
سترګي پټي کوم که ورسیدو او زه ویده شوی وم نو
راباندی غږ وکړه، هغه هم یواځې د سر په ښورولو
ځواب راکړو لکه چې د ماما مرګ یې بیحده خپه کړی
وو؟

پېر ژر مې سترګي درنې شول او خوب وړی وم د
ذوالفقار په آواز راویښ شوم.

ذوالفقار- پاسه را ورسېدو.

ذوالفقار موټر مخامخ د ماما د کور د دروازي سره
درولي وو. بغیر زموږ د موټر څخه څو نور موټرونه هم
ولار وه چی معلومیدل د بنی اسرائیل قوم ځانونه
رارسولېدی. د دروازی مخکی کوچنیان ځغاستل را
ځغاستل ذوالفقار د موټر څخه ښکته شو، زه هم زړه نا

زړه وړپسې شوم، هوا دومره یخه نه وه خو نه پوهیږم
ولې زما یخ کېدو؟ ذوالفقار د تلو حال کې ماته فکر شو
او ویی ویل: یخ دې کیږی؟
- څه ناڅه.

ذوالفقار په حیرت وویل: خو هوا خو دومره هم یخه
نه ده.

- هو ولای هوا دومره یخه نه ده خو ولاکه چې ولی زما
یخ کیږی؟

ذوالفقار بغیر د څه ویلو په غټ گامو باندی رانه لری
شو، زه هم پداسی حال کې چی لاسونه مې د یخ د
سبب یو پر بل موبنل وړپسې شوم. کله چی د ماما د
کور دروازی ته ورسیدم نو د زړه درزا می تیزه شوه، د
مړې د لیدو څخه نه وپرېدم بلکې خپل د کورنی د
کسانو بلخصوص د بابا د لیدو څخه وپرېدم او بل دا
چې یو رقم بد احساس مې درلود او په دی هم پوهیدم
هر کله چې ما داسې احساس کړی هغه ورځ ما د خیر
ورځ نه ده لیدلی!

د بابا او نور خپلوانو سره د مخامخ کیدو څخه په دی خاطر وپړېدم چې د کوم وخت څخه مې چې واده کړی و نو د هغوی سره مې قطع رابطه کړی وه! زما په قطع رابطې باندې بابا دومره غوسه نه وو ځکه د هغه مخکې هم زه د هغوی سره نه اوسېدم بابا هغه وخت غوسه شو چې ما د استاذ د کور څنگ کې کور کرایه کړو او هلته اوسېدل مې شروع کړل، زما په دی کار ټول خپلوانو ماته طعني راکول شروع کړل او ټولو راته زنجو ویل! او ویل یې چې طاها بنځه نه ده راواده کړې بلکې طاها بنځې ته واده شوی! چې خپل مور او پلار یې پریخودلې او د خسر کور کې اوسېږی.

نو اوس ځکه وپړېدم چې هسې نه بابا ما وویني او پخواني خبری یې یاد ته راشې او د ټول کلې مخکې راسره جنگ وکړی او سپک مې کړی! ځکه مې زړه نه غوښتل دی جنازی ته راشم اوس هم خپل په راتلو بیحد پښیمانه وم، تقریبا دا دوه کال مې ځان د دی بنی اسرائیل قوم څخه جلا کړې و خو اوس مجبور وم بیا

ورسره مخامخ شم. بیحده ډیر وپرېدلې وم بلخصوص
چې بد احساس مې هم درلود او زړه مې ویل یو بد
پېښه واقع کیدونکي ده، خو ځانته مې دلدارۍ ورکړل
چی څو ساعته دې او په یو کونج مونج کې به ځان
پټ کړم او همدا چې جنازه خلاصه شول نو دوه پښې
به څلور کړم او د دی کلی او خلکو څخه به یې الفرار
وکړم.

حویلۍ داسی ډک وه چی ما په زور باندي خپل او
پردی پکې پیژنده، د خدای شکر ما بغیر د کاکا خیلو او
ماما خیلو څخه دا نور قوم خویش نه پیژنده! نو ځکه
سر، سری هر یو چې مې مخکې راتلې ورسره سلام
علیک مې وکړل او د ذوالفقار پسې شوم. مخامخ د
حویلۍ دیوال خواته یې فرش هوار کړی وو او بعضی
بوډاگان او مشران ورباندي ناست وه بابا، ذوالقرنین
کاکا او زما ماماگان چی ما دا درې څلور کال بیخي
لیدلې نه وه په فرش ناست وه، د حویلې منځ کی په

یو کټ باندي ماما پری ایستلی و، کفن کړی او زنه یې
ورنه تړلی وه لکه چی غسل یی ورکړی وو؟

بیحده بوډا شوی و آخرین دیدن مو تقریبا څو کاله
مخکې و هغه وخت لږ ځوان و خو اوس بیحد بوډا
شوی و، هغه بیحده شني سترگی یې پټی وه. د مړی
پسې خبری کول بڼه کار نه دی خو زه تل د ماما د هغه
بیحد شنو سترگو څخه وپرېدلم بیحده شني وه لکه
جادوگرانو پشان! او داسې په ځیر، ځیر درکتل چې ساه
اخیستل درته سخت کیدل.

ذوالفقار هم لکه چې درک کړې و چې د بابا سره زما
مخامخ کول بڼه پایله نلری نو ځکه هلته د تلو مخکې و
درېد او د لاس په اشاره یې ما ته یو ځای وښود تر څو
هلته لار شم د هغه د لاس د اشاری په تعقیب خپل د
ژوند د منفور ترین، بدبخت ترین او هغه کس چې ما
ورڅخه بیحد بد راتلل د هغه کس سره مخامخ شوم
فرید!

د فرید په لیدو مې په تلوار ذوالفقار ته وویل: زه هلته نه کښینم.

ذوالفقار- بنده کړه خوله دی، زه ستا لپاره وایم خپل خو پوهیږی چې پلار دی خومره درته غوسه دې دا شرم به چیرته ویسو چې مړي په میدان پورت وی او تا او پلار دی جنگ شروع کړي وی؟
- بابا دومره هم لیوني نه دی.

ذوالفقار- لیوني دی او کنه زه د هغه سره کوم کار نلرم خو دومره پوهیږم چې ته د هغه مخ ته ولاړ نشې بهتره ده.

- سمده د هغه ومخ ته نه خم، خو د فرید څنگ کې هم نه کښینم.

د دی خبری سره سم بغیر له دې چې د ذوالفقار خبری ته غوړ شم چې څه غواړی ووايې د حویلی کونج ته روان شوم کوم خوا کې چې ما کوم داسي کس نه پیژندو چې شناخته اوسیرې او ما ته مزاحمت وکړې، کله چې لږ ځای پر ځای شوم نو سر مې راپورته کړو او

يو نظر مې خپل شاوخوا راغلو خلکو ته وکړو بېحد
ډير خلک راغلي وه.

ماما اصل کې مولا و! مطلب مې د مولا څخه عالم يا
کوم مفتي نه دې بلکې تعویزگر مولا دی! البته ذوالفقار
ويل څو کاله مخکې دا کارونه پريخودلي وه او توبه
يې ويستلي وه، خو زما په خيال کوم کسان چې اوس
راغلي د هغه زياتر برخه د ده مشتريان دي! مطلب هغه
کسان دي کوم چې ده ورته خپل په ژوند کې تعویذونه
کړي وه، د کور دننه څخه د بنځو د ژړا او قرآن ويلو
آوازونه راتلل نه

پوهيږم دوي ولې مړی نه وړی چی پت يي کړی؟

تر کوم ځايه چی زه په اسلامي موضوعاتو پوهيږم، نو
اسلام وايي چې په مړی نه بايد ډير وخت تېر شي او
بايد ژر تر ژره يې دفن کړي! خو د ماما په دفن کولو
يې بېحد وخت تېر کړو، ذوالفقار ويل ماما پرون ماښام

مړ شوی وو! نو اوس هغه دی د بل ورځي ماښام کیږی
نو ولي نه پت کوی؟

په همدې فکرونو کې وم چې د ښځو د ژړا آوازونه تېز
شول، سر مې چې پورته کړو نو یو څو کسان مې
ولیدل چې د ماما جنازه یې له کوره وباسل د جنازی د
ویستلو سره سم په حویلی کې موجود دا نور خلک هم
ورپسې د کوره ووتل زه هم خپل لځایه ولاړ شوم ترڅو
د جنازی پسي لاړ شم، زه چې کوم ځای کې ناست وم
هغه اصل کې یو تخته وه! د لرگی یو تخته وه او زه نه
پوهیدم چې دا اصل کې د څه لپاره دلته کیخودل
شوي ده؟ خو همدا چې یو گام مې واخیست او د دویم
گام د اخیستلو اراده مې وکړه هغه د لرگی تخته کوم
چې زه ورباندې ناست وم هغه مات شو د هغه د مات
کیدلو سره سم زما د پښو لاندی خالی شو او درب زه
لاندي وغورځېدم.

خو متره د ځمکې لاندې مې سقوط وکړو او په یو کلک شپې ولگیدم، د لگیدلو سره سم د ډېر درد څخه مې اخ له خولې ووت، د څو شیبو لپاره اصلا پوه نشوم چې څه چل وشو؟ خو وروسته د خلکو په شور ماشور او د ذوالفقار په غږ چې په زوره یې ماته نارې وهل هوش مې سر ته راغلو خپل شاوخوا مې وکتل تک توره شپه وه پورته مې چې وکتل نو تازه مې سر خلاص شو چې څه مصیبت راباندې نازل شوی، زه څاه کې ولېدلې وم! البته باید ووايم چې څاه تقریبا وچه وه او د ماما کورنۍ خپل د کور گند او کثافت دلته اچول او تقریبا څاه ډک شوی وه یوازې اته، نهه متر پاتې وه چې کامل ډک شپې.

دا هم شکر چې څاه یې ډک کړی وه که دا خالي وایې او زه پکې راغورځیدلې وایې نو ولاکه ژوندی پاتې شوی وایې البته اوس هم چندان بڼه وضعیت مې نه وو راسته لاس مې بیحد درد کاوه او پوهیدم چې زخمې شوی، پښه خو مې بیخې درد یې د حد اوږیدلې و،

تندی مې هم لکه چې د څاه په ديوال لگيدلې و البته
مات شوی نه وو خو بيحد درد يې کاوه خلاصه چې
فکر مې کاوه بدن مې ټوټه، ټوټه شوی د ذوالفقار
انديبنمن او ورخطا غږ مې چې واوريډ خپل د دردونه
له فکر راوتلم او ځواب مې ورکړو.

- ذوالفقار!

زما د غږ په اوريدو د ذوالفقار هوسا ساه اخيستل مې
د همدې ځايه لا احساس کړل.

ذوالفقار- بڼه يې طاها؟ خوږ شوی خو نه يې؟
- بڼه خو نه يم خو مږ هم نه يم.

د لاندې څخه ما ته يوازی د هغوی غږونه راتلل او
څوک مې صحيح ليدلي نشو خو دومره پوهيدم چې
ډېر کسان د څاه خولي ته ولاړ دي يو د هغه کسانو
څخه وويل: همدا چې ژوندی يې شکر باسه څو
مياشتي مخکې يو ماشوم په دی څاه کې وغورځيد او
د څو ساعتو وروسته مو جنازه ورڅخه راپورته کړل، د
همدې لپاره خو مو د څاه خوله بنده کړې وه.

د هغه سپړی په دی خبره په وپره باندې د خولي لاری
مې تېری کړل او خپل شاوخوا په کتو شوم، یعنی دلته
یو ماشوم مړ شوی وو؟ په دی فکر ناخاپه ټول بدن کې
مې وپره خپره شول او تقریبا په بیحد عاجزانه لهجه
مې ذوالفقار ته غږ کړل: ذوالفقار ما له دې ځایه وباسه.
ذوالفقار- سمد، سمد، طاها! آرام اوسیره هېڅ خبره
نشته اوس دی راباسم.

د دی خبری سره سم غږ یې پورته کړو او خپل شاوخوا
کسانو ته یې وویل: یو رسی یا زینه راوړی تاسو ټول
ولی دلته ولاړ یاست؟

د ذوالفقار د خبری سره سم څو کسان د څاه له خولې
لرې شول او لکه چې د رسی یا هم کوم بل شې د
راوړلو پسی ولاړل، د هغوی تر راتگ ما د څاه شاوخوا
ته کتل پیل کړل تک توره شپه وه هېڅ هم نه ښکاریدل
خو دومر بد بوی شاوخوا و چې حر یې نه درلود زما
پښې تر زنگونو پوری په هغه گندو کې ننوتلې وه او د

گندو او کثافتو مرداری اوبه مې ټول کالې ککړ کړې
وه.

ذوالفقار- ستا په نظر څو متر لاندې يې؟

- نه پوهيږم خو دومره نه ده.

د همغه بيگانه سړي غږ بيا راغلو کوم چې د هغه
کوچني د مرگ کيسه يې ماته کړې وه ويې ويل: دا څه
تقريباً 32/33 متره ده خو دا څو کلونو کې چې اوبه
يې وچې شوی وه نو موږ هم ډک کړل اوس شايد
اته، نهه متر خالي اوسيدې.

ذوالفقار- اته، نهه متر خو ډېر دی فکر کوم د دی څخه
به کمه اوسيدې.

- هو زه هم همدا فکر کوم ځکه که اته يا نهه متر واي
نو اوس به زه ضرور مړ واي.

هغه بيگانه سړي بيا يو څه وويل خو ما د هغه خبری
ته فکر نشو ځکه د څاه د ديوال سره يو شې و خوځيد
که څه هم تياره وه خو غږ يې ما واضح واوريد، د وېرې

څخه مې لارې تيری کړل ژر مې خپل جيب ته لاس
کړو تر څو موبایل گروپ مې روښانه کړم خو کله چې
موبایل مې راوويست نو بدبخت موبایل مې مات شوی
و او هيڅ نه روښانه کيدو د هغه شې کرار، کرار حرکت
مې خپل خواته احساس کولای شو په لږزانه لهجه مې
وويل: ذوالفقار دلته يو شئ دی؟

ذوالفقار- آرام اووسيره طاها! څه دی؟
- نه پوهيږم تياره ده ليدلې نشم خو زما خواته راراوون
دی غږ يې اوريدلی شم.

د ذوالفقار لځايه بيا هغه کس وويل: دا څاه کلونه کيږی
چې بنده ده شايد کوم مار

ذوالفقار د هغه سړي خبره په غوسه وربنده کړل او څه
ناڅه جنجال يې ورسره شروع کړو، داسی حال کې
چی هغوی جنجال کاوه هغه شئ ورو، ورو ماته د
رانږدی کيدو، نور نو د پير وېرې څخه د ژړا حال ته

رسیدلی وم په عاجزانه لهجه مې ذوالفقار ته غږ کړل:
ذوالفقار.

ذوالفقار- طاها مه وېرېږه کوم شې نشته زما په نظر
ضرور کوم موږک دی.

هغه شې ښه رانږدی شو او ما اوس کولای شو په همغه
تیاره کی هم د هغه د دوه سترگو خلیلد وگورم، نور نه
ښکاریدي چې څه دی؟ خو دوه سترگی له ورايه
پر قیدل شاخوا می خپل لاس وگرځو ترڅو خپل د
دفاع لپاره یو شې پیدا کړم خو لاس کې می یوازی د
کثافتو پلاستیکونه راغلل د ډیر ناچاری څخه ژړا راغلی
وه بدن مې د وېری څخه په ریږدو وو نور مې د
ذوالفقار یا د کوم بل چا غږ نشو اوریدلې یوازی د هغه
شې دوه سترگی مې لیدلې شول او بس.

خو شیبې هغه شې ولاړ وو او یوازی زما خواته راکتل
د څو شیبو وروسته بیا په حرکت شو، یو ځای مې
اوریدلی وه چې حیوانات هر کوم حیوان چې اوسیرې

هغه په هغه کس یا شې حمله اچوی کوم چې د حرکت
یا د تثبتیدو حال کې اوسیدې! نو ځان سره مې دا
پریکړه وکړه چې خپل لځایه به ښور نخورم ځای پر
ځای ولاړوم او هغه شې ښه رانږدی شو بیا یې خپل
لاره بدله کړه زما د څنگ تیر شو څو ځله پر ما ښه
وڅرخید او تازه زه هلته پوه شوم چې دا د رښتیا هم
مار دی؟! او بیحد هم غټ و او کرار کرار لگیا وو ځان
یې پر ما راپیچو لږ چې لاس او پښې راڅخه وپیچل
نو پوه شوم چې دا می د عمر اخری شیبه دی

نو څه چې د قران ایتونه مې زده وه د هغه ویل مې
شروع کړل سترگی می ترلی وه او همدا ایتونه می
ویل چې ناڅاپه عجیب چغه په څاه کې خپره شول او
هغه مار زما له شاوخوا لری شو په حیرت مې سترکی
خلاصی کړی او همغه حال کې د ذوالفقار اندیښمن غږ
مې هم وارید چی ماته یې غږ کاوه.

ذوالفقار- طاها زما غږ اوري؟ طاها.

په لږزنده لهجه مې ځواب ورکړو: ه ... هو اورم.
ذوالفقار- نو ولی رسی نه نیسی؟ ښه یی؟ کولای شی
رسی ونیسی چې زه دی پورته راکش کړم یا زه لاندی
رابنکته شم؟

حیران وم نه پوهیدم هغه مار څنگه ناڅاپه ورک شو؟
مار خو د قران په ایتونو نه ورک کیږی مگر دا چی
مگر دا چی پیری اوسیرې؟ خو کاله مخکې شموئیل
راته ویلې وه چې د پیریانو بیحد خونبیرې چې خپل
ځان د مار په شکل کیږی یا هم پیشو او کفتره! دا هغه
شکلونه دی چې پیریان یې زیاتر وختونه غوره کوی.
ذوالفقار- طاها زما غږ درځی؟

- هو .. هو نه ضرورت نشته ته راشی زه رسی نیولې
شم.

د دی خبری سره سم په تیاره کی می لاس شاوخوا
وگرځو او رسی می پیدا کړه همدا چې ما رسی کلک

ونیول ذوالفقار پورته خواته کش کرو او ډیر ژر یې له
څاه څخه وویستلم.

د څاه څخه چې راووتلم څو شیبې هملته پروت وم
زړه کې مې دومره توان او انرژي نه وه چې پاسیډم، خو
څو شیبې وروسته چې سترگي مې خلاصی کړل او
خپل شاوخوا مې هغه دومره ډیر خلک ولیدل نو لځان
سره مې وویل کاش څاه کې د هغه مار وو که پیری و
هر څه چې و د هغه سره پاتي شوی وای خو دا حال
مې نه وای لیدلې، ټول کالي مې د گندو څخه ډک شوی
وه د راسته اوږې لستونې می شکیدلې وو او د اوږې
څخه می وینه راتلل ذوالفقار غوښتل زما زخم په یو
شئ وتړی خو د هغه خلکو د منځ څخه یو سړی چی د
څهری څخه د ذوالفقار په عمر معلومیدی ویې ویل:

- لومړی دی یو حمام وکړی او یو جوړه نوی کالی دی
واچوی د هغه وروسته که زخم یې جدی و نو ډاکټر ته
به یې ویسو.

د هغه خبره ټولو ومنل او زه هم په تلوار بغير له دی چې چاته وگورم د کور خواته روان شوم د پير شرم څخه مې سر نشو پورته کولای، د راغلو کسانو څخه نيم ډله يې د ماما جنازه وړی وه او نيم نور يې زما په سر د څاه سره ولاړ وه دا هم زما د راتلو فايده، زه مثلا راغلی وم چی د دوی سره مرسته وکړم خو د مرستي لځايه ورته مصيبت جوړ شوم دا هم بڼه وو چې فرید، بابا او ذوالقرنين کاکا د جنازی سره تللی وه او دلته نه وه چې ما په دی حال وويني.

البته که په دی حال يې ليدلي واې نو زړونه يې نه راباندی سوځيدل بلکی خوشحاله کيدل بلخصوص فرید.

يو سړی زه د يوه دروازي خواته ويوړلم او راته ويې ويل چې دا حمام دی زه هم په تلوار ننوتلم هغه راته شامپو او يو جوړه تور کالی چی بڼکاريدل د ده خپل دی راکړل او د حمام څخه ولاړی، ما هم په تلوار خپل

کالی د خان خخه لری کړل او غوښتل مې ژر تر ژره
حمام وکړم او د ذوالفقار سره د دی کور او کلي خخه
ژر تر زره لار شم، نه می غوښتل یو نفر لا وگورم،
غوښتل مې کمیس له سر وباسم چې د کمیس بغل
جیب کې مې یو دروند شی احساس کړو داسی حال
کې چی موبایل مې حمام ته د راتلو مخکې ذوالفقار ته
ورکړو وو بیا نو زما جیب ولی داسی دروند دی؟

په حیرت او مشکوک انداز مې خپل جیب ته لاس کړو
او هغه شی مې راوویست کوم چې جیب کې مې وو
یو تعویذ وو!

په موټر کی ناست وم د ماما د کور خخه د ذوالفقار
سره د ښار خواته روان وو، ما خپل سر د موټر په
ښیښی تکیه کړی و او بیرون مې کتل، هوا په تیاره
کیدو وه تقریبا شل دقیقې کیدل چې د ماما له کور
خخه مو حرکت کړی وو، بدن مې بیحد درد کاوه

بلخصوص راسته اوږه مې چې نه پوهیږم په څه باندې
څیری شوی وه او پښه مې چې د درد څخه صحیح
نشوم ورباندې تلې، خو د دی دردونو څخه ډېر
انديښمن چې وم په څاه کې د هغه لیدلی مار او بیا
حمام کې خپل جیب کې د هغه پیدا شوی تعویذ ته
انديښمن وم.

کرار مې خپل لاس د جیب خواته ویور او تعویذ مې
لاس کې ونیو نه پوهیږم د څه تعویذ دی او څنگه زما
جیب ته راغلې وو؟ خو یو حس می راته ویل چې دا
بی دلیل زما جیب ته نه دی راغلې او هر چا چې دا زما
جیب کې کیخودلې ضرور یو مقصد یې د دی کار څخه
درلود، خو نه پوهیدم چې څه مقصد؟

ذوالفقار- ډاډمن یې چې ښه یې؟ او نغواری ډاکټر ته
لار شې؟

- دا زرم "1000" ځل دی چې دا خبره کوی ذوالفقار!
ومې ویل چې ښه یم او ډاکټر ته نه ځم، یوازی خپل د

خير که زحمت نه درته کيږي ما تر کوره ورسوه، کنه د سرک غاږه کې می هم ښکته کړی مشکل نشته خپل ځم.

ذوالفقار په غوسه راوکتل او ويې ويل: زه ستا په غم کې يم خر، اوس په گرمو وینو کې يې په درد نه پوهيږی هسې نه څو ساعت وروسته حالت دی خراب شي!

- هېڅ نه کيږي زه ښه يم.

ذوالفقار- تا هلته د شاه څنگ کې څه مرگ غوښتل؟ مگر ما تاته ونه ويل چې د فرید څنگ ته لاړ شه؟

- ذوالفقار ته وقران بحث مه کش راکش کوه حوصله نلرم، هرڅه وشو بس د قسمت کارونه وه که زه خبر وای هلته شاه ده او زه پکې غورځيږم نو ته فکر کوی زه بיעقل وم چې هلته له قصد لاړ شم؟

ذوالفقار- ما ونه ويل چې تا له قصد ځان په شاه کی واچو زه دا وایم چې ته روند وی تا هغه شاه ونه لیدل

چې تللی وی او د هغه په سر ناست وی؟
ناخپه غوسه راغلل دا نیم ساعت کې ذوالفقار زر ځله
دا خبری کړی وه او اوس هم لگیا وو او دا خبری کول
په همغه غوسه مې وویل: هو زه پوند یم ما څاه ونه
لیدل صحیح شو؟ بس دی پخدای سر دی را په درد
کړو

ذوالفقار خپل لاس لږ پورته کړو خو بیرته یې ښکته
کړو او په غوسه یې وویل: شکر وباسه چې سر دی
مات دی او زخمی، زخمی یې کنه داسی ډب می درکړی
واې چی یوه هفته لځایه نه واې پاسیدلي.

که رښتیا ووايم لږ و ویریدم ځکه ذوالفقار په داسی
وهلو کې د رښتیا هم ماستری درلود، په نامحسوس
توگه لږ ورڅخه لری شوم البته زما په نظر ذوالفقار پوه
شو چې بد، بد یې راوکتل خو څه یې ونه ویل څو
شیبی بغیر د څه ویلو موټر روان وو د هغه وروسته
ذوالفقار وویل: تا څه ویل؟

- ما؟ ما خو هېڅ نه دی ویلی.

ذوالفقار- مطلب می اوس نه دی، هغه وخت چې شاه
کې وی نو و دی ویل دلته یو شیء دی؟ هغه څه وو؟

نه مې غوښتل چې ذوالفقار ته ووايم چې هلته ما یو
مار ولید چې خپل غیب شو! نه مې غوښتل هغه یو
ځل بیا زما د ژوند په ستونزو کې رابنکیل شې، هغه
کلونه کیدل چې زما ستونزی حل کول نور بس وو هغه
اوس د یو ماشوم پلار و نو دا به بې انصافي وی چې
زه خپل د ستونزو لپاره هغه د کورنۍ څخه جلا کړم.
نو ځکه مې وویل: هېڅ نه وو.

ذوالفقار- ډاډمن یې؟

- هو.

ذوالفقار- نو تا بیا ولې وویل چې هلته یو شیء دی؟

- هسې وپېرېدلې وم نو په نظر کې مې داسې راغلل
چې هلته کوم شیء موجود دی خو اصل کې هېڅ نه
وه.

ذوالفقار نیم نظر راوچو او ویی ویل: ډاډمن اوسیرم

چې رښتیا وایې؟

- هو رښتیا وایم ذوالفقار هلته هېڅ نه وو.

ذوالفقار- نه پوهیږم ولې خو داسې احساس کوم چې

یو شی زما څخه پټ کوی!

- باید ووایم چې دا احساس دی غلط دی، ځکه ما درته

رښتیا وویل.

ذوالفقار نور څه ونه ویل خو له څهرې ښکاریدل چې

زما په خبرو یې باور نه دی کړی. د نیم ساعت وروسته

ذوالفقار زه خپل د کور د کوڅې مخ کې له موټر ښکته

کړم خو د تلو مخکې بیا خپل نصیحتونه یې شروع

کړل او ویې ویل: که ښه نه یې هسې ضد مکوه راځه

ډاکتر ته لار شو.

- ښه یم ذوالفقار، مننه چې تر کوره دی راوړسولم نور

نو خدای پامان.

ذوالفقار- که ماښام خوا ته دی حالت خراب شو یا کوم

کار دی درلود نو ماته زنگ وواوه سمده؟
- سمده، په سترگو نور نو خدای پامان ورځه.

ما غوښتل ذوالفقار لار شې او د هغه وروسته زه روان
شم ځکه چې پښه مې درد کول او سم په لاره نشوم
تلی او نه مې غوښتل چې هغه زما گوډ، گوډ تگ
وگوری او بیا خپل خبره راوخلی چی راځه ډاکتر ته،
خو ذوالفقار هم ضد نیولی وو په غوسه یې وویل: ته
زما سره څه کار لری؟ ته روان شه خپل کور ته زه هم
ځم.

د ذوالفقار په تنده لهجه پوه شوم کې یو څه نور د هغه
د تلو لپاره ټینگار وکړم، نو سم صحي شکی کیږی او
ولاکه بیا قدم لار شې نو ځکه اوږی مې پورته واچول
او ځان مې بې پروا ورته وښود او کرار روان شوم البته
خپل ټول زور می ووهی چې سم په لاره لار شم، ترڅو
چې زه د کور تر دروازی رسیدم ذوالفقار هملته ولاړ وو
دروازی ته په رسیدو چې ماته سم د ترکیه او ایران د

قچاق لاره بڼکاره شوه یوه هوسا ساه می واخیسته د کور د دروازی د خلاصیدو مخکي می د کوڅي سر کی ولاړ د ذوالفقار موټر ته می لاس وخوځاوه او هغه هم د یو هارنگ په وهلو روان شو.

د هغه د تلو وروسته په سترې او دردمند انداز می دروازه خلاصه کړه او کور ته ننوتلم د حویلی د دروازی په غږ اقرارا زما راتگ ته فکر نشو کله چې دهلیز ته ننوتلم نو تازه د هغې فکر زما راتگ ته شو نه می غوښتل چې ورخطا یې کړم خو زما پریدلي رنگ او هغه تور اوږده کالی چی زما پسان دوه نفر پکی ځای کیدل هغه ورخطا کړل په تلوار زما خواته راغله خو ما ورباندی وار له مخ کړو او ژر می وویل: وغورځیدم کالی می لږ خیرن شول نو ځکه دا کالی می واچول خپل له خیر که زما یو جوړه کالی راوړی.

اقرارا- چیرته وغورځیدی؟ خوږ خو نشوی؟

- نه خوږ شوی نه یم، محمد چیرته دی؟

اقرا داسی حال کی چی پہ اندیبننی زما خواته را کتل
وویل: محمد د بابا کور کیدی موٹر سایکل دی نن نه دی
راوری؟ د موٹر سایکل سره خو دی ټکر نه دی کری؟
داسی حال کی چی د کوټی خواته تلم د هغې د
تشویش لری کولو لپاره مې پخندا وویل: که د موٹر
سایکل سره می ټکر کری وایی اوس به د کور لځایه په
شفخانه کې وای!

اقرا- خدای دی نکوی داسی خبری مکوه، خو تندى دی
خوږ دی کالی دی هم ..
مخ مې وروگرځو او په کلک می وویل: ومی ویل ښه
یم یوازی یو جوړه کالی راکړه بس.
اقرا- سمده .. خو ...

کوټی ته ننوتلم او اجازه می ورنکړل چی هغه نور
خبری وکړی، څو شیبی وروسته اقرا په لږ مرور انداز
راته کالی راوړل او له کوټی ووتل ما هم ژر خپل کالی
بدل کړل راسته اوږه می بیحد درد کول د کالو بدلولو

وروسته مې تعویذ راوخیست نه پوهیدم چې څه
ورسره وکړم؟ خو یو احساس نه پریخودلم چې لری
خطا کړم بیرته مې خپل بغل جیب ته واچو او په نالی
کښیناستم، اقرا راغله که څه هم اندیښمنه ښکاریده
خو څه یې نه ویل خاموش وه، پوهیدم چې زما د
تیزی لهجې څخه لږ خفه شوی لومړی خو می زړه نه
غوښت چې ورته اصل کیسه وکړم خو وروسته دی
نتیجی ته ورسیدم چې لږ رښتیا ویل او لږ خبره پت
کول په گټه دی نو ځکه مې ورته وویل:

- نن سهار چی له کور ووتلم دوکان ته نوی مال راغلی
و هغه مې ځای پر ځای کول چی ذوالفقار راته زنگ
ووايه او ویې ویل راځه چي کلي ته لاړ شو ماما مږ
شوی.

زما په دی خبره اقرا په حیرت باندی "وی" کړل او ویې
ویل: څنگه مږ دی؟

ټول کيسه مې ورته وکړل کلي ته دتلو او څاه کې د
غورځيدو خو دا مې ورته ونه ويل چې څاه کې مې
څه وليدل؟ کله چې ورته ومې ويل څاه کې
وغورځيدم نو په تشوېش زما خواته راغلل او
هرڅومره چې ما ورته ويل ښه يم خو هغې زما خبرو
ته غوړ ونه نيو او مجبور يې کړم چې خپل کميس
وباسم کله چې زما زخمي، زخمي بدن او بلخصوص
زما خوړ شوی لاس يې وليد نو عجيبه وه خوړ شوی زه
وم، درد ما درلود خو ژړل هغې؟ په حيرت مې وروکتل
او ومې ويل: ليونۍ شوی يې؟ ولی ژاړي؟

اقرا په همغه ژړا حال کې وويل: ولې خپل د ځان په
فکر کې نه يې؟
پخندا مې وويل: چا ويل چې خپل په فکر کې نه يم؟
اقرا- همدا حال دی د هرڅه گواه دی، ته څاه کې
غورځيدلی وی او دومره خوړ شوی يې او هغه وخت
يو ډاکټر ته هم نه يې تللی؟
- ځکه چې ښه وم.

اقرا- خنگه بڼه وی؟ ته دی دا رنگ ته وگوره، ته دی دا خپل زخمي بدن ته وگوره، فکر مکوه چی زما درته پام نشو سم په لاره هم نشوی تللی، د دی دومره خبرو باوجود یو ډاکتر ته ولی نه ځی؟

- د ډاکترانو څخه می بد راځی، د اوس وخت ډاکترانو ته که رک روغ انسان هم ورشې نو زر رقم چکاپ او درد و مرض به ورته ولیکي او دومره کوچني خبره به هم درته د سرطان تر خبری ورسوی او بیا به درته یو بوجی دوا په شا درکړی او خپل جیبونه به د پیسو ډک کړی د اوس وخت ډاکتران ډکتران نه دی بلکي قصابان دی انساني قصابان، او هو دی دوه زخمونو ته هم دومره تشویش مکوه ما دا رقم پیر ټکونه خوړلي.

اقرا- شاید، خو ته هم دی خبری ته فکر وکړه چی ته اوس هغه د څو کالو مخکی کس نه یی، اوس تاته یو کورنی گوری که خدای نکرده په تا کوم شی وشې نو زه او محمد څه وکړو؟

- ستا خبری یو دم صحیح دی خو اوس زه ښه یم او دا
ټول خبری تېر شوی او هیر شوی نو ته یې هم هیر کړه
د بحث حوصله نلرم سر می درد کوی د پرون راهیسی
چی ستا د زوی د برکت وینس یم که اوس دی] اجازه
وی یوه شیبه ویده شم که څنگه؟

اقرا که څه هم خفه ښکاریدل خو نور یې څه ونه ویل
او ماته یې یو کمپل راوړو ما هم بالنبت د سر لاندی
سم کړو او ویده شوم، نه پوهیږم څومره وخت ویده
شوی وم خو دومره پوهیدم چې پیر وخت نه کیدو د
پرون ماښکر پشان می یو شمال احساس کړو البته په
دی توپیر چی دا ځل هغه باد ما خپل شاوخوا احساس
کاوه داسی وه لکه چې باد زه د ځمکې څخه پورته
کولم؟

دومره دا احساس مې قوی وو چې همغه د خوب حالت
کی مې خپل لاس وڅوځاوه او کوښښ مې وکړو ترڅو
د کوټي غالي باندی لاس ووهم او ډاډمن شم چې

پرځمکه یم! خو ځمکه می احساس نکړل داسی لکه
چی د رښتیا په هوا کی وم؟ د دی خبری په پوهیدو په
تلوار می سترگی خلاصی کړل او د هغه سره سم درب
په نالی وغورځیدم د درد څخه می بی اختیاره اخ له
خولی ووتل چې د کوتی دروازه خلاصه شوه او اقرا
رانول په مشکوک اندازی راوکتل او ویې ویل: څه
شوی بڼه یی؟
- هو بڼه یم.

اقرا- که خوب دی پوره شوی اوسیری نو بابا او ادی
راغلی راشه بیرون.
- تا خو ورته کوم څه نه دی ویلی؟
اقرا- ما هغوی ته هېڅ نه دی ویلی.
- مطلب هغوی خبر دی خو تا ورته نه دی ویلی؟ بیا نو
چا ویلی؟
اقرا- حفصی خور ادی ته زنگ وهلی و او ورڅخه ستا
پوښتنه یې کړی وه چې اوس بڼه یی او کنه؟

بې اختياره مې وويل: اه ذوالفقار ... سمدۀ اوس
درخُم.

حفصه د اقرا مشره خور او د ذوالفقار بڼخه وه! لکه
چې ذوالفقار هغې ته زما د څاه وليدو کيسه کړې وه او
هغې هم خپل مور ته زنگ وهلی وه او خلاصه چې
ټول کلي خبر شوی وو چې زه څاه ته غورځيدلی وم،
خو عجيب خبره دا وه راته چې ذوالفقار څنگه دا خبره
خپل بڼخې ته کړې وه؟ يعنی د هغه عادت نه وو داسې
خبرې او موضوعات د کوم چا سره شريک کړې او ورته
کيسه وکړې!

د کوټې څخه ووتم استاذ او د اقرا مور چې ما ورته
خاله ويل دهليز کی ناست وه، ما د اقرا مور ته خاله
ويل! يعنې ما ډېر کسان ليدلې چې خپل خوانبې ته
مور يا مورجانه واي خو زما نه خوښيدل چې د اقرا
مور ته دی مور يا مورجانه ووايم! داسې نه ده چې بد
مې ورڅخه راځي نه اصلا، خو پر ژبه مې نه راځي

چې ورته مور ووایم زما په نظر لږ چاپلوسانه لفظ دی،
په هر حال شاید د ځینو کسانو خوبنیږی خو زما هېڅ
نه خوبنیږی په کلک لهجه مې سلام واچو او په یو
خالي نالې د استاذ خواته نږدی کښیناستم محمد چې
تراوسه د استاذ په شاوخوا گرځیدو او شوخي کول
زما په لیدو زما خواته راغلي

که څه هم پرون درسته شپه ما د دغه نیم کیلو، شوخ
موجود له لاسه خوب نه وو کړی خو اوس چې داسې
په منډه زما غیرته راغلو او خپل په خوږه ژبه یې
بابا،بابا ویل شروع کړل ټول ستړیا مې له بدن ووتل زه
د محمد سره لگیا وم چې استاذ په طنز لرونکي لهجه
ووویل: پرون ماښام زوی دی نظر شوی وو او ټوله شپه
یې وژړل نن سهار لکه چې ته نظر شوی وی چې څه
کې و غورځیدلی که څنگه؟

که دا خبره کوم بل چا راته کړی وای شاید خفه شوی
وای، یا هم غوسه شوی وای یا هم امکان یې درلود فکر

مې کړې وای چې مقابل نفر راباندې ریشخند وهې خو
کله چې استار دا خبره وکړل نو خندا راغله او ومې
ویل: بس د قسمت کارونه دی، کله چندان بنایست هم
نلرو چی څوک دی مورې نظر کړی.

زما په دی خبره د اقرا مور په تشویش وویل: خدای
دی نکوی چی څه درباندې وشې، تل دی خدای جوړ او
روغ لره، زه هم د اقرا جانې د پلار د خبری سره موافقه
یم شاید خدای مکره بد نظر به وهلی یاست چې داسی
کارونه درسره کیږی؟

د هغې په دی خبره ناخاپه استاز پخندا شو او ویې
ویل: ستا د خوابنی مطلب د بد نظر څخه اصل کې دا
وو چې هغه فکر کوی د مړی درنه سایه پر تا
غورځیدلې.

د استاز په دا رقم شیطنت می خندا راغله او د اقرا د
مور خواته مې نیم نظر واچو چې په غوسه یې د
استاز خوا ته کتل د اقرا مور که څه هم مثال د خبری د

مولا بنځه راتلل خو بيحد خرافاتي عقايد يې درلود او د هغې په دې عقايدو او فکرونو استاذ تل د هغې سره جنجال وو.

استاذ خپل تکيه پر بالښت سم کړه او داسي حال کې چې خپل بنځی ته يې کتل د خبرو مخاطب يې زه کړم او ويې ويل: ځينې کسان داسې جاهلانه، بی اساسه او بيځايه خرافاتي عقيدې لری چې په اوریدو به دی سترگی له حيرت خلاصي پاتی شی، ته فکر وکه محمد طاها يو جارو دی جوړ شوی د دی لپاره دی چې کور ورباندی جارو کړی او پاک يې کړی خو همدا جارو که يو ماشوم راوخلې يا هم د شپې لخوا کور ورباندی جارو کړی نو ځينې بی منطق کسان وايي " جارو مه وهه چې ميلمه راځي "

د استاذ په دې خبره مې خدا راغلل چې هغه هم پخندا وويل: زه دپته حيران یم چې جارو يې په ميلمه راتلو څه؟ يا وايې قيچي هسې مه جنگوه کنه جنگ

کيڙي.

نوکان د شپې لخوا مه کموه چې بد شگون لري. که پيشو دی مخکې لاره بنده کړه نو بد ورځ به په مخکې ولري، که د مړي په کور کې چرگ چيغې کړي نو يو بل نفر به هم د هغه کور څخه مړ کيږي!

استاذ چې کوم خبری وکړل هغه ما زیاتر اوریدلي وه خو دا د چرگ چيغه او د هغه کور څخه د نفر مړ کيدل می نه وه اوریدلی په حیرت می وروکتل چې استاذ پخندا وویل: اوس هم ستا خوانبي په همدی خاطر ورخطا ده ته فکر وکړه چې د مړی د کور د چرگ په چغی بل نفر مړ کيدلې شې نو د مړی د کور شاه ته په غورځیدو به د هغه نفر څنگه حال وی؟

د اقرا مور ناڅاپه وی کړل او ویې ویل: خدای دی نکوی چې کوم شی ورباندی وشي، ما چې همدا واوریدل چې طاها زوی شاه کې غورځیدلې نو لس

چرگان مې ورته نضر کيخودل سبا يې د پير بابا زیارت
ته وړم انشاءالله چې هېڅ به ورباندې ونشي.

د هغې په داسې ساده لهجه ما او استاذ خندا شروع
کړل ځکه زما په نظر د رښتیا هم د اقرا د مور ځینې
خبری بیحد خرافاتی وه، خو د اقرا مور زموږ پخندا
غوسه شوه خو د هغې د څه ویلو مخکې استاذ په
شیطنت ورته وویل: نه ... نه ته لږ صبر لا مې هغه
ستاسو د سپین سرو لخوا جوړ شوی کتابي خبری پوره
نه دی ویلی لږ غوږ شه.

د اقرا د مور بغیر دهلیز کی موجود ټول کسانو که هغه
استاذ وو، که زه وم، که اقرا وه، که د اقرا کشره خور
وه ټولو خندل استاذ هم د شیطنت په لهجه خپل
ښځې ته وویل: ستاسو په کتاب کی راغلې چې یو نفر
چی پیر وځاندی نو بیا به هغومره اندازه ژاری! که
غابښ مو مات شو نو هغه په یو ټوکر کې تاو کړه او د
بام پر سر یې کیږده نو نوی غابښ به دی ښه راووخې،

که نوی کال دی پخندا سره شروع نکرږو نو ټول کال به دی بد تیر شی، که په کور کې مو میریان پیدا شول نو بی اتفاقي به راشې، که جولایي "عنکبوت" مو په کور کې خاله جوړه کړل نو قرضدار به شی ...

استاذ د دی خبرو د ویلو وروسته د څو شیبو لپاره خاموش شو او ناڅاپه هغه خندانه څهره یې په غوسه بدله شوه او خپل بڼڅې ته یې په تنده لهجه وویل: دا ټول خرافات دی دا ټول د خلکو د بی سوادۍ له امله ستاسو ذهنونو کی پاتي شوی او د قران کریم علاوه یو بل کتاب مو ځانته راویستی او د هغه ځای دا فتواګاني صادروی قرآن کریم او سنت د رسول الله "صلی الله علیه وسلم" د دې ډول باورونو او خبرو پر خلاف دی قران کی خدای وایي: وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ. پر الله مه وایاست هغه څه چې نه پرې پوهېږئ.

يعني هره خبره چې الله قران کي نه وي کړي پيغمبر
"صلى الله عليه وسلم" په حديثو کي نه وي کړي
اصحابو څخه روايت نه وي نیک خلکو نه وي کړي بيا
ته څنگه په هغه خبرو باور کوي؟ ته لږ عقل نلري؟ خپل
فکر نشي کولای چې د غاښ ښه راوتل د ټوکر او بام
سره څه تړاو لري؟ يا د مړي د کور د چرک چيغه د بل
چا د مرگ سره څه تړاو لري؟ د کوم وخت څخه
مرگونه خدای د چرگو په چغو تړلې؟

استاذ په يوه ساه دومره ډېر خبری وکړل خو د اقرا
مور هېڅ ځواب ورنکړو شايد هغې هم احساس کړي
وو چې دا عقيدی او خبری هسي د خلکو خرافات دی
او بس. استاذ چې ښه خپل زړه خپل پر ښځې تش کړو
د هغه وروسته خاموش شو اقرا او مور يې هم څو
شيبې دهليز کي ناستي وه د هغه وروسته د شپي
ډوډی د تيارولو په بهانه له دهليز ووتل د هغوی په تلو
ما کرار استاذ ته وويل: لکه چی خاله خفه شوه؟

زما په خبره استاذ راوکتل او ویې ویل: پوهیږم چې
خفه شوه، خو بله چاره نه وه، زر ځله مې ورته په کراره
نصیحت کړې، زر ځله مې ورته په مینه ویلي چې
بښځې د دی کارو څخه لاس واخله دا بیخایه د جاهلیت
کارونه او خبری پریږده خو په خبره نه ده، پخوا بیا هم
بښه وه تر یو حده یې ځان کنترول کاوه او زما څخه د
وېرې پخاطر یې هم داسې بښکاره کوم کار نکوه خو
پرون ...

غورږوم چې استاذ خپل خبره وکړې خو هغه خاموش
شو، که څه هم زړه مې غوښت پوه شم چې پرون د
اقرا مور څه کړی چې استاذ تر دی حد ورته غوسه وو؟
خو کله چې استاذ څه ونه ویل ما هم نور خبره کش
نکړل، د ماښام ډوډۍ مو یو ځای وخورل او د هغه
وروسته ما او استاذ جومات خوا ته لاړو، البته که زما
خوښه وای نو جومات ته نه تلم! البته تللې نشوم خو
کله چې استاذ روان شو او دهلیز کی یوازی د اقرا مور
او کشره خور پاتی شوه نو زه هم د مجبوری د استاذ

پسې روان شوم بده وه د بنځو مجلس کی کښیناستلی
وايې.

جومات کې په اخری صف کی ودریدم او بیحد په
کراره باندي خپل مونځ مې وکړو د لمانځه د خلاصیدو
وروسته په تمه شومم ترڅو د استاذ سره یوځای لاړ
شم چی همدی وخت کی یو ځوان هلک چی د شل یا
هم یو ویشته کالو ښکاریدی د استاذ خواته راغلو او د
سلام او ستړی مشې وروسته یې په بیحد کرار انداز د
استاذ څخه پوښتل: مولوی صاحب یو پوښتنه مې
درلود که وخت ولرې؟

استاذ خپل پټو راوخیست او ویې ویل: وایه بچیه څه
پوښتنه لری؟

هلک- البته پوښتنه نه ده اصل کې یو ستونزه ده، ولای
نه پوهیږم څنگه ووايم خو دا څو وخت کیږی چې
پیریان مې بیحد پغذابوی.

د هغه هلک په دی خبره ما خپل غوږونه ښه تېز کړل او په توجه می وروکتل او غوږ مې ونيو او ځان سره می وویل طاها بچی پیریان لکه چی یوازی ستا پسې نه دی دا بدبخت پسې هم دی، اسلامي لحاظ ښه نه دی چی د کوم مسلمان په ستونزه انسان خوشحال شې خو متاسفانه چی زه خوشحال شوم! مطلب کله چی ویې ویل پیریان مې پعدابوی نو لږ می زړه سکون پیدا کړو چی یوازی زه په دی مشکل کی نه یم گرفتار، بلکې بل نفر هم راسره دی او هر مشکل کې چی انسان کله یوازی وی نو زیات ورته سخته وی خو کله چی وگوری نور کسان هم د ده په ستونزه اخته دی بیا لږ یې زړه راحت کیږی او د هغه هلک په دی خبره زما زړه لږ راحت شو استاذ ورته په ځیر وکتل او ویې ویل: څنگه پعدابول کوی؟

هلک- ولای مولوی صاحب ستاسو څخه یې څه پټه کړم دشپي خوب ته مې نه پریردی دروازه، ټکوي یا

کړکۍ خلاصې او بندي کوی او داسی کارونه کوی چې
ما وډاروی.

استاذ- دا کارونه یوازی د شپي لخوا کوی؟ مطلب یوازی
تا خوب ته نه پریږدی؟

هلک- نه یوازی د شپي لخوا نه دی او د خوب خبره هم
نه ده بلکی ... څنگه ووایم عبادت ته مې نه پریږدی هر
وخت پر لمانځه ودریږم داسی کیږی او اکثر ډارول یې
بیا د شپي لخوا وی د ماښام، ماخوستن او کله ناکله
چی تهجد ته ولاړیږم د غه وخت کی بیا بیخي زیات
مې وپروې.

د هک په دی خبره استاذ مسکي شو او ویې ویل: تازه
په لمونځو راغلی یی؟

هلک په گنگس انداز ویل: څنگه پوه نشوم؟
استاذ- مطلب د دی څخه مخکې دی مونځونه پر وخت
کول که اوس تازه پر لمانځه راغلی یی؟
د استاذ په دی خبره هلک په شرم خپل سر ښکته واچو

او کرار یې وویل: نه وختي مې دومره لمونځونه نه کول ورځ کی یو یا هم دوه وخت مې کول او دوه درې وخت می پریخودل خو دا یوه میاشت کیږی چې خپل ټول لمونځونه پر وخت کوم حتا تهجد هم کوم.

استاذ- ستونزه دی همدغه ده.

هلک- څنگه؟

استاذ- گوره بچي پیری هم د شیطان د اولادی څخه دی او کافر پیریان خو بیخي سم صحیح شیطانان دی، نو تا چی پخوا یو مونځ کاوه او دوه درې دی خوشی کول نو دوی درسره کوم کار نه درلود ځکه هغوی ته پخپل ډله کی شمارلې! خو کله چې ته د اسلام خواته مکمل راغلی او زړه دی د لمانځه سره ولگید نو دا خبره خو د د رڼا ورځ پشان ښکاره ده چې شیطانانو باندي ستا دا کار بد ولگیده او هغوي ځان سره وویل چی دا بې نماز څنگ نیک انسان شو؟

نو حُکّه اوس تا وپروې او ستا زړه کی دا ډار اچوی چې
لمونځ او عبادت د دی ټول شیانو سبب دی او غواړی
په دی کارونو تا د خدای څخه لری کړی، زه تاته یو لنډ
مثال درکوم البته شاید تا خپل هم اوریدلې وی ډېر
مشهوره کیسه ده، وایې په پخوا وخت کې یو شیون و
هغه د میړو یوه رمه درلوده خو دا شیون ډیر بې نماز
سړی وو یوه ورځ یې د یو نیک انسان څخه واوریدل
چې پر لمونځ کولو باندی خدای په مال کی برکت
اچوی! نو دا شیون لمونځ کول شروع کړل نو کله چی
شیطان ته دا خبر ورسېد چې شیون د مال د برکت
لپاره پر لمانځه راغلي نو د شیون خواته ورغې

او شیون به چې هر وخت لمونځ ادا کاوه شیطان به د
هغه یوه میړه مړه کول ترڅو د شیون عقیده خراب
کړی او هغه د مونځ کولو څخه بند کړې، خلاصه چی
شیون یو وخت مونځ وکړو شیطان یوه میړه مړه کړل،
شیون بل وخت مونځ وکړو شیطان بله میړه مړه کړل
او شیون بیا لمونځ وکړو شیطان بیا بل میړه مړه کړل،

خلاصه چي دا کار دومره روان وو ترخو چي د شيون
يوه ميړه پاتي شوه دي وخت کي د شيون اراده او
نيت هم بدل شوي وو او کرار، کرار يي دا عقیده پيدا
کره چي په لمونځ کولو باندی زما ميړی مړه کيړی!

لکه څنگه چي تا دا عقیده پيدا کړی چي په لمونځ کولو
باندي می پيريانان وپروي! شيون چي کله وليدل ټول
ميړی يو د بل پسې مړه کيړی نو د لمونځ کولو څخه
يي لاس واخيست او نه پوهيدو چي څه وکړی؟ همدې
وخت کي هغه پاتي اخري ميړی بد حال شروع کړو او
هسي چغي وهل يي پيل کړل نو شيون خپل هغه
اخري پاتي شوي ميړی ته وويل: هسي بغاری مه وهه
اودس هم لرم يوازي يو رکعت مونځ دي چاره درکوی!

د استاذ په دي خبره ما وخنډل چي استاذ هم پخندا
شو او ويې ويل: مطلب د شيون عقیده دومره خرابه
شوی وه او هغه تر دي حد د شيطان تر ولکې لاندی
راغلي وو چي خپل ميړی ته يي په لمونځ کولو باندي

گوانب کوو.

هک- نو اوس زه څه وکړم؟ یعنی باید د هغوی

پعدابول وزغمم یا د لمونځ څخه پر شا شم؟

استاذ- گوره بچي شيطانان په انسانانو هېڅکله حاکم

نه دی هغوی یوازی یو وسوسه او وپړول دی، نو هر

کله چی پر لمانځه دریبی نو ایت الکرسي ووايه او پر

ځان یی چوف کړه او دا فکر په ذهن کی وساته چی د

دوی پعدابول په دی سبب دی چی زه په صحیح لاره

روان یم او خدای ته نږدی کیږم او هېڅکله د لمانځه

څخه مخ مه اړوه د دی څخه به غوره مرگ څه وی

چی په لمانځه دی یو څوک مړ کړی؟ دا خو د شهادت

مرگ دی البته ورخطا کیږه مه شيطانان انسان د لمانځه

کولو په سر نشی وژلي یوازی وپړوی بس.

د استاذ د خبرو وروسته هک سر د پوهیدو په انداز

وخوځاوه او روان شو د هغه د تلو سره موږ هم د

مسجد خخه ووتلو او کرار، کرار د کور پخوا روان شو
چې استاذ پخندا وویل:

دا هلک د پیری نوم واخیست ما ته یې یوه کیسه رایاد
کره.

- څنگه کیسه؟

استاذ- څو وخته مخکې مې یو کتاب ویلو نو هغه کې
د پیریانو ډېر یو عجیب کیسه هغه لیکوال رانقل کړې
وه پخپل کتاب کې، ډیر عجیب او څه ناڅه طنز امیز
کیسه وه! هغه لیکلې وه چې یو مولا و هغه به تل خپل
پتو پخپل مخ پیچو داسې چې یوازی سترگی، پوزه او
لږ ډېره به یې ښکاریدل خو هېڅکله به یې خپل
غوږونه نه ښکاره کول.

یوه ورځ د هغه ځینو شاگردانو د هغه خخه د دی کار
علت وپوښت چې استاذ صیب تاسو ولی تل داسې
نقاب پوښ گرځې او هیڅکله خپل غوږونه نه ښکاره
کوی؟ د شاگردانو په دی خبره د مولا رنگ یو دم وپرید

او ډير كوښښ يې وكړو چې خپل شاگردان يو رقم راضي كړي او د دې خبرې څخه تېر شي خو هغوی ډېر زاری وكړل او اخر كې هغه مولوی مجبور شو خپل پټو د سر لری كړی، كله چې هغه پټو له سر لری كړو نو شاگردانو وليد چې د مولا صيب يو غوړ نشته او په بيخ كې پری شوی!

نو شاگردانو يې ډېر حيرت وكړو او ورڅخه پوښتنه يې وكړل چې دا غوړ باندي مو څه شوی او ولی پری شوی؟ د هغوی په خبره مولا په ژړا شو او په همغه ژړا كې خپل شاگردانو ته وويل زه به تاسو ته اصل كيسه وكړم او هغه دا ده چې زه د مولانا *** د خاص شاگردانو څخه وم او ما د هغه ډېر خدمت كړی نو په اخري كلونه د خدمت كې ما د هغوی څخه يو درخواست وكړو، او ما هغوی ته وويل چې ماته يو داسي دمچ وښايست چې د هغه په وسيله زه پيريان وگورم خو پيريان ما ونشي ليدلي!

په حیرت باندی د تگ حال کې می استاذ ته وکتل چې
هغه پخندا وویل: اوس پیریان مور وینې خو مور
هغوي نشو لیدلې دا مولا خپل د استاذ څخه داسی دم
غوښت چې دی پیریان وگوری خو پیریان دی ونشی
لیدلی! دا مولا کیسه کوی او وایی ما ډیر زاری وکړل
خو زما استاذ ما ته هغه دم نه ښود او ویل یې چی هر
سوک د هغه دم طاقت نلری او هرڅوک یې صحیح
استعمال هم نشې کولای خو وایی زه دومره ورپسي
شله شوم او دومره مې زاری ورته وکړل او وکړل چې
بلاخره استاذ راضي شو او ما ته یې هغه دم وښود خو
د دم د ښودلو سره یې ما ته دا هم وویل چې غلط گټه
که د دی دم څخه پورته کری نو خدای دی تاته سزا
درکړی.

مولا چی دم زده کړو نو استاذ یې خوشې کړو او راغی
کور ته په همغه شپه یې د استاذ لخوا زده کړی دم ویل
پیل کړل او دومره یې وویل او وویل چې بلاخره کوم
پرده چې د انسانانو او پیریانو د نړۍ ترمنځ خدای

حائله کړې هغه لری شول او دا مولا پیریان لیدل
شروع کړل خو پیریانو دی نه لید، نو دا مولا کې مرض
وو ده دا دم زده کړی د مضریت لپاره و نو د پیریانو په
تنگول او پعدابول یې پیل کړل لکه څنگه چې پیریان
انسانان وپروې ده هم همغسي د پیریان وپړول شروع
کړل

او پیریانو به چغې بوغې وهل چی یو انسان دی او یو
انسان دي، خو هغوی لیدلې نشو لکه څنگه چې مورې
پیریان نشو لیدلې، دا حالت تر څو کلونو روان وو او
مولا همداسئ لگیا وو د پیریانانو په پعدابولو باندي تر
دې چی یوه ورځ ډله، ډله پیریان یې ولیدل چې خپل
ځانونه جوړوی او یو دبل سره په خوشحالی روان دی،
مولا حیران سو چې څنگ چل دی نن چې دا پیریان
داسې خوشحاله دی؟

نو د پیریانو څنگ ته لاړو چې پوهه شې اخر کیسه څه
ده؟ او څه خبره ده چی دا ټول داسي خوشحاله دی؟

کله چې د پیریانو څنگ ته ورسیدو نو د هغوي خبرو ته غوږ شو او پوه شو چې نن د پیریانو د مشر پیری د لور چی یو بڼاپیری ده واده دی د یو بل پیری سره! نو مولا هم د پیریانو په منځ کی د هغه واده خواته ورغلو او هلته په تگ کله چی د ده نظر په هغه بڼاپیری ولگید نو مور وایو کنه فلانکی جنی باندی پیری ناست دی یا پیری ورباندی مئین دی ځکه چی ډیره بڼایسته ده!

نو دا مولا باندی هم څه ناڅه همدا چل وشو، همدا چې نظر یې په هغه بڼاپیری پریوت نو ورباندی مئین شو، بڼاپیری خو وی بڼایسته نو دی د هغې پر بڼایسته باندی اصل کی مئین شو او مخامخ ولاړ او نه سلام نه کلام د بڼاپیری لاس یې کلک ونيو، د هغې د لاس په نیولو بڼاپیری چغی شروع کړی چې یو انسان نیولی یم او یو انسان نیولی یم، ټول پیریان ورباندی راټول شول خو هیچا ته هېڅ نه ښکاریدل خو بڼاپیری همداسی چغی وهل د بڼاپیری پلار چی خپل لور په دی حال کی ولیدل نو زموږ د خلکو پشان چی کله پر چا پیری

کښينې نو مولا ورته راوړو نو د ښاپيري پلار هم پيريان
واستول ترڅو يو مولا راوړي او دا انسان د ښاپيري
څخه لري کړي.

د پيريانو مولا راغلو او دم او چوف يې شروع کړو خو
هرڅومره چې زور يې ولگو ويې نشو کړي چې هغه
مضر مولا د ښاپيري څخه لري کړي، ځکه چې د مولا
دم کوم چې استاز ورته ښودلې وو هغه پير ځواکمن
وو، د پيريانو مولا دم او چوف کول او دا مولا کرار
بيغم ناست و او ښاپيري کلک نيولي وه او ښاپيري چې
لومړۍ ځل داسې کار ليدو څنگه چې انسانان ورخطا
کيدې چې دا څنگه چل دي؟ همغسې هغوی هم ورخطا
شوی وه او نه پوهيدل چې څه وکړي؟ نو دی وخت
کې د ښاپيري پلار چې کله وليدل د دوی مولا کوم کار
نشې کولای نو په تلوار يې يو پيري ته وويل چې لاړ
شه او پاچا ته د دی خبری خبر ورکړه.

خُکه چې دا د دوي په نړۍ کې يو نامعلوم او عين حال
کی خطرناک موضوع وه، داسې يو موجود راغلی و
چې پيريانو نشو ليدلې او هغه موجود دويته تکليف
رسو او د ده لور يې د واده په ورځ نيولی وه، د پيريانو
پاچا ته چې کله د ښاپيری د پلار خبر ورسيد نو هغه
هم هک حيران شو چې دا نو څنگه چل دی؟ انسان
څنگه زموږ نړۍ ته راغلی؟ او زموږ جنۍ ولې نيولې؟ د
پيريانو دا پادشاه ډير هوبنيار پيری وو او هر کله چې
د کوم ځاي پادشاه هوبنيار وی نو ضرور د هغه د
شاوخوا کسان هم ورسره هوبنياران وی

پادشاده ژر خپل يو ډير زبردست عالم ته خبر ورکړو
چې د هغه خدمت کې حاضر شې چې داسې يو
موضوع راپيښه شوی، نو هغه عالم پيری فوراً حاضر
شو او د پادشاه خدمت ته راغلو دا عالم پيری ډېر بوډا
و هسې خو پيريان طبيعتاً زرگونه کلونه عمر کوی نو دا
عالم پيری هم بيحد د عمر د لحاظ په ټولو پيريانو مشر
و، د هغه په راتگ پادشاه د هغه ډير احترام وکړو او

هغه ته يې حکم ورکړو چې د هغه جنی خواته دی لار
شې او هغه انسان دی ورڅخه لری کړی.

عالم پیری هم د پادشاه حکم ومنو او روان شو، کله
چی هلته ورسید نو لومړی نظر کې دا عالم پیری هغه
انسان مولا ولید چې د بناپیری لاس یې نیولی او ...
(استاذ پخندا شو ما ته هم خندا راغلې وه خو عین
حال کی بیحد هم شرمیدم دا هم د خدای شکر و چی
کوڅه کی وو او شاوخوا تیاره وه او یو بل مو نشو
لیدلې کنه د شرم د لاسه پر ځمکه ننوتلم. استاذ د خندا
وروسته کرار وویل: عالم پیری د هغوی خواته ورغې او
همدا چی مولا ته وروسید نو په کلک غږ یې ورته
وویل: د جنی لاس خوشې کړه رزیل مولا!

مولا چی عالم پیری ولید او د هغه لخوا یې خپل ځانته
د مولا د لفظ خطاب واورید نو پوه شو چې دا پیری ما
ویني! نو لږ و وپږېد خو بیا هم د هغه بناپیری لاس یې
خوشی نکړو او برعکس خپل د استاذ لخوا ورکړل

شوی دمونه یې بیا ویل شروع کړل ترڅو د دی عالم پیری له نظر هم ورک شی، خو هغه عالم پیری ورته بیا وویل: خوشی کړه دهغې لاس او له دی خایه ورک شه. خو مولا چې هم په ضد راغلي و د پیری ځواب کې وویل: زه نځم ته ورک شه.

عالم پیری بیا مولا ته وویل چې لاړ شه خو مولا بیا انکار وکړو تر دی چې عالم پیری یوه څانگه د درختي راوخیسته چې څو پاڼي ورباندی موبنتي وه او دم کول یې په شروع کړل د دیکخوا څخه هم مولا دم ویل پیل کړل او چوف، چوف تر دې چې عالم پیری خپل دم خلاص کړو او د هغه څانگي څخه یې یوه پاڼه وشکول د پاڼي د جلا کولو سره سم د مولا غوږ له بیخ پری شو او چغې بوغي وهل یې شروع کړل خو د دی باوجود بیا هم د بناپیری لاس یې کلک نیولی وو

د هغه په دی کار عالم پیری ورته پخندا وویل: اخی چانس درکوم که دا ځل د جني لاس خوشی نکړی نو

قسم پر خدای چی دویم دم به ستا د سر د پری کولو
کوم او هیخوک به ستا د مرگ ضموار نه وی مگر ته
خپل.

مولا چی دا خبره واوریدل نو په ډار باندی د بناپیری
لاس خوشې کړو او دوه پښی یې درلود او دوه نور یې
هم قرض کړل او د هغه خای وتښتید. دا ټول کیسه دا
مولا پخپل خپل شاگردانو ته وکړل او اخر کی ورته
ووویل دا ټول کارونه چی زما سره وشول د دی اصلي
سبب دا و چې ما خپل د استاذ سره کړی وعده ما ته
کړه او د هغه د رازده شوی دم خخه مې غلط استفاده
وکړل.

د استاذ د کیسی د خلاصیدو وروسته تقریبا کور ته
رسیدلې وو چی ما په حیرت ورخخه وپوښتل: ایا په
رښتیا داسی دم شته؟
زما په خبره استاذ پخندا شو او ویې ویل: خنکه ته هم
کوم بناپیری غواری که خنکه؟

د استاذ په دی خبره دومره وشرمیدم چی نور یوه
خبری مې لا ونکړل او کور ته ننوتم، استاذ هم خپل
کور ته ولاړ د اقرا مور او خور هم تللی وه دومره
ستړی وم او بدن می درد کاوه همدا چی کور ته
ورسیدم سر می کیخود او ویده شوم، همغه ویده کیدلو
حال کی می ځان سره فکر کاوه چی ایا بښاپیری د
رښتیا هم دومره ښکلی وی؟ پر ما هم یوه مئینه وه خو
ما یو ځل ولا نه لیدل د زبیر خبره موږ له سر شانس
نلرو.

استغفرالله مې وویل او خپل فکر می د دی خبری څخه
واړو، زړه مې غوښت زبیر ته زنگ ووهم او ورته ووايم
چی سبا دوکان ته نه ورځم او لږ طبیعت می ښه نه
دی، خو متاسفانه چی موبایل می د ذوالفقار سره وو
البته مات وو که راسره وایې هم نو بیا مې هم کوم
کار نشو کولای، بیا مې د ځان سره وویل چی سبا نځم
نو زبیر به هم خپل پوهه شې چی کار به لرم او نه یم

ورغلي، په همدې فکرونو کې مې سترگی پټی کړل او
ويده شوم.

سهار د دروازی په ټگ، ټک له خوبه راپاسيدم چې ومې
کتل لمر بڼه سم صحيح راپورته شوی او د سهار لمونځ
هم قضا شوی، د اقرا خواته مې وکتل چې لا هم کراره
ويده وه ما هم ورباندې غږ ونکړو هسې هم مونځ قضا
وو راويښ کول يې فايده هم نه درلود، په ناراضه توگه
د دروازی خواته روان شوم ترڅو وگورم څوک په دې
سهار وختي راغلی؟ تلو، تلو کې مې زړه کې بڼه کنځل
هغه کس ته چې داسې سهار وختي زما د کور دروازه
يې ټکول وکړل.

هسې هم د سهار مونځ خو قضا شوی وو که دا
منحوس نه وايې راغلی که نور نه وو خوب خو به مې
کامل کړی وايې، کله چې دروازه مې خلاصه کړه نو
زبیر مې په خندانه خوله خپل د موټرسايکل سر وليد!
همدا چې اراده مې وکړه يو دوه خبری ورته وکړم چې

هغه په تشویش وویل: ستا په دی تندی څه شوی

طاها؟ ښه یې؟ جنگ دی کړی؟

- هو ښه یم نه جنگ چیرته وو.

زبیر- نو بیا ولی دا تندی دی داسې پرسیدلې؟ د

ذوالفقار سره دی جنگ کړی؟

- ولې چټیاټ وای؟ لیونی یم چې هسې میدان د

ذوالفقار سره جنگ وکړم؟

زبیر- نو بیا څه درباندی شوی؟ پرون چې تلي رک روغ

وی اوس څه بلا وهلی یی؟

- غواړی همدلته د کور مخکی درته ټوله کیسه وکړم؟

اصلا ته د څه لپاره راغلی؟

زبیر- عجب بی لیاقت انسان یی ما فکر وکړو چی موټر

سایکل دی زما سره دی نو ته به پیاده دوکان ته لاړ شی

نو ستا غم می وکړو او سهار وختې خپل د نازنین

خوب څخه تېر شوم ترڅو تا خیرن دوکان ورسوم.

- ما نن نه غوښتل چی دوکان ته راشم غوښتل می
ویده شم خو ته لکه د عذاب فرښته رانازل شوی.
زبیر ناساپه په مهربان لهجه وویل: که حالت دی ښه نه
دی مه رآخه استراحت وکړه، زه خپل ؤم دوکان ته خو
دا راته ووايه چی څه درباندی شوی؟ ولی دی د پرون
مانښام راهیسی خپل موبایل ته جواب نه ورکو؟

د زبیر په داسی مهربانه لهجه می خندا راغله او په
شیطنت می وویل: داسی په مینه راڅخه اظهارات
اخلې یوه شیبه می فکر وکړو دویمه ښځه می یی!
زما په دی خبر زبیر غوسه شو یو ټک یې راته په اوږه
راکړو او ویې ویل: د مرگ خبر دی راشه لڅیره، ستا
سره انسان نیکی هم نشې کولای.

زبیر زه په همغه اوږه وهلی وم کوم چی خوږه وه د
هغه په ټک می خپل اوږه د درد و نیول چې زبیر په
ورخطای وویل: ما خو دومره کلک هم ونه وهلی څه
درباندی وشول؟

- نه ته ملامت نه یی زما اوږه د وخت درد کول.
زبیر- گونگي شی طاها خو خبری وکړه څه مرگ
درباندي شوی چی داسی ټوټه،ټوټه یی؟ ته تللی وی
چی خپل د ماما جنازه وکړی که خپل جنازه؟ ذوالفقار
خو موټر نه وو ټکر کړی؟

کله چې د زبیر پرلپسې خبری مې واوریدل نو پوه شم
د ده څخه خلاصون نشته نو ځکه مې ورته وویل: ته لږ
صبر زه خپل شیان راوخلم اوس ژر بیرته راحم.
زبیر-چیرته راحې؟

کور ته د تلو حال کی مې وویل: راحم چی ولاړشو
دوکان ته.

زبیر غوښتل څه ووایی خو زه ژر کورته ننوتلم اقرا ته
چې په درنه خوب ویده وه ومې ویل چې زه ځم کار
ته،هغې هم د خوب حال کی اهوم وویل خدای خبر
چی زما په خبره به پوهه شوی وی او کنه؟ خو زه
پاسیدم چې لارشم چې نظر مې په محمد ولگید دومره
ښکلې ویده وو خپل دواړه لاسونه یې خلاص نیولی

وه، د هغه په ليدو مې خدا راغله خواته يې ورغلم او
بنگل مې کړو د هغه وروسته له کوره ووتم او د زبير
سره يوځای د دوکان پخوا روان شوم.

لاره کې زبير دومره ډير وويل چې څه شوی؟ او څه
شوی؟ چې مجبور ټوله کيسه مې ورته وکړل عجيب
وه ما زبير ته څاه کې د هغه ليدلی مار کيسه هم وکړل!
نه پوهيږم ولی ما ذوالفقار او اقرا او هيچا ته د هغه په
اړه ونه ويل خو زبير ته می وويل کله چې دوکان ته
ورسيدو زبير په خلاص خوله د حيرت څخه وويل: ته
ډاډمن يی چې مار وو؟
- اهوم.

زبير- بيا ناڅاپه خپل غيب شو؟

داسی حال کی چې د دوکان دروازه می خلاصول بيا
مې هم اهوم د هغه په ځواب کې وويل چې زبير په
ورخطايی وويل: ته ډاډمن يی چه ښه يی؟ ولی یو
ډاکتر ته نه ولاری؟

- خوشې کوه زبیر تخو پوهیږی چی ما د ډاکترانو څخه
چندان بڼه نه راځی.

زبیر- بلای بڼه نه راځې خر انسان ته هغه دومره څاه
کی غورځیدلی وی پښه دی خوږه شوی بدن دی ټول
زخمي شوی باید تللی وایی یو ډاکتر ته.
- نچ ضرورت نشته.

زبیر ډیر راته وویل ترڅو د هغه سره یو ډاکتر ته لار شم
خو ما ونه منل، هغه چې هم کله ولیدل زما ځواب
ورته "نه" دی نو یو څو کنځل یې راته وکړل او
خاموش شو، خو څو شیبې وروسته بیا په خبرو شو او
بار، بار یې راڅخه د هغه مار په اړه پوښتنه کول کوم
چی ما څاه کی لیدلی وو.

- زبیر!

زبیر- ها!

- گوره ما څاه کې د مار دلیدلو کیسه نوالفقار ته نه ده
کړی.

زبیر- ولی؟

- بس، زړه مې نغوښت چې هغه خبر شي او يوځل بيا
زما د ژوند په ستونزو کې راگير شي، تا ته مې هم
نکول خو تا دومره ټينگار وکړ چې مجبور شوم درته
ووایم، نو هيله لرم چې ته ذوالفقار ته دا خبرې ونکړي
سمده؟

زبیر- که ته نغواري هغه خبر شي سمده زه ورته کوم
څه نه وایم، خو هو بد به دی کړی وای چې ما ته دی دا
خبره نه وای کړی.

کرار مې وخنډل او تازه خپل جیب کې هغه تعویذ ته
می فکر شو او زبیر ته می وویل: رښتیا زبیر یوازی د
مار کیسه نه وه!

زبیر- یعنی څنگه چې یوازی د مار کیسه نه وه؟ نور څه
شوی؟ ایا څاه کې کوم بل شی هم وو؟

- نه مطلب مې دا دی چې یوازی د مار کیسه نه
وه، بلکې کله چې له څاه راووتلم او غوښتل مې حمام
وکړم نو خپل جیب کې مې یو تعویذ ولید داسې حال

کی چی زما سره دا تعویذ هیڅکله نه وو د څاه څخه د
راپورته کیدو وروسته مې هغه تعویذ جیب کی وو!

زبیر- اوس درسره شته که لری دی ختا کړو؟
- نه راسره شته، نه پوهیږم خو زړه مې ونشو چې لری
ختا کړم.
زبیر- ته ماته راکړه.

خپل د جیب څخه مې تعویذ راوویست او زبیر ته می
ورکړو زبیر تعویذ د میز په سر کیخود او په ځیر، ځیر
ورته به کتو شو د څو شیبو وروسته یې کرار وویل:
طاها!

- هوم؟
زبیر- دا ما ته تعویذ نه ښکاري!
- څه مطلب تعویذ نه ښکاري؟ که تعویذ نه دی نو څه
دی؟

زبیر- گوره ما تعویذونه لیدلې خو یو یې هم په دا رقم
نه دی پیچل شوی؟ ته د دی پوښ ته وگوره که څه هم

د ډېر وخت مخکې بڼکاري خو تر اوسه ورباندې د
ستنوی نښه شته داسې بڼکاري چې ستڼې ورباندې
ننويستل شوی وی؟ او تا کوم تعویذ لیدلې چې خلک
ورباندې ستڼه نښاسی؟
- هوم ولاکه نه پوهیږم.

زبیر- ته هغه قیچي راکړه زه به دا اوس معلوم کړم
چې دا د رښتیا تعویذ دی او که جادو؟
- قیچي څه کوی؟

زبیر هغه تعویذ پورته ونيو او ویې ویل: غواړم دا
خلاص کړم او وگورم چې دننه یې څه دی؟
- زما په نظر دا فکر به دی سم نه وی!
زبیر: ولی؟

- ځکه چې ما اوریدلې تعویذ په خلاصولو باندې باطل
کیدي او اثر یې لمینځه ځي!
زبیر- دا خو بیخي ښه خبره ده نو موږ یو ثواب کار
کوو؟!

- خو زه دی تعویذ ته ښه احساس نلرم.

زبیر- ولی؟

- گوره زبیر پیریان دېر مضر مخلوقات دی، زه فکر نکوم چې کوم پیری دی د بڼه نیت څخه دا تعویذ زما جیب کې کیخودلې وی؟! بلخصوص هغه بد وخت کی زه فکر کوم ضرور کوم خبره د دی شاته شته؟

زبیر- ستا خبری هم صحیح دی خو تا خپل وویل چې تعویذ خلاصول د دی سبب کیږی چې د هغه اثر لمینځه لار شې نو که خلاص یې کړو کوم تاوان به ونکړو او اثر به یې لار شې او زه فکر نکوم چې دا دی کوم بڼه تعویذ اوسیرې چې په غم کی اوسیدو چې اثر یې لمینځه لار شې، زه خو وایم په خلاصولو به یې ثواب وگټو شاید د کوم بدبخت بیچاره په حق کی دا غلط جادو شوی وی چې په خلاصولو به یی هغه د مصیبت خلاص شې؟!

زبیره دومره دېر ټینگار وکړو چې بلاخره ما یې هم خبره ومنل او قیچی مې ورکړل ترڅو هغه تعویذ

خلاص کړې، که رښتیا ووايم نو زما په نظر هم تعويد نه راتلو! ځکه چې بيحد عجيب شکل يې درلود د عام تعويدونو پشان نه وو زير په بيحد هيجان بسم الله کړل او داسي په احتياط يې تعويد خلاصول پيل کړل څوک وا د زړه يا د مغزو جراحي علميات کوي! تعويد په تور چرمي پوښ کې پيچل شوی و خو جرمی پوښ يې سوری، سوری وو داسی لکه چې ستنې پکې نويستل شوی وی؟

د چرمی پوښ د لری کولو وروسته ما فکر کاوه چې د تعويد ورکه به ښکاره شې خو نه! يو بل پوښ هم ورکړل شوی وو دا ځل د کتان ټوکر څخه يو سور پوښ ورکړل شوی وو خو عجيب دا وه چې د پوښ خوله په تار نه وگنډل شوی! داسی وه لکه په وينبتيانو چې بند شوی وی؟ د هغه وينبتيانو په ليدو زير زما خواته راوکتل او ما د هغه خواته او ناساپه يو فکر مې ذهن ته راغلو او زير ته مې وويل:

- دا جادو دی!

زبیر- څومره عقلمند یې ماشالله اوس پوه شوی؟
- ریشخند مه وهه، وگوره دا پوښ یې په وینښتیانو
ترلی او وینښتیان یوازی په جادو کی کارول کیږی.
زبیر- اهوم ته څنگه پوهیږی چې وینښتیان یوازی په
جادو کی کارول کیږی؟ امکان لری چې تعویذ اوسیرې؟

- نه تعویذ خو بیخې نه دی، زه ډاډمن یم چې سل په
سل دا جادو دی! ځکه چې اوریدلې می دی کله چې په
پیغمبر صلی الله علیه وسلم جادو وشو نو هغه جادو د
رسول الله صلی الله علیه وسلم په وینښتیانو مبارک
باندی شوی وو، چې د هغه جادو د سبب پیغمبر صلی
الله علیه وسلم بیحد مریض شو او هیڅوک نه پوهیدو
چې دلیل یې څه دی؟ تر دی چې الله "ج" وحی ورته
وکرل او د هغه په واسطه یې پیغمبر صلی الله علیه
وسلم خبر کړو او عجیب دا ده چې هغه جادو هم په
یو څاه کې اچول شوی وو؟

زبیر- هوم شاید دا جادو همداسی کار کوی، بنه ته
اوس خپل خبری پریرده رآخه وگور دا څه دی؟

زبیر بیا په کرار لگیا شو ترڅو هغه پوښ هم لری کړی
چی ما ورته وویل: صبر.

زبیر- بیا څه خبره ده؟

- گوره دا جادو دی کنه؟

زبیر- هو، نو تا خپل وویل چی جادو دی بیا اوس په
شک کې وولیدلی؟

- مطلب می دا دی چې دا جادو دی، و دې کی هیڅ
شک نشته نو جادو انسان همداسی نه خلاصوی.

زبیر- نو څنگه یې خلاصوی؟

- گوره جادو ولې اثر کوی؟

زبیر- ولاکه زما خسر ملا نه دی چی دا خبری راته وکړی
چی ولی اثر کوی او ولی نه کوی؟

- بلا، بلا گوره جادو تاثیر په پیریانو باندی دی!

زبیر- څه مطلب چې په پیریانو باندی دی؟

- گوره کله چی یو جادوگر جادو کوی نو اصل کی هغه
دا کار یو پیری ته ورکوی تر خو لار شی او هغه انسان
ته ضرر ورسوی، نو د هر جادو سره یو پیری مقرر کیږی
که موږ دا خلاص کړو امکان لری هغه پیری زموږ پسی
راشی؟!

زبیر- دا بیا چا ویلی؟ هسی خبره ده.

- ته غواړی دا خلاص کړی؟

زبیر- هو.

- سمده خلاص یې کړه خو د خلاص کولو سره یې
سورت الناس، فلق او اخلاص ووايه ځکه چې دا
سورتونه د جادو ضد سورتونه دی او جادو دفع کوی.
زبیر- سمده.

زبیر داسی حال کې چی سورتونه ویل پوښی یی لری
کړو او کاغذ یې چې په یو پلاستیک کې تاو شوی وو،
راوویست د پلاستیک د لری کیدلو وروسته یې په

خوشحالی کاغذ خلاص کرو، زہ ہم ورثہ خیر شوم چہ
وگورم خہ لیکلی؟

د کاغذ خلور کونج کی خلور نومونہ پہ غت ٲکو لیکل
شوی وہ شداد، قارون، فرعون او نمردو! د هغه نومونو
پہ لیدو زبیر زما خواته راوکتل او ویہ ویل: یو خو
نومونہ کم دی لکہ چی لیاده یی وتلہ هغه ولیکی؟
ابوجهل، ابولهب او هامان!

ما ته خندا راغله چی زبیر ہم پخندا وویل: ولای د دی
دری نفرو حق کی ظلم شوی دی دا ہم غت، غت نامی
کسان وه د دوی نومونہ ہم باید لیکل شوی وای.

- دا خبری ایله کوه وگوره نور خہ لیکلی؟

د دی خبری سره یم دواړو بیا خپل فکر د ورقي خواته
کړو عجیب شیان په ورقي ورباندی رسامی شوی وه،
خو د ٲولو خخه عجیب د ورقي منخ کی یو مثلث و
چہ د هغه په منخ کی یو شی لیکل شوی وو خو زیاتر
الفاظ یی پاک شوی وه او نه بنکاریدل چہ خہ لیکل

شوی خو په دقت می چی وکتل نو یو نوم په هغه مثل
کی لیکل شوی وو چې تراوسه پوره نه وو پاک شوی
زبیر هم همغه ته فکر شو او بڼه په خیر یې ورته
وکتل.

زبیر- عجیب ده!

- څه؟

زبیر- گوره دا ټول لیکنه په عربی لیکل شوی خو دی
مثلث کی دا یو ټکی په پښتو لیکل شوی او د هغه
څخه عجیب لا دا چی یو نوم لیکل شوی!

- شاید دا جادو په همدی کس شوی وی؟

زبیر- شاید، امکان یې شته خو وگوره یوازی دا نوم نه
دی دی مثلث کی دوه نور نوم هم دی خو بدبختانه چې
هغه پاک شوی!

- دا نوم هم تقریبا پاک حساب کړه ځکه نه معلومیږی

چې څه لیکل شوی؟

زبیر ورقه د میز خخه پورته کړل او د دوکان کړکی
خواته له کوم خوا چې لمر راتلو هغه خوا ونيول او
دواړو کوښښ وکړو ترڅو په مثلث کی لیکل شوی نوم
ووايو خو سم نه ښکاریدی اخر کی ما وکولای شو د
هغه لفظونه برابر کړم او ومی ویل: اها زبیر پوه شوم
دا لومړی لفظ یې "ف" ده.

زبیر- دویم هم زما په نظر الف دی؟
- هو الف دی او و رپسی دا د "ط" پشان ما ته ښکاری؟
زبیر- ما ته هم "ط" ښکاری.

دومره مو د هغه نوم لفظونه پورته ښکته کړل چې
بلاخره یو نوم مو ورڅخه را بهر کړو "فاطمه!"

د فاطمي د نوم د ویلو سره زبیر په غوسه کاغذ زما د
لاس کش کړو او زما د څه ویلو مخکې څیری کړو، د
هغه وروسته یې په غوسه وویل: دومره زحمت مې
ووېست چې اخر کی د دی منحوسې خاله نوم راشی؟
(د ابلیس ناول دویم پړاو بوجی ناول کی د فاطمي

کیسه راغلی دلته به په لنډ ټکو کې ووايم چې طاها او زبیر د فاطمه نومی جني څخه چندان بڼه خاطره نلری او زبیر خو بیخی ورسره جنگ کړی وو او تل یې ورته خاله ویل مطلب بودی بڼه.

پخندا مې د زبیر خواته وکتل او ومې ویل: ورک شه خیرن فاطمه خو یوازی یوه دانه نه ده چې تا ورکه خیری کړل دا ضرور کوم بل څوک وه!
زبیر- هرڅوک چې وه بس زما ذهن ته یوازی همغه نوم راغل. او افسوس زما په هغه دومره زحمت چې د دی لپاره می وویست، زه ځم یو شې د خورلو لپاره راوړم
تخو کوم څه نغواری؟
- نه مننه.

زبیر په همغه تروش تندی له دوکان ووت ترڅو د سبا ناری لپاره ځانته یو شی واخلي د هغه د تلو وروسته زه پاسیدم ترڅو د پرون پاتي مالونه ځای پرځای کړم، کرار، کرار لیگاوم او شیان مې ځای پرځای کول

چې دوکان دروازه وټکیده فکر مې وکړو کوم مشتری
راغلی نو ځکه مخ مې وگرځو خو هیڅوک نه وو!
تعجب مې وکړو ځکه ما د دوکان د دروازی ټک، ټک،
خپل اوریدلی وو!

خو بیا هم دومره توجه مې ونکړل او بیا لگیا شوم د
شیانو په سم کولو چې دا ځل دروازه د لومړۍ ځل
څخه په کلک وټکیدل داسې چې په غږ یې زما اوږې
وپریدل په تلوار وگرځیدم چې وگورم څوک دی چې
داسې دروازه ټکوی؟ خو بیا هم څوک نه ښکاریدل!
فکر مې وکړو چې شاید زییر اوسیدې او شوخی کوی
نو غږ مې کړل: زییر ته یې!

د هغه خوا کوم غږ رانغلو د دوکان د باندې سپرک خوا
کې موټرونه په تگ راتگ وه رڼا ورځ وه او همدا رڼا
ورځ زما زړه لږ ډاډمن کاوه او وېره یې راکم کول،
شیان مې خوشی کړل او د دوکان د دروازی خواته
ورغلم ترڅو وگورم څوک دی چې دروازه ټکوی؟ د

دوکان دروازه مې خلاصه کړه او بیرون ووتلم راسته
خواته مې وکتل هیڅوک نه وه خو همدا چې چپه
خواته مې وکتل ساه مې سینه کې بند شول یو کوچني
ماشوم وو خو... خو د انسان د ماشومانو پشان نه وو!
دوه کوچني د بزی د بناخونو پشان بناخ یې درلود د
انسانانو پشان کالې اچولې وه خو د پښو گوتي هم د
بزی پشان وه!

بغیر له دی چې ما ته وگوري کرار بیغم زما د دوکان
مخکې ناست وو او د سرک هغه بلخوا ته یې کتل او
کله ناکله یې د ساتیری څخه زما د دوکان دروازه په
پښه وهل! د هغه په لیدو زه نه پوهیدم چې څه وکړم!
پوهیدم چې د پیری بچی دی ځان سره مې وویل چې
لاړشم او یو چاقو یا قیچی راوخلم که حمله یې وکړل
نو خپل د ځان څخه د دفاع لپاره یو څه ولرم ځکه
پیریان د داسی تیز شیانو څخه وپرېږي خو لا مې شاته
قدم لا نه و اخیستې چې یو کلک غږ زما د شالخوا

ووېل: د دې ځای څخه لاړ شه ماشوم دا ستا د لوبې
ځای نه دی.

د هغه غږ په اوریدو په تلوار مې شاته وکتل شموئیل
زما شاته ولاړ وو! د دی څخه مخکې چې زه ورته
ووايم ما چيرته ساتیری کاوه؟ چې هغه د پیری بچي
په تلوار زما د دوکان له مخی پاسید او وتښتیدو د هغه
په تلو تازه پوه شوم چې شموئیل هغه ته دا خبره کړی
وه نه ما ته! د هغه د تلو وروسته شموئیل زما خواته
راوکتل او ویې ویل: ما درته یو ځل مخکې هم ویلی
وه چې کوم ورځ که د غلطی څخه دی کوم پیری ولید
نو هیڅکله داسی ورته مگوره او ځان داسی ناگاره
واچوه لکه ته چې هغه نه وینی خو تا اراده وه چې دا
ماشوم ووژنی!

- نه ... نه ... چا ویل چې زما اراده وه هغه ووژنم؟
شموئیل خو شیبی په ځیر، ځیر، ځیر راوکتل داسی لکه کوم
بیعقل انسان ته چې گوری د هغه د کتلو توان می نه

درلود نو حُکّه مې وویل: منم چې نیت مې وو کوم
چاقو یا قیچی راوخلم خو د هغه د وژلو لپاره می نه
راخیست، یوازی د احتیاط لپاره مې راخیست که کوم
وخت وغواړی راباندی حمله وکړی د ځان څخه دفاع
وکړم!

زما په دی خبره شموئیل بغیر د څه ویلو د دوکان
خواته روان شو ما هم یو هوسا نفس واخیست او
ورپسی دوکان ته ننوتلم. زما په ننوتلو شموئیل زما
خوا ته راوکتل او په تروش تندی وویل: هغه یوازی یو
ماشوم وو، که تا د دی لځایه چې د هغه لاس او پښو او
په سر باندی ولاړ ښاخونو ته کتلی وایې، لږ دی خپل
نظر هغه خواته کړی وای کوم خوا ته چی هغه کتل نو
لیدلی به دی وایې چې د هغه پشان نور کوچني پیریان
هم هلته وه او ساتیری کاوه، دا پیری ستړی شوی و او
دلته ناست و او ستا سره یې هیڅ کوم کار نه درلود
خو تا د هغه د وژلو نیت درلود.

د شموئیل په خبرو بیحد شرمنده شوم ما یوازی د
وېری څخه داسې اراده درلود ما فکر کاوه چې هغه به
د کوم مضریت لپاره راغلی وی.

شموئیل: کوم پیری چی د مضریت یا تا ته د تکلیف
رسولو اراده ولری هغه داسی نه راخی او دومره اجازه
هم نه درکوی چی ته یې سر ته ودریږی او د هغه د
وژلو پلانونه جوړ کری.

- زه منم چې ما غلطی وکړل، خو ته هم ما درک کړه ما
دا څو کالو کې د پیریانو څخه یوازی وهل ټکول لیدلې
نو ځکه فکر می کاوه دا هم د هغوی له ډلی څخه دی.
شموئیل خو شیبی په ځیر راوکتل چې ما وویل: کوم
کار دی زما سره درلود؟

شموئیل: هو.

- څه کار؟

شموئیل - اوس نشم ویلې.

- ولې؟

شموئیل - ځکه چې زبیر نږدی دی او اوس رارسیرې، زه

نن ماښام ستا کور ته درځم باید د یو موضوع په اړه
ستا سره خبری وکړم.

د دی څخه مخکی چی ووایم د کوم موضوع په اړه
غواړی خبری وکړی؟ چی زبیر دروازه خلاصه کړل او
رانوت. د هغه د راتلو سره سم شموییل هم غیب شو
زبیر په مشکوک توگه شاوخوا وکتل او ویې ویل: کوم
څوک راغلی وو؟

- نه ولې؟

زبیر- هسې احساس مې وکړو چی کوم کس راغلی وو،
ښه دا خبری ایله کوه رآخه ږوپی. وخوره

زبیر درې بولانی او دوه پیالی شیدی راوړی وه زه هم
وږی وم نو بغیر د کوم ست کولو لارم او ږوپی خورل
می شروع کړل خو ټول فکر مې د شموییل خواته وو،
ولی داسی ناساپه راغلو؟ او د کوم موضوع په اړه
غواړی زما سره خبری وکړی؟ ویل یې نن ماښام ستا
کورته رآخم! ایا د هغه جادو په اړه غواړی خبری

وکړی؟ یا دا چی هغه ورځ د ماما د کور په څاه کې
کوم پیری چې ما د مار په شکل لیدلې و د هغه په اړه
غواړی خبری وکړی؟ یوازی همدا دوه موضوع مې ذهن
کې گرځیدل او فکر مې کاوه چی ضرور غواړی د
همدی په اړه خبری وکړی.

زبیر- کوم فکرونو کی ډوب یې؟

- هېڅ.

زبیر- خو زه دی خبری ته فکر کوم چی هغه جادو ولی
باید تاته ستا د ماما د کور په څاه کی د یو پیری لخوا
درکړل شې؟

- نه پوهیږم شاید د دی لپاره چی هغه خپل تعویذگر
وو؟

زبیر- څه؟ ستا ماما تعویذگر وو؟

- هو، البته ډېر پخوا دا څو کلونو کیږی چې توبه یې
ویستلې وه او تعویذونه یې نکول.

زبیر- نو عجیب نه ده چې د هغه کور کیدی داسې د
مار په شکل پیږی اوسپیږی، د هغه کاروبار همدا وو.
- خو اوس مړ شوی او د مړو پسې څوک خبری نه کوی
بڼه کار نه دی، او هو ومی ویل کنه چی هغه د مرگ
مخکی توبه ویستلې وه د دی کارونو څخه.
زبیر- اهوم خدای دی وبخښی خو پوهیږی ما د داسی
کوډگر او جادوگرانو په اړه څه اوریدلی؟
- څه؟

زبیر- دا چې د جادوگر جادو تر هغه وخت نه منل کیږی
ترڅو چی خپل خیمه په جهنم کی جوړه نکړی! نو که
ستا د ماما جادو کار کړی وی نو ځای یی ...
- بنده کړه خوله دی، اول خو دا چې زما ماما جادوگر
نه وو او دویم دا چی تر مرگ د توبی دروازه خلاصه ده
نو ده توبه ویستلې نو امکان لری خدای به بخښلی
وی؟!

زبیر داسی حال کی چی خپل پیاله شیدی څښل کرار
وویل: خدای خبر.

تر ماڏيگر د زبير سره دوکان کي وم د ماڏيگر اڏان وروسته دوکان مو بند کړو او د کور پخوا روان شو، خو زبير زما سره رانغلو هغه يوځای کار درلود نو ځکه زه يوازي روان شوم، د يو څلور لاري څخه تېرېدلې چې بيحد د موټرانو د بيروبار له سبب نيم ساعت په ترافیک کي بند پاتې شوم، دومره مې خلق تنگ شو هلته چې هسې مې هخوا ديخوا کتل شروع کړل ترڅو خپل وخت تېر کړم، چې ناساپه نظر مې په يو کس ولگيد چې دوه سترگي ماته نيولي وه!

لومړۍ مې فکر وکړو چې غلط به متوجه شوی اوسيرم او هغه به کوم بل چاته گوري؟ نو ځکه خپل شاوخوا مې وکتل ترڅو هغه کس پيدا کړم، خو نه هغه سړی د رښتيا هم دوه سترگي ما ته نيولي وه! ما هم څو شيبې وروکتل خو ناساپه د شموئيل خبره مې راياد شول چې راته ويلې وه که پيريانو درته کتل نو ته ځان داسې بيخبره واچوه لکه ته چې هغوی نگوري؟

که شه هم هغه سړی ډیر عادی و او زما په نظر انسان
ښکاریدو خو د احتیاط لپاره مې سترگی لاندې ځمکې
ته ونيول او ځان مې داسی ونيو لکه زه خو تا بیخي
وینم نه! ښه وو همغه شیبه کې لاره خلاصه شوه او زه
په تلوار بغیر له دی چې یو ځل د هغه کس خوا ته
وگرم له هغه ځایه ولاړم، کور ته چې ورسېدم نو د
ذوالفقار موټر مې کوڅه کې ولید کله چې خپل کور ته
ننوتلم نو اقرا راته وویل چې ذوالفقار د استاد کور کی
ما ته په تمه دی او نن شپه موږ ټول د استاد میلمانه یو
ما هم مونځ وکړو او د استاد د کور خواته ورغلم.

ذوالفقار د استاد سره په همغه کوټه کې ناست وو کوم
کې چې ما لومړی ځل د استاد څخه پکې درس زده
کړی وو د هغه کوټی په لیدو په خدا مې اقرا ته چې
زما څنگ ته راروانه وه ومې ویل: په یاد لری څو کاله
مخکې کله چې زه ستاسو کور ته راتلم او د استاد
څخه به مې درس زده کاوه نو تا به تل موږ ته چای

راوړو او د کوټې د دروازی شاته به دې کیخودو او
دروازه به دې ټکول؟

زما په دی خبره اقرا هم لکه چی هغه وختونه په یاد
شول چې پخندا یې وویل: هو لومړی ځل چې ته د بابا
سره زموږ کور ته راغلې نو ما درته د کوټې د پردی تر
شاه کتل.

- نو ولې د پردی تر شاه؟

اقرا- نو مخامخ درغلې وای؟

پخندا مې وویل: هو نو څه کیدل؟

اقرا بد، بد، راوکتل او ویې ویل: او دا کتل می هم ځکه

وکړل چې بابا لومړی ځل یو نفر کور ته راوړی وو! د

بابا عادت نه دی چې خپل کوم شاگرد یا کوم بیگانه

کس کور ته راوړی، نو ځکه کله چې لومړی ځل یې ته

لځان سره کور ته راوړی نو موږ ته پېر عجیب وه.

- اهوم.

زه هغه کوټې ته ننوتلم کوم کې چې ذوالفقار او استاز
وو او اقرا خپل د مور او خور څنگ ته بل کوټې ته
ولاره، کوټې ته په ننوتلو په لور غږ مې سلام واچو چې
ځواب کې استاز او ذوالفقار دواړو عليک وويل،
غوښتل مې کښينم چې ذوالفقار لځايه پاسيد! د هغه
په پاسيدو په حيرت مې وروکتل خو هغه په بيغم
خيال ولاړ و ترڅو زه ورسره ستړې مشی وکړم! که څه
هم د ذوالفقار کار راته حيرانونکي ښکاريده خو مجبور
ورسره په بغل کشې مې ستړې مشی وکړل او د هغه
څنگ ته کښيناستلم، د ذوالفقار دی کار ته مې بيحد
خندا راغلی وه يعنی موږ پروڼ يو بل سره وليدل خو
نن مو داسی بغل کشې او ستړې مشی وکړل لکه کلونه
مو چې يو بل سره نه وه ليدلې.

ذوالفقار- فکر مې نه کاوه چې په دی حال به دی کار ته
ولاړ شې، سهار لس بجو خواته راغلم ستا د کور خواته
خو ته نه وی.

پخندا مې وويل: څه مرمی خو می نه وخورلی

ذوالفقار چي د پاسيدو او چيرته د تگ نه وم.
ذوالفقار په دروند نظر راوکتل او ويې ويل: يو همدا
مرمی پاتی نور خو هر رقم ټک دی خورلې.
نه مې غوښتل زما د وهلو، ټکولو کيسی دی د استاز
مخکې بيان شې نو ځکه خبره مې بدل کړل او ومې
ويل: لور دی چيرته ده؟
ذوالفقار- خپل د مور سره هغه بله کوټه کېده.

همدغه وخت کې محمد کوټې ته رانوت او د همدغه
ځای په خوشحالي چغې وهل شروع کړل او عجيب
لفظ يې زده کړی وو! د بابا لځايه ويل زما بابا! دومره
په خوږ ژبي، په شوق او په ناز باندی دا لفظ ويلو چې
ذوالفقار پخندا وويل: زما لور لا دومره ناز نلری څومره
چی دا ستا زوی ناز او ادا لری.

غوښتل مې ځواب ورکړم چې محمد راغلو او ځان يې
زما غيږ کې واچو د هغه په راتگ ذوالفقار ته ځواب
ورکول مې لياده ووتل څو ځله مې پر مخ ښکل کړو او

هغه هر ځل خپل د مخ بل اړخ راپو چې دا خوا پاتي د
هغه دی کارو ته استاز او ذوالفقار خندل اخر کې
ذوالفقار محمد زما څخه واخيست او ورته ويې ويل:
لږ وشرميږه تخو جنی نه يې چې دومره ناز کوی لږ د
نرانو پشان اخلاق ولره.
خو محمد ورته په غوسه خپل په نیم ژبه وويل: ن...
ن .. زما ... بابا ...

د ماښام د ډوډۍ تر تيار کيدلو موږ درې سره لگيا وو د
محمد سره مو مجلس کاوه! عجيب ده کنه خو زموږ د
خبرو څخه ډير د محمد خبرو خوند کاوه نو ذوالفقار او
استاز کونښن کاوه هغه په خبرو کړی او هغه هم د
دواړو ځواب په بيحد ناز او نخرو ورکو چې د هغه په
دی کار به موږ ټولو خندل د ډوډۍ خوړولو وروسته
چای راغلل او د چای څښلو وخت کې د ذوالفقار ښځه،
اقرا، خاله او د کور نور نفران هم همغه کوټه کی راغلل

کوم کی چی مور ناست وو، ما په بیحد کرار انداز د
ذوالفقار د بنځې سره ستړی مشی وکړل او راحیل مې
ورڅخه واخیستل، دومره ماشالله بنایسته ماشومه وه
چی حد یی نه درلود شکل او صورت یې ټول خپل مور
ته تللی وه همغسی عاجزه او خاموش.

خو یوازی شکل یی معصوم وو نور ماشالله د اخلاقو
له لحاظ د ذوالفقار دویم اتوکاپی وه، یعنی همغه یوه
شیبه کې بیچاره محمد دومره و واهه چې اخر ما
ورڅخه راکش کړو او ذوالفقار ته چې پخندا یې خپل د
لور دی کارنامو ته کتل ومې ویل: لږ دی دا لور
درکنترول کړه زما زوی مړ کړو.

زما په دی خبره د ذوالفقار خندا لاپسې زیاته شوه او
داسی حال کی چی خپل پیاله چای راخیستل ویې
ویل: زه په دی موضوع کی هیڅ کوم کار نلرم، ستا
زوی دی نر شی او خپل د ځان څخه دی دفاع وکړی.
- منم چې اوس ستا لور ورباندی زوروره ده خو دا

خبره هیڅکله لیاده مه باسه چی هلکان چې هرڅومره کمزوی شی بیا هم د یو جنی چاره کولای شی، څو کاله وروسته کله چی محمد لږ غټ شی بیا هغه وخت ستا د لور د وهلو نمبر راځي.

زما په خبره ذوالفقار پخندا شو او ویې ویل: غم مکوه تر هغه وخت زه خپل لور ته د هلکانو د وهلو طریقه هم زده کوم.

د ذوالفقار په دی خبره موږ ټول پخندا شو، چې ذوالفقار خپل جیب ته لاس کړو او زما موبایل یې ماته راکړو او ویې ویل: واخله دا لیونی موبایل دی پروڼ ټوله شپه خاموش وو سهار خوا ته ناساپه روښانه شو او زنگونه راتلل ورته شروع شول ټول خوب یې راته خراب کړو.

په حیرت مې خپل موبایل د ذوالفقار د لاس څخه واخیست او ومې ویل: دا څنگه روښانه شو؟ دا خو مات وو؟

ذوالفقار- هسې چینایی موبایل دی خپل خاموش کیري

او خپل روښانه کيږي، زما مني يو بل نوی موبایل
واخله دا څو کاله کيږي چی همدا یو موبایل دی لاس
کیدی.

- ښه وو چی و دی ویل تا ماته چنایی موبایل راوړی
وو.

ذوالفقار- ما تاته چنایی موبایل راوړی وو؟
- هو نو، همدا موبایل تا ماته راوړی وو لیاده دی وتلی؟
ذوالفقار- کله می راوړی وو؟

پخندا می وویل: اممم تقریبا اته، نهه کال مخکي کله
چی د لومړي ځل لپاره د هندوستان څخه راغلی نو تا
دا موبایل دی ماته په سوغات کې راوړی وو.
ذوالفقار په حیرت وویل: رښتیا وایې؟
پخندا مې وویل: په قران همغه موبایل دی.
ذوالفقار- ما اوریدلې وه چې د اقتصاد څخه فارغ شوی
کسان پیر عجیب غریب کارونه کوی خو باور می نه
راتلو.

د ذوالفقار په دی خبره پخندا می وویل: نو اوس سم صحیح باور وکړه موږ د اقتصاد پوهنځي محصلین همداسی اقتصادی فکرونه کو.

زما په خبره ذوالفقار کرار وخنډل او ویې ویل: سبا بیکاری؟

داسی حال کې چې خپل موبایل مې پورته ښکته کاوه او حیران وم چې دا نو څنگه خپل ناساپه جوړ شو ومې ویل: اهوم سبا جمعه ده رخصت یم خو .. ذوالفقار- خو څه؟

د سترگو له کونج مې وروکتل او ومې ویل: خو ستاسره هېڅ ځای نځم.

ذوالفقار په تروش تندی وپوښتل: ولی؟
- هسې لږ کار لرم ځکه.
ذوالفقار- څه کار لری؟

د ذوالفقار کارو ته حیران وم! یعنی د هغه دومره رسوای وروسته بیا هم هغه غوښتل ما د هغه خلکو

مخکې ویسی، یعنی هرڅومره چې زه زور وهم تر څو
د دی خپلوانو او قومیانو څخه لری شم هغومره
ذوالفقار کونښن کوی چې ما د هغوی خواته کش کړی،
زړه مې غوښت سم په واضح توگه ورته ووايم چې زه
نغواړم ستا د بنی اسرائیل قوم سره تگ راتگ وکړم خو
ځکه چې د استاذ کور کی ناست وم او استاذ د داسی
خبرو څخه بد راتلل نو څه می ونه ویل، استاذ بیحد
کرکه درلود له دی چی د خپلوانو سره تگ راتگ بند کړم
حتا استاذ یو شرط د اقرا د راکولو په وخت کی همدا
کیخودلې و چی د اقرا د غوښتلو لپاره باید بابا ویسم.

سم واضح راته هغه وخت وویل چې زه دی د کاکا په
غوښتني خپل لور تا ته نه درکوم او باید خپل پلار
راوړی، یو دلیل چې د بابا سره می دا څو وخته بیخې
تگ راتگ بند کړی همدغه دی، یعنی کله چی ذوالفقار
ورته وویل طاها په یو جنی مئین شوی او ته راشه د
مشر په توگه د پلار په توگه هغه جنی ورته وغواړه نو
لومړی خو څلور ساعت فکرونه یی وکړل او ځان یی

کش راکش کړو خو کله چی ذوالفقار ورته وویل یوازی
طاها نه بلکې ما ته هم په همغه کور کی جنی و غواره
نو راغلو مطلب خپل د ورور پخاطر راغلو نه زما
پخاطر.

خو بیا هم ما څه ونه ویل او خوشحال وم چی راغلي
خو نه پوهیږم د استاذ په لیدو څه وشول خو بابا یو
دم لیونی شو او ویې ویل " ترڅو چی زه ژوندی یم
اجازه نه درکوم د دی جنی سره واده وکړی. " یعنی ټول
راضی وه خو بابا ویل "نه" او دومره په کلک باندی "نه"
ووویل چی هېڅ رقم خپل د خبری څخه نه پر شا کیدی،
د هغه خوا څخه هم استاذ یوه خبره نیولی وه چې
پلار به دی مرکې ته راوړی کله لور مې نه درکوم، یعنې
زه بدبخت په دوه لارو کې حیران پاتې وم نه استاذ
راضی کیدو نه هم بابا.

اخر کی ذوالفقار نه پوهیږم بابا ته څه وویل چی هغه
یی راضی کړو او بابا په داسی یو شکل راغلو هغه

مرکې ته چی نه وای راغلی بهتره وو! ټول مرکه کی یوه خبره لا ونکړل یوازی په شمار باندی لس دقی کښیناست او همدا چی دسمال مو را واخیست بابا د ټولو څخه لومړی له کوره ووت د هغه په تگ باندی ذوالقرنین کاکا او یو څو نور خپلوان چی راغلی وه هغوی هم پاسیدل او د تگ مخکې ما د ټولو خبری اوریدل چی یو دبل سره یې ویل پلاری یی په دی واده راضی نه وو خدای خبر چی دا واده څخه به د خیر ورځ وگوری!

یعنی سم خیر کار کی بابا راته شر جوړ کړو او زه یی ټول خپلوانو ته وشرمولم څومره خبری هغه ورځ زما او د اقرا پسې وشول یو ویل دا جنی سره د وخت جوړ وو او اوس یی د نوم بدی ورکړل نو ځکه د هلک پلار خپه دی، بل ویل شاید هلک کی کوم مشکل وو چې داسی وکړل خلاصه چې سم خوشحالی کی بابا راته غم جوړ کړو او اوس زه کونښن کوم هغه خبری

ياده وباسم خو ذوالفقار مي نه پريږدي او هر دقه ما د هغوي خواته وړي.

زما واده كې زما مور او خويندي د بيگانه بنځو پشان راغلي او يو ساعت كښيناستل او بيا ولاړل، ځكه چې بابا اجازه نه وه وركړي او هغه يو ساعت هم شايد بابا د ذوالفقار د خاطر اجازه وركړي وه، داسي حال كي چي ادي د طاهر په واده يوه هفته مخكي سيل او تماشا نيولي وه خو زما ... ژوره ساه مي واخيسته او بغير له دې چي د ذوالفقار ځواب وركړم لځايه پاسيدم او له كوټي ووتم، ما د دي خپلوان د دي پلار د دي ماماگانو، كاكاگانو البته بغير د ذوالفقار څخه نور د هيچا څخه د خير ورځ نه وه ليدلي خو بيا هم ذوالفقار نه پوهيږم ولي دومره ليوال دي چې ما د هغوي خواته كښ كړي؟

زه همداسي حويلي ته راوتلي وم تر څو لږ مي عصاب پر ځاي شي، او داسي خبره د استاذ په كور كي د دي

دومره کسانو په مخکی ذوالفقار ته ونکرېم چې سبا ورځ ورته د کتلو سترګي ونلرم خو همدا چې قدم می حویلی کی کیخود احساس می وکړو چې د پوزي څخه مې یو شی راځی کله چې لاس مې ونيو نو ومی لید چې پوزه مې په وینو شوی!

ژر د حویلی کونج کی د اوبو د نل خواته ورغلم او خپل په مخ مې اوبه وشیندل ترڅو وینه راتلل بند شې خو شیبی وروسته تازه د پوزی څخه مې وینه راتلل بند شوی وه چې د حویلی دروازی سره می یو کس ولید البته نه بنکاریدو او یوازی د سایي پشان وو خو دومره ډاډمن وم چې کوم سړی دی! لومړی می فکر وکړو چې استاذ یا ذوالفقار به اوسیرې خو کله چې سایه لږ وخوئیده او په هغه تور شپي کې دوه سترګي وځلیدل نو پوه شوم چې استاذ یا هم ذوالفقار نه دی، بلکې هغه دوه سترګي ما ته څاه کې د هغه مار د سترګو پشان بنکاریدل همغسې ځلیدونکي او ډارونکي.

د هغه سترگو په لیدو مې د زړه درزا یوسلو اتیا ته پورته شوی وه او هره شیبه په تمه وم چی کوم عجیب غریب او پارونکي شی د هغه سایي څخه راووځی او پر ما برید وکړي خو ناساپه شموئیل له هغه تیاری څخه راووت او پخندا یې وویل: کله چې وپرېږې بیحد جالب ښکاری ماشومه!

د شموئیل په لیدو بې اختیاره می یو هوسا ساه له سینی ووتل خو ډیر ژر د هغه وپرې ځای غوسی ونیو او ومی ویل: زما خو دی زاره راوچول او ته وایي جالب ښکاری؟ ایا تاسو ټول پیریان همداسی مضر یاست؟ او خپل د وخت تیروولو لپاره یو انسان تر مرگ ډاروی؟

شموئیل پخندا وویل: ما یوازی غوښتل وگورم ته چی کله د کوم پیړی سره مخ کیږی نو څه کار کوی؟ په غوسه مې وویل: اوس دی ولیدو چې څه کار کوم؟ شموئیل په همغه مضر خندا وویل: هو ومی لیدو یوازی خپل ځای کی درېږې او خپل فاتحه وای.

بيحد می زره غوښت ويې وهم! خو پوهيدم چې زور
مې ورباندې نه رسيږي او نشم وهلې، نو زره مې
غوښت کنځل ورته وکړم خو بدبختانه چې کنځل مې
هم نشو ورته کولی.

شموئيل: اوممم د وهلو څخه راتېر شه کنځل هم زه تر
يو حد شايد وزغمم خو ډير نه.

لومړۍ په حيرت می وروکتل خو څو شيبی وروسته
می ياد ته راغلل چې زما مقابل کې ولاړ کس شموئيل
دی او هغه کولای شی هغه خبری چې مور لځان سره
په ذهن کې کو واورى نو ځکه بغير له دی چې څه
ووایم مخ مې وگرځو او داسی حال کی چې خپل مخ
می وچ کاوه ومې ویل: د څه لپاره راغلی یې؟

شموئيل: ویلي مې وه درته چې درسره کار لرم.
- هو ویلي دی وه خو فکر مې نکو چې داسی راشي.
شموئيل- طاها زه کولای شم ستا د ذهن خبری واورم.
په حيرت مې وویل: هو پوهیږم.

شموئيل- بیا نو ضرورت نشته چې په خولی خبری

وڪري هغه هم په دومره لور غږ ضيالحق ديخوا تا ته
درگوري.

د شموئيل په دې خبره په تلوار مې د هغه ڪوټي خواته
وکتل کوم کې چې استاذ او ذوالفقار دوي ناست وه،
زما د کتلو سره سم د ڪوټي پرده بښکته شوه، يعنى د
رښتيا استاذ راکتل؟

شموئيل: هو هغه ديخوا کتل، اوس خبرې نه کيږي
لاړشه خپل مجلس وکړه ماښام خواته که څوک نه وه
او ويښ وي بيا زه راحم کنه يو بل وخت به خبرې
وکړو.

کرار مې وويل: د څه موضوع په اړه غواړي خبرې
وکړي؟

شموئيل: داسې په تلوار نه ويل کيږي.
- نو څنگه و...

لا مې خبره پوره کړې نه وه چې دا ځل د استاذ غږ مې
د ڪوټي د دروازي سره واوريد چې ويى ويل: خيـرت

خو دی محمد طاها؟ ولی نه راځی؟
- لږ کار می درلود اوس درځم.

عجیب وه شموئیل هملته ولاړ وو خو استاذ لکه چی
هغه نه لید! یوځل بیا مې د شموئیل خواته وکتل چی
هغه وویل: ورځه نور یی مه مشکوک کوه بیا وروسته
خبری کوو.

بغیر د نور څه ویلو روان شوم خو د تگ وخت کی مې
شاته وکتل خو شموئیل نور هلته نه وو کوټی ته چی
ننوتلم استاذ یو ځل بیا خپل پوښتنه تکرار کړل او
مجبور ما ورته وویل چې پوزه مې ناساپه په وینو
شول نو ځکه یو څو دقي بیرون ولاړ وم د استاذ
حرکات او کارونه لږ عجیب شانتی وه په بیحد
مشکوک نظریی زما خواته راکتل!

زما په خبره چی ومې ویل پوزه مې په وینو شوی وه
ذوالفقار په اندیښنی وویل: ولی دی پوزه په وینو
شول؟

- نه پوهیږم نن لږ گرمی وه شاید د هغه له سبب وی؟
ذوالفقار- خو دومره هم نه وه چی بیخې تا پکي جل
ووهی، آیا شاه کې د ولیدلو له سبب خو داسی نه یې
شوی؟

د ذوالفقار په دی خبره د اقرا او د هغه د مور د دواړو
ورخطا غږ پورته شو چی ما پخندا وویل: نه هسی کوم
خبره نه ده او هو دومره وینه هم نه وه.

ذوالفقار په غوسه راوکتل او ویې ویل: خبره د لږ او
پیر وینو نه ده، هسی د پوزی څخه وینه راتلل بی دلیل
نه وی هغه هم داسی حال کی چی پرون تا یو ټک
خورلې او امکان لری د هغه له سبب وی؟!
- ذوالفقار کوم خاص خبره نه ده.

داسی په کرار انداز مې ذوالفقار ته دا خبره وکړل او د
سترگو په اشاره مې ورته استاز او د هغه کورنی
وښودل چی ذوالفقار هم مطلب واخیست او نور د
مجلس تر اخره یی ماته څه ونه ویل خو کله چی کور

ته تلو نو د هغه مخکی سم خبری راته وکړل او خو ځله
یی راته وویل چی سبا یو ډاکتر ته ولاړ شه کنه زه دی
په زوره وړم، ما هم د دروغو وویل چی سمدۀ! د
ذوالفقار د تلو وروسته مور هم خپل د کور خواته روان
شو او هلته بیا درې ساعت اقرا زما عصاب راوخوړل
چی ډاکتر ته لاړ شه او ډاکتر ته لاړ شه.

خو بلاخره هغه مې هم راضی کړل ترڅو زما بدبخت د
سر لاس واخلي د شپي دونیمي بجی وه او زه تراوسه
ویښ وم ترڅو شموئیل سره خبری وکړم. کله چی د
اقرا او محمد د ویده کیدلو څخه ډاډمن شوم نو له
کوټی ووتلم د اوبو څښلو لپاره اشپزخانی ته ولاړم
ځانته می پیاله کی اوبه واچول او لا می یې یو غږپ
نه وو ورڅخه کړی چی د شالخوا می د شموئیل غږ
واورید.

شموئیل- دا څنگه کیسه ده؟ ایا ته څاه کی غورځیدلی
وی؟

د هغه د راتلو څخه دومره ونه پار شوم ځکه راتلو ته
يې په تمه وم خو د هغه په دی خبره په حيرت می
وروکتل او ومې ويل: ته نه وی خبر؟
شموئیل - نه!

- عجیب ده ما فکر کاوه ته د همدی خبری لپاره راغلی
ترڅو راته ووایی هغه څاه کی د مار په شکل پیړی
څوک وو؟ او ولی غوښتل ما ته تکلیف راورسوی؟ او
بیا ولې ناساپه ورک شو؟ او هغه جادو چا او د څه
لپاره زما جیب کی کیخودلې وو؟

زما د خبرو د خلاصیدو وروسته شموئیل په حیرت
راوکتل او ویې ويل: زه د دی خبرو څخه په یو هم نه
وم خبر، پوره کیسه راته وکره څنگه چل وو؟ ته چیرته
تللي وی چې دا شیان دی ولیدل؟

په لنډ ټکو کې مې شموئیل ته د هغه ورځې کیسه وکره
زما د هر لفظ سره د شموئیل د څهری رنګ بدلیدو کله
چې مې خبری خلاصی شوی نو هغه بغیر د څه ویلو

خاموش ولاړ و زه هم څو شیبې صبر شوم ترڅو هغه
لږ فکر وکړي خو د هغه فکر کول بیخي زیات شول تر
دی چي زما حوصله تنگه شوه او ومې ویل: ما فکر
کاوه ته تل پر ما فکر ساتي او ما ویني!

زما په خبره شموییل په گنگس انداز راوکتل او ویې
ویل: چا ویلي چې زه تل پر تا فکر ساتم؟ زه هغه وخت
پر تا فکر ساتم کله چې پوه شم په خطر کې یې او
مرستي ته اړتیا لری.

- نو څنگه هغه ورځ پوه نشوی چې زه خطر کی یم؟
نږدی وو هغه مار .. البته بهتره به وی چې ووايم هغه
پیری ما مړ کړی خو دا هم ښه شو زما دعاگانو کار
وکړو.

شموییل- نه ستا دعاگانو هغه پیری ستا څخه لری
نکړو.

- څه؟ نو بیا چا لری کړو؟ تا خو ویل ته نه وی خبر! بیا
څنگه دی زما سره مرسته وکړل؟

شموئیل - خبره همدلته ده هغه ورخ بیخې ما ته دا احساس ونشو چی ته په خطر کی یې، نو خکته ستا خوا ته درنغلم خو یو بل کس ستا سره مرسته کری.

- مطلب یو بل پیری؟

شموئیل - اهوم.

- ایا ته یې پیژنی؟

شموئیل - په یو دانه شک لرم خو ډاډمن نه یم.

- ښه نفر دی که بد؟

شموئیل راوکتل چی ما ژر وول: مطلب مې ستا کوم ملگری یا شناخته دی؟ هغه زما سره مرسته وکړل که خه هم ما ونه لیدو.

شموئیل - تا لیدلی.

- خه؟

شموئیل - تا هغه لیدلی.

- چیرته؟

شموئیل - نه پوهیږم چی څنگه دی لیدلی خو دومره پوهیږم چی تا د هغه سره ملاقات کری.

- نه دا امکان نلری ما ستا بغیر د هیخ کوم بل پیری سره لیدنه نه ده کری.

شموئیل- پوهیږی طاها! مور پیریان یو بل څنگه پیژنو؟

بغیر د څه ویلو مې وروکتل چی هغه وویل: په بوی!
مور یو بل په بوی کولو پیژنو هغه ستا خواته درغلی
وو او زه ستا د بدن څخه د هغه بوی احساس کولای
شم، هغه د ډیر نږدی څخه ستا سره ملاقات کری.

- شاید ته غلط شوی اوسیرې ما درته وویل چی هغه د
مار په شکل پیری ځان په ما وپیچو شاید د هغه بوی تا
احساس کری وی؟

شمو پیل- نه زه غلط نشم کیدلې هغه د مار په شکل
پیری اصل کی *** د ذات دی هغوی زیاتر په داسی
ځایونو کی ژوند کوی هغه ستا سره هیخ کوم دښمنې
نه درلود ته د هغه ځای ته ورغلی وی، نو هغه هم خپل
د کور د ساتني لپاره غوښتل پر تا برید وکړی خو کوم

کس چی هغه پیری ستا څخه لری کړو ایا تا هغه بیخې
ونه لید؟

- نه، ما څاه کی یوازی همغه یو مار ولید او بس! او تا
وویل لری کړو مطلب مړ کړی نه دی؟
شموئیل- نه مړ کړی نه دی یوازی ستا څخه یې لری
کړی خو ولی؟

شموئیل بیحد دی خبرو ته فکرمند وو، خو ما ورته
دومره فکر نه کاوه، ځکه هغه پیری چې هرڅوک وو
هغه زما سره مرسته کړی وه نو مرسته خو تل ښه نفر
کوی کنه؟

- شموئیل!

شموئیل- هوم.

- هغه تا غرمه ویل غواړی د یو موضوع په اړه زما سره
خبری وکړی.

شموئیل څو شیبی راوکتل او بیایي کرار وویل: کوم

خاص موضوع نه وه غوښتل می ووايم په ځان پام
ساته.

د شموئیل په دی خبره می په حیرت وروکتل، د هغه د
خبرو څخه په واضح توګه ښکاریدل چی یوه خبره زما
څخه پتوی! نو ځکه غوښتل می ورته ووايم چی څه
خبره زما څخه پتوی؟ خو زما د څه ویلو مخکې هغه
ژر وویل: زه کار لرم باید لاړ شم، بیا وروسته خبری
کوو.

او بیا بغیر له دی چی په تمه شې چې زه کوم څه
ووايم زما د سترګو د وړاندی څخه غیب شو، د هغه
دی حالت ته بیحد حیران شوم ولی ناساپه داسی شو؟
ایا امکان لری هغه بل پیری چی زما سره مرسته کړی
کوم غلط مطلب ولری خپل د کار څخه؟ او شموئیل څه
غوښتل ووايي چې ناساپه د ویلو څخه یې پښیمانه
شو؟

سهار که څه هم جمعه وه او زه بیکار وم خو محمد
دومره زما په سر او اوږو پورته ښکته شو او دومره ډېر
یې چغې بوغی کړل چې مجبور خوب مې پریخود او
پاسېدم، اقرا کوټه کی نه وه او دا شیطان یې ماته
پریخودلی وو غیر کې مې راوخیست او د کوټی ووتم
زړه می غوښتل لږ پټکه په اقرا وکړم. هسې زه یو نن
بیکار شوی وم نو یو همدا نن خو به یې دا خپل زوی
منع کړی وایې ترڅو زه لږ خوب وکړم.

خو کله چی هغه مې ولیدل چی له یو خوا کالی
راخیستی مینځې او له بلخوا ژر، ژر لگیا ده او کور
پاکوی او دی منځ کی دیگ هم پخوی نو خپل خوله
مبارک مې بنده ونيول، محمد مې راوخیست او دهلیز
کې ورسره په لوبو لگیا شوم ترڅو اقرا خپل کارونه
خلاص کړی، هغه هم په تلوار څو ځله بغیر د څه ویلو
زما د مخ څخه اخوا دیخوا تېر شول خو دریم ځل چی
حویلی خواته ولاړل نو یو خبری ته می فکر شو!

هغې خپل چپه خوا نیولی وه او داسې ښکاریدل لکه
چی درد لری؟ ورپسې ورغلم کالو ته ناسته وه زه یې
مخامخ ودریدم او د هغې پریدلې رنگ ته په کتو مې
ویوښتل: ښه یې؟
زما په خبری هغې راوکتل او په کمزوری غږ یې وویل:
هو ښه یم.

- خیرت خو دی؟ یو وخت کې لگیا یې هم کالی
مینځې، هم کور پاکوی او هم دیگ دی باندی کړی کوم
خبره ده؟
اقرا- خیرو خیرت دی نه کوم خاص خبره نشته یوازی
نن زما د خاله لورگانی راځې، نو ما ویل شاید دلته
زموږ کور ته هم راشې ځکه ژر، ژر لگیا یم او کور پاکوم
هغوی بیځې زموږ کور ته نه دی راغلی نغوایم لومړی.
ځل راتگ باندی فکر وکړی زه د کور دساتلو نه یم.

- عجب! دا رنگ دی ولی داسې پریدلې؟ کوم ځای دی
درد کوی؟

اقرا- نه، ولي؟

- هومم نو ستا په نظر زه روند هم يم؟

اقرا- نه خدای دی نکوی زما مطلب داسی نه وو.

- رنگ دی پریدلې ملا دی درد کوی؟

اقرا داسی حال کی چی کالی مینخل کرار وویل: نه

پوهیږم دا خو ورخی کیږی درد لرم ما فکر کاوه شاید د

میاشتنې ناروغی له امله وی خو ...

- خو څه؟

اقرا داسی حال کی چی سړیې همغسی بښکته نیولی

وو په شرم باندی وویل: خو پرون مریضه شوم خو

اوس هم درد لرم، فکر کوم گرده مې درد کوی؟

- گرده؟

اقرا- هو یو ځل مخکې هم داسی په درد شوی وه بیا

بابا ډاکټر ته ویورم، ډاکټر ویل لږ میکروب لرم او دوا

یې راکړل د هغه دوا سره بڼه شوم.

- کوم ډاکټر وو؟

اقرا- څه يې کوی؟

- څه يې کوم؟ خو تا وړم هلته پاسه راځه.

اقرا- نه .. نه ضرورت نشته دومره درد هم نلرم.

- خو زه فکر کوم ډېر درد لری.

اقرا- نه دومره درد نلرم بڼه يم، زه اصلاً داسی دردونه

په درد نه شمارم.

د اقرا په دی خبره خندا راغلل او ومې ویل: هو نو تخو

باهو بلې یې دا دردونه خو تاته هېڅ نه دی.

اقرا د شرم څخه خپل شونډه وچيچل او سړیې

لاپسی بڼکته کړو او ویې ویل: نه مطلب می دا نه وو

خو باور وکړه دومره درد نلرم پریږده خپل کار وکړم

نغواړم خپل د خاله لورگانو ته یو بی سلقي بڼځه

بڼکاره شم چې خپل کور نشی پاکولي.

- لومړی خو هر څوک چې داسی فکر ستا په اړه کوی

بد کوي، او دویم دا چې کور پاک دی دا کالی هم اوس

پرېږده راځه لومړۍ لارښو ډاکتر ته.

اقرا- نه ډاکتر ته نځم.

هرڅومره چی اقرا ته مې وویل راځه ډاکتر ته او وروسته به خپل کارونه وکړی، خو هغې ونه منل ماته یې طبیعت ښه نه ښکاریدو د اقرا دا بد عادت وو ترڅو چی خپل کارونه یې نه وایی پوره کړی نو که خدای مکره تر مرگ هم تللی وای پراو یی نه درلود کله چی د هغې ضد می ولید نو محمد مې هملته پرځمکه خوشې کړو او د اقرا له څنگ یو بل لگن(تشت د کالو مینځلو کاسه) راوخیستل او هغی ته مخامخ د کالو مینځلو ته کښیناستم زما په دی کار اقرا څو شېبې هک حیران راوکتل او بیا یې په همغه تعجب وپوښتل: دا څه کوی؟

- نه گوری کالی مینځم؟!

اقرا- نه ... نه ضرورت نشته ولاړ شه هسې زما کالی خراب کوی.

پخندا مې وویل: ما ته وایې کالی خراب مینځم؟
اقرا د کالو مینځلو څخه لاس اخیستی وو او پخندا یې
زما خواته راکتل ویې ویل: هو نو کالی مینځل دی نه
زده هسې ټول کالی رنگ او روی لمینځه وړی.
- اووو په کراره قربان! هېڅکله یو محصل ته چې د
کور څخه یې څلور، پنځه کاله لری ژوند کړی مه وایه
چی کار دی نه زده، ما نه یوازی خپل کالی بلکی د
ذوالفقار کالی لا مینځلی.

زما په خبرو د اقرا خندا لا زیات شوه او ویې ویل: د
ذوالفقار اوخښی کالی تا مینځل؟
- هو، ذوالفقار د کالو مینځلو او کور پاکولو څخه بد
راتلل نو ځکه هغه یو دوه کال چې د ذوالفقار کور کې
اوسیدم کارونه مو یو د بل سره ویشلي وه، کالی
مینځل، کور پاکول زما کار وو او آسپزی کول او کله
ناکله لوبښی مینځل د ذوالفقار کار وو، خو اخر کې
ذوالفقار په زوره باندی لوبښی مینځل هم زما تر غاری
کړل.

اقرا- وی ته وقران د خندا خخه دی مړه کرېم، ایا د
رېنتیا تا او ذوالفقار اوخېنی د کور کارونه یو د بل سره
تقسیم کړی وه؟

پخندا مې وویل: هو، نو موږ پوخ مجردان وو بله چاره
نه وه خپل کارونه مو خپل کول البته باید ووايم زیاتر
کارونه ما کول ځکه ذوالفقار په امر ورکولو کی تکره
وو او اوس هم تکره دی، نور خو د کوم کار نه وو، باور
کوی کالی مینځل خو یې لومړی زما تر غاړې کړل او
خپل ځان یې ورخخه بیغم کړو بیا دی منځ کې کله
ناکله خپل کالی هم راباندی اوتو کول.

اقرا خپل په چپ تشې کوم گرده چې یاد کړی وه درد
کوی پر هغه یې لاس کیخود او پخندا یې وویل: وی ته
وقران بس دی د خندا دی مړه کرېم، دا چی فکر لا ورته
کوم چی تا او ذوالفقار اوخېنی داسی کارونه کول خندا
مې راځې، داسی مو یو د بل سره کارونه تقسیم کړی
وه ته وا بنځه او خاوند واست.

ما ته هم خندا راغلل او ومی ویل: هو ولای هغه
وختونو کی کله ناکله داسی احساس ما هم کاوه، اوس
هم خور ته دی وایه که د نوالفقار په اړه کوم معلومات
غواړی نو ماته دی ووایي زه یی میره بڼه په زبر او زیر
پیژنم.

اقرا- بس دی ته وقران د پیر خندا څخه می نس په
درد شو ولاړ شه ضرورت نشته ته کار وکړی څومره بد
بنکاری د کالو مینځلو وخت کی هغه اشپزی کول بیا
هم لږ بڼه دی خو دا کار بیخي د نرانو سره بد خوند
کوی.

- نچ ترڅو چی ډاکټر ته رانشی زه هم نه پاسیږم.

اقرا- سمده ځم.

- افرین ولاړه شه راځه.

اقرا- نه اوس نه.

- نو کله؟

اقرا- باور وکړه زه اوس دومره درد نلرم هر کله چی
درد می زیات شو قول چی درته وایم اوس هم ته
پاسه هسې نه څوک راشی او تا په دی حال کی
وگوری.

داسی حال کی چې پاسیدلم محمد چې ځان یې د اقرا
د لاس کالو کې اچولې و او لگیا و خپل په گمان یې
کالی مینځل را واخیست او ومې ویل: و دې گوری نو
دې کې څه خبره ده؟ پیغمبر صلی الله علیه وسلم خپل
کور کې خپل د بیبیانو سره د کور کار کړې دی، په دې
کې نو د شرم څه خبره ده؟

اقرا- شاید خو بیا هم بل ډول بڼکاری، اوس هم ورڅه
کوټې ته لمر تیز دی محمد مریضیږی.

- صحیح دی،ته دی هم کار ژر خلاص کړه.
اقرا- سمده.

تر غرمي کور کې وم او فکر مې د اقرا خوا ته وو او په
تمه وم که حالت یې لږ خراب شې نو که په رضا نه وه

په زوره یې ډاکټر ته ویسم، خو لکه چې درد یې کم شوی وو ځکه زما په نظر ښه ښکاریدل، ما چې هم ښه ولیدل نو د جومات خوا ته روان شوم، هلته چې ورسیدم نو استاذ د جمعي خطبه شروع کړی وه او داسې یو بحث یې راخیستی وو چې د ټولو سرونه یې ښکته اچولې وه استاذ د نصیحت کولو او بیان کولو وخت کی داسی په جذباتو کې خبری کول چي انسان یې مجبور کاوه په پوره پام باندی ورته غوږ ونیسې، اخری صف کې کښیناستم او ورته غوږ شوم چې څه وایي؟

استاذ- یو هلک هغه ورځ راغلي و مسجد ته، البته د دی منطقي څخه نه وو ځکه د دی ځای زیاتر هلکان زه پیژنم زما شاگردان دی الحمدالله، دا هلک ما ته د کوم بل ځای ښکاریدو کله چې راغلو د ستړی مشي وروسته یې وویل مولا صیب زه یو پوښتنه لرم، ما ورته ویل مهرباني څه پوښتنه لری؟ نو ویې ویل مولا صیب زما یو ملگري دی حافظ د قران دی ماشاءالله او بیحد ښه

هک دی ماشاءالله او بیحد دیندار دی ماشاءالله او
بیحد پوه او ذهین دی ماشاءالله او بیحد خپل د مور
خدمت کوی ماشاءالله او بیحد ...

ما ورته وویل خبره دې کاوه پوهه شوم چې اولیاء د
زمانی دی پوښتنه وکړه چې څه چل دی په دی بیحد
ماشاءالله کې؟ نو هک لږ شانتی خاموش شو او د هغه
وروسته په بیحد ماشالله کرار انداز باندی (د استاز
خبرو ته ما خندا راغلل داسی په طنز امیز توگه یې دا
کیسه راخیستی وه، خپل یې هم مسکا پر خوله وه)
وویل بس یو ستونزه لری هغه دا چې بیحد خپل مور
ورباندی گرانه ده او قدر او عزت یې کوی ماشاءالله،
خو خپل د پلار څخه یې بیحد بد راځي او حتا خبری
لا ورسره نکوی او تل وایي چې پلار مې زما سره مینه
نکوی او تل یې پر ما ظلم کړي نو ایا د ده دا کار
صحیح دی چې خپل د پلار سره خبری نکوی که غلط؟

نو ما ورته وویل بیحد کار یې غلط دی ماشاءالله(د
استاذ په دی خبره ټول مسجد پخندا شو خو استاد په
جدی انداز وویل: ما ورته وویل سل سلنه کار یې غلط
دی. د پلار حق ډېر لوی حق دی حتا تر دی حد چې
پیغمبر صلی الله علیه وسلم فرمایلي د جنت مینځني
دروازه پلار دی! مطلب جنت ته د ننوتلو لاره د پلار
رضایت دی. که پلار ناراضا وی د جنت بوی لا درباندي
حرام دی.

نو هغه هلک وویل مولا صیب خو پلار یې هم لږ داسي
ښه سپری نه دی، نو ما ورته وویل مسلمان دی؟ ویل
څوک؟ ما ویل د هلک پلار؟ ویل هو بی شک مسلمان
دی، نو ما ورته وویل د کافر پلار په حق کی پیغمبر
صلی الله علیه وسلم فرمایلي که ستاسو څخه د یو چا
پلار کافر و، مشرک و، بت پرست وو او د بت عبادت یې
کاوه او پلار یې مریض شو او بت خاني ته نشو تللي او
هغه ستاسو څخه درخواست وکړو چې هغه بت خاني
ته ویسي ترڅو د بت عبادت وکړی، نو تاسو خپل پلار

په شاه باندی تر بت خانی ویسی او پرېږدی تر څو هغه
خپل په زړه خپل د بت عبادت وکړی د هغه وروسته
خپل پلار په ډېر احترام بیرته کور ته راوړی!

نو ته فکر وکړه د مشرک او کافر پلار احترام کول
دومره فرض دی نو د مسلمان پلار حق به څومره وی؟
زه تاسو ته یو کیسه کوم ترڅو په دی کیسی باندی
تاسو د پلار په حیثیت پوه شې.

د پیغمبر صلی الله علیه وسلم په زمانه کې یو صحابه
و دا صحابه یو زوی درلود یوازی یو زوی او بس! او دا
زوی بیحد ورباندی گران وو او په بیحد ناز او نعمت
کې لوی کړو کله چې هلک لوی شو، ځوان شو، زلمې
شو، نو د دنیا ژوند خو تل همداسې وی کنه پلرونه او
میندې خپل عمر، خپل ځوانی، خپل راحت ورکوی او
ماشومان غټوی او کله چې اولادونه غټ شی نو ډېر
کم داسې کسان وی چې د مور او پلار قدر کوی او
زیاتر یې ناصالح او نافرمان وي.

او اوس وخت خو بيخې 100 کي 95% سلنه ناصالح او نافرمان اولادونه وي يوازی پنځه سلنه که د مور او پلار خبره ومني او عزت يې وکړي، نو ته فکر وکړه د پيغمبر صلی الله عليه وسلم د وخت کيسه زه تاسو ته کوم نو هغه وخت که دانه مانه داسي خلک پيدا کيدل نو اوس 1440 کال وروسته به څه حال وی د اولادونو؟ کيسه مې کول چې دا صحابه بوډا شو کوم چې دا يو زوی درلود نو يوه ورځ يې بښخې ورته وويل چې نور ته بوډا شوی يې او د کار کولو نه يی نور ته کار مکوه، او هغه دی ماشاءالله زوی مو ځوان شوی هغه به کار کوی او مور به ساتي!

دا صحابه هم خپل د بښخې خبره ومنل او وخت تېرېدو که څه هم هغه هلک دومره خپل په پلار او مور فکر نه ساتو خو بيا هم دوي کوم شکايت ورڅخه نه درلود، يوه ورځ د دی صحابه بښخه مريضه شوه نو د ده سره د علاج لپاره کوم پيسی نه وه دی لار او خپل د زوی څخه يی د پيسو غوښتنه وکړو چې لږ پيسې

راکړه چې ستا مور ورباندې طبیب ته وړم، نو دا هلک
خپل پلار ته پیسې ورکړل او که ورنکړل خو زړه کې دا
خبره راغلل چې زه پیسې گټم او پلار مې راڅخه
مصروفي دا خو انصاف نه دی!

نو په همدې خبرې دا هلک په شکایت ورغې پیغمبر
صلی الله علیه وسلم ته او خپل د پلار شکایت یې
وکړو چې یارسول الله زه پیسې گټم او زما پلار یې
راڅخه غواړي او د هغوی ټول خرچه پر ما ده دا خو
بې انصافی ده کنه؟ رسول الله صلی الله علیه وسلم
چې دا خبره واوریدل نو هغه دقه یی کوم خبره
ونکړل، ځکه یوه جانبه قضاوت کول بڼه کار نه وی نو
ځکه هغه صلی الله علیه وسلم یو صحابه ته چې دی
مجلس کې موجود و وویل لارښه او د دی هلک پلار ته
ووايه چې پیغمبر صلی الله علیه وسلم ته غوښتې یې،
دا صحابه روان شو ترڅو د هلک پلار راوړي، کله چې
هلهته ورسید او ورته ویی ویل چې پیغمبر صلی الله

عليه وسلم ته خپل حضور ته غوښتي يې نو د هلک
پلار لږ انديښمن شو

او د راغلی صحابه څخه يې پوښتنه وکړل چې په څه
دليل پيغمبر صلی الله عليه وسلم زه غوښتی يم؟ نو
هغه صحابه ورته ونه ويل چې ستا زوی پر تا شکايت
کړې، يوازی دومره وويل چې ستا زوی پيغمبر صلی
الله عليه وسلم ته راغې نو هغه هم تاسو غوښتی
ياست. په دی خبره د هغه صحابه زړه په درد راغلو او
بغير د ويلو پوه شو چې کيسه څه ده؟

نو عربان چې دی هغوی ذات شاعر مزاج خلک دی او د
دوی په وينو کې دا شعر ويل موجود دی تر دی حد
چې عربانو به دا نور خلکو ته مطلب موږ عجمو ته به
گونگیان ويل! يعنی تاسو شعر ويلې نشي نو تاسو خو
گونگیان ياست، نو دا صحابه رسول الله صلی الله عليه
خوا ته روان شو او په تلو، تلو کې خپل زړه کې دولس
څخه تر پنځلس بيت شعر وويلو چې زياتر يې د گيلي

انداز درلود او اصل کې خپل زوي د دی شعرونو
مخاطب و، کله چې د رسول الله صلی الله علیه وسلم
حضور ته حاضر شو نو د هر خبری مخکې پیغمبر صلی
الله علیه وسلم ورته وفرمایل: دلته زما څنگ کې
جبرائیل "ع" موجود دی او هغه وایي د هر خبری د
کولو مخکې ته د دی سپی څخه یو پوښتنه وکړه.

نو هغه صحابه حیران شو او ویې ویل: یا رسول الله د
څه پوښتنه؟

رسول الله صلی الله علیه وسلم وفرمایل: دا راته
ووايه کله چې دا زما قاصد ستا خواته درغلو او تا ته
یې وویل چې ما راغوښتی یې نو تا خپل زړه کې د
ځان سره یو څو خبری وکړل هغه خبری ما ته بیان کړه
څه دی وویل؟

نو هغه صحابه د ټولو مخکې پیغمبر صلی الله علیه
وسلم ته هغه شعرونه کوم چئ ده خپل زړه کې د گيلي
پشان خپل زوی ته ويلي وه وویل د هغه شعرونو

خلاصه او مفهوم زه تاسو ته ووايم نو هغه څه داسي

وو:

هغه وخت دی یاد دې چې په نمناک او لوند ځای کې مور ویده شو او ته مو په ښه او بهترینه ځای کې ویده کړي؟

هغه وخت دی یاد دې چې ستا د ژړا له سبب ټول شپه زموږ سترگو ته خوب رانغلو؟

هغه وخت دی یاد دی کله چې تا لومړۍ قدم واخیست او موږ د خوشحالی له لاسه نه پوهیدو څه وکړو؟

هغه وخت دی یاد دی چې ته زلمۍ شوی او موږ بوډاگان؟

هغه وخت دی یاد دی چې ستا د سترگو نظر تېز شو او زموږ د کمزوری؟

هغه وخت دی یاد دی چې ستا د غوږونو اوریدل تېز شول او زموږ د کمزوری؟

هغه وخت دی یاد دی چې ستا لاسونو کې ځواک راغلو
او زموږ لاسونه په لرزیدو شول؟

هغه وخت دی یاد دی چې ستا مور ویل اوس زوی
زلمی شو او هغه به یې گټي او موږ ته به یې راوړي؟
خو تا خو هېڅ گټه موږ ته و نه رسول، بچیه د همسایه
گانو سره لا انسان ښه رفتار کوی موږ خو ستا مور او
پلار یو که د مور او پلار نسبت نه مني نو لږ تر لږ د یو
همسایه پشان خو راسره رفتار وکړه، که هغه هم نه
کوی نو شکایت خو به دی رسول الله صلی الله علیه
وسلم ته نه کاوه.

کله چې بیتونه خلاص شول نو ټول خاموش
کښیناستل چې هغه صحابه وویل: یا رسول الله ستا
خدای بیحد مهربان ذات دی، دا الفاظ زما ښځې لا وانه
وریدل دا الفاظ حتا زما پر ژبه نه وه راغلې چې څوک
دی وغواړی و آوری یوازی زما زړه کې راغلل او ستا

خدای د ټولو څخه مخکې زما د زړه خبره واوریدل نو
په دی کار زما ایمان لا پر خدای مضبوط شو.

د دی خبری وروسته رسول الله صلی الله علیه وسلم
خپل خاموشي مات کړل او هغه هلک ته یې وویل دلته
نږدی راشه بچي. هلک چې کله نږدی ورغلو نو رسول
الله صلی الله علیه وسلم د هغه په سینه لاس کیخود
او ورته ویې ویل: انت و مالک لی ابیک. مطلب ته، او
ستا ټول مال او دولت ستا د پلار دی.

الله اکبر! یعنی نه یوازی دا چی د هغه دولت یی یاد
کړو بلکې د هغه ځان یی هم د هغه پلار ته منسوب
کړو او ویی ویل ته، مطلب ستا ټول وجود ستا د پلار
دی او همداسې ده کله یو اولاد خپل د پلار څخه نوم،
نشان او نسب اخلي، که داسی نه وی نو زموږ جامعه
هغه کس ته حرمونې یا هم ولد زنا وایي د کوم کس
چی پلار او نسب نه وی معلوم. نو دا د پلار حیثیت دی
اسلام کې د هغه وروسته هغه صحابه او زوی ولاړ او

دا زوی ډېر صالح انسان شو او بیحد خپل د پلار او مور قدر او عزت یې شروع کړ او تل یې کوبښن کاوه چې هغوي خوشحاله وساتي.

د دي واقعي څخه دا څرگند شول چې د پلار حیثیت اسلام کې څه دی؟ ډېر خلک یوازې د مور حق او عزت یادوي زه د هغه څخه منکر نه یم خو د پلار حق هم اسلام کې ډېر لوی دی، په ټول نړۍ کې یوازیني کس د انسان پلار دی چې غواړي خپل خواری تېره کړي خو اولادونه یې پرمختگ وکړي یوازې او یوازې پلار، نو داسي مکوی چې ووايست پلار مې ما وهي او پلار مې ظالم دی نو زه ورسره خپلوی او تگ راتگ بندوم نه، د پلار وهل لا شفقت دی باور وکړي د پلار د وهلو مثال سم د یو موټرسایکل ته د پطرول پشان دی، لکه څنگه چې یو موټر سايکل ته پطرول وانه چوی هغه حرکت نکوی همداسي تر څو چې یو نفر خپل د پلار څخه وهل ونخوري یو کار نکوی.

زما پلار وو خدای دی جنتونه ورته نصیب کړې (استاذ د خبرو منځ کې خپل د مخامخ کس څخه تسبیح وغوښتل او هغه یې مسجد کې موجود ټول کسانو ته وښودل او ویې ویل: دا تسبیح تاسو گوری؟ زما د پلار په لاس کې یو دم همداسی تسبیح وه دا مې ځکه د دی ځوان څخه وغوښتل ځکه پېر زما د پلار تسبیح ته ورته او هم شکل ده، ما خپل د پلار څخه د تسبیحو وهل خوړلې دی، زما تراوسه په یاد دی او پوهیږی په څه خبره؟ د نابالغ هلک او نابالغ جنی د جنازی فرق ما ته یاد نه وو او هغه زه په تسبیح وهلم ترڅو دا راته زده کړې او زه تر اوسه کله چې د یو ماشوم هلک یا جنی جنازه کوم نو ماته خپل پلار یاد ته راځې او زه ورته دعا کوم او تل وایم کاش پلار مې وای او لیدلې وایې چې ما د هغه په برکت دا د جنازی لمونځ زده کړو.

د استاذ ستونې د ژړا څخه ونیول شو، ژوره ساه یې واخیستل ترڅو خپل ځان کنترول کړې او بیایې وویل:

دا د اوس وخت ډيموكراسي او د خارجيانو بيخايه
تبليغات زموږ د ځوانان فكر او عقايد دومره خراب كړي
چي حد نلري، نن همدا نن ستا د راتلو مخكي يو سړي
ما ته راغې او د هغه په ليدو ما د ځان سره وويل چې
نن به زه د پلار د حقوقو په اړه خبري كوم بوډا سړي
وو راغې غاښ يې وتلي و، ويل مولوي صيب زوي
ووهلم او غاښ يې را مات كړو پوه شوي؟ ويل زوي
ووهلم او غاښ يې رامات كړو، هغه الفاظ زه تاسو ته
نشم ويلي كوم چې هغه سړي ما ته وويل په منبر
ناست يم ښه نه دي چي هغه مردار او بيخايه الفاظ دي
بيان كړم.

داسې سپي هم پيدا كيږي د زوي په نوم او دغسي
سپي به خامخا غاښونه ورمات كوي، ما هغه سړي ته
وويل ټول ملامت ته پخپله يې، اسلام يوازي دپته
حكمنه دي كړي چي اولادونه راوړي بلكي اسلام دا
حكمنه هم كړي چي هغه اولادونه وساتي، اسلام كي پلار
په اولاد ډېر حق لري خو اولاد پر پلار يوازي او يوازي

درې حق لری بس درې حق، او تا هغه درې حق لا نه دی
پرځای کړی چې دا دې اوس حال دی. اسلام وایې
اولاد دی پیدا شو ښه نوم ورکړه اسلامي نوم ورکړه
دویم وایې ښه تربیه ورکړه چې زموږ زیاتر خلک په
همدی دویم او درېم حق د اولاد کې کوتاهي کوی او
هغه حق یې نشي وریوره کولای.

اسلام وایې دویم حق د اولاد په پلار دا دی چې ښه
تربیه ورکړی، داسې تربیه چی دنیا او اخرت یې ښه
شی خو زموږ خلک همدلته کمزوری کوی او همدا
کمزوری راتلونکي کی د دی ټول خبرو او حالاتو سبب
کیږی که یو پلار خپل د زوی سم تربیه ونکړی که خپل
زوی ټوله شپه او ورځ په بازار کی خوشی کړی د زر
رقم ناروا بد، خبیث او ایچرگانو سره گرځي یا د خلکو
د ناموس پسی ځغلي یا د خلکو ناموس د ځان سره
تښتوی نو خامخا به همداسی شی ورڅخه جوړیږی، تا
خو کوم مدرسی، خانقاه یا مسجد یا کوم سم ځای نه

واستولې تا د همداسې خلکو سره خوشی کړې وو نو
ضرور به همداسې شې ورڅخه جوړېږي.

کوم کسان چې وايې اسلام کې خو دومره سختې
نشته او تاسو دين سخت کړې نو زه منم هوو صحيح
دی چې په اسلام کې سختې نشته خو په اسلام به
سره سر خلاصو، اسلام داسې مفت هم نه دی راغلي
اسلام هم ځانته اصول لري ځانته قوانين لري، يو
جامعه يوازی په يو بڼه کې نه خرابه کيږي بلکې د
جامعې د خراب کيدلو اصلی دليل د هغه جامعې د
نرانو خرابيدل دی، اوس وخت هر څوک وايي زه د
فاطمې او خديجې پشان بڼه او لورگاني غواړم خو
خپل به ابوجهل او اوبلهب د زمانې وي، نو فاطمه او
خديجه پشان بڼه او لور لپاره ته بايد د محمد
مصطفى صلى الله عليه وسلم پشان اخلاق او انسانيت
ولري.

د هغه رقم ایمان ولری، کنه څه چی ته یې هغه به دی
کورنی هم وی، نو فکر ساتې یوازی خپل په لورگانو نه
بلکي خپل په زامنو فکر ساتي د داسی خراب خلکو
څخه یې راگرځوی د ملگرو په نوم چغلانو څخه یې
راگرځوی پوښتنه کوه خپل د زوی څخه هلک چیرته
تللی وی؟ د چا سره تللی وی؟ څه دی کول؟ څه دی
نکول؟ ولی ناوخت راغلی؟

دا تربیه اسلام یوازی د انجونو لپاره نه ده راستولې
خپل په زامنو فکر ساتي همدا زامن سبا ورځ د یو کور
او یو کورنی پالونکي او مشران کیږی باید د کور اثاث
جوړ کړو، څومره غلط او ناروا ښځې چی په دی
جامعه کې تېر شوی د هغوی د خرابیدلو غټ ترینه
لامل همدا نارینه دی که د هغوی په سر یو غیرتی پلار
وايي، یو غیرتی ورور وایي، یا یو غیرتی میړه وایي نو
هغوی به هیڅکله داسی لارو ته نه وایي راغلي، که یو
جامعه کې یو ښځه په غلط لاره روانه شوه نو هغه
ښځې ته کنځل مکوه بلکي وگوره کوم سړی؟ کوم

دوس دیته دا لاره هواره کړل ترڅو دا و دي کارو ته
راشی؟

یوه ښځه هیڅکله داسی لاری ته نه راځی مگر دا چی
یو څوک ورته لاره وښایي، نو ځکه وایم چې اوس
وخت زما په نظر مهم مثله د ښځې څخه ډیر سپریان
دی! نو د خدای خاطر وکړی خپل په زمانو خیال
وساتي خپل په اولادونو خیال وساتي ...

د استاذ د خبرو خلاصیدو وروسته چې یو کتاب
نصیحت وو، په مسجد کی موجود ټول کسان په فکر
کې ولاړل د لمانځه د خلاصیدو وروسته د کور پخوا
روان شوم خو ټول فکر مې د استاذ خبرو کې گرځیدو.

که رښتیا ووايم نو فکر مې کاوه د استاذ د خبرو
مخاطب اصل کې زه یم! یعنې د خبرو زیاتر مخاطب
یې ځان راته ښکاریدو شاید دلیل یې دا وو چې دا ټول
خبری په ما کی موجود وه؟ ما د بابا سره نه لگیدل ما
د هغه سره تگ راتگ بند کړی وو او حتا بار، بار مې

ویلی وه کاش دا زما پلار نه وایې، او دلیل یې زیاتر د
بابا بداخلاقي او زما سره بد چلند وو خو اوس چې لږ
انصاف فکر کوم نو منم چې بابا ظالم وو وهل یې کول
امرونه یې صادر کول او زما سره تل بد رفتار یې کاوه
خو ...

خو دی منځ کې ښه اخلاق هم دانه مانه درلود خو هغه
ښه اخلاق یې هم داسې په بد ډول څرگندول چې د
سړي زړه یې ورڅخه تور کاوه لکه د مثال په توګه کله
چې کلی کې وم او تقریبا لسم یوولسم ټولګي کې وم
او تقریبا ځوان هلک وم او زما ټول ملګرو هغه وخت
کې موبایل درلود بابا ماته موبایل نه راکو،یعنی دا کار
یې هغه وخت زه بیحد غوسه کولم خو اوس چې ورته
فکر کوم نو پوهیږم چې دا کار یې ښه وو نه بد!

اوس چې خپل پلار شوی یم او ځینې خبرو ته په دقت
ګورم متوجه کیږم چې د بابا ځیني کارونه ښه هم وه
همدا موبایل نه راکول او د بیځایه ملګرو څخه ساتنه

زموږ کلي کی داسی لوفر هلکان زیات وه چی حد یی
نه درلود او زیاتر هم زما سره یو مکتب او یو ټولکې
کی وه نو بابا به هیڅکله نه پریخود چی زه د هغوی
سره اوسیرم، او د حق تیر نشم هغوی ډیر بد هلکان وه
یعنی هغه عمر کی به د مکتب شاته پتیدل او سگریټ
به یې واهه نو ځکه بابا تل بد منل زه د هغوی سره
اوسیرم حتا څو ځله یې د هغوی په سر وهلی هم وم
او عجیب ده هر کله چی وهلم یې نو زه به غوسه
کیدلم او زما غوسه به داسی وه چی کوټی ته به تلم او
نه به می ډوپی خوړل او نه هم د کوټی څخه راوتلم
او نه می هم د چا سره خبری کول.

ذوالفقار زما دی خاصیت باندي تل خندل او ویل یې دا
د انجونو خاصیت دی خو زه همداسی وم او هغه وخت
به بابا زما د بیرته خوشحاله کولو لپاره مخامخ خو کوم
څه یی نه ویل خو ادی ته به یې پیسې ورکول چی دا
ورکړه طاها ته! هسی خو بابا طاهر او طیبی ته هم
پیسې ورکول خو کوم ورځ به چې زه خفه وم هغه

ورخ به يې ماته د هغوی څخه يو څه ډير پيسی راکول
او په هغه شپه به يې هم میوه اخیستل او زما برخه به
يې تل ډير راستلو دا د بابا د آشتی کولو طریقه وه که
په دی شيانو نه وایي خوشحاله شوی نو اخر لاره يې
دا وه چې کوټې ته راتلو او په غوسه يې ویل مونځ دی
کړی؟

خنده داره خبره ده کنه؟ خو بابا به په داسي پوښتنو
کولو او ما په خبرو راوړلو باندی کوبښښ کاوه ما آشتی
کړی، د دی خبرو په یاد راوړلو مې مسکا پر خوله راغله
ما دا څو کلونه هيڅکله د بابا دی کارونو ته فکر نه و
کړی تل می د بابا منفی کارونه ته فکر کړی وو خو نن د
استاذ په خبره زما ذهن د بابا بڼه رفتار خوا ته هم
ورغلو کور ته ورسیدم اقرا ډوډی راوړه نه پوهیږم په
څه ډول می ډوډی وخورل فکر مې گډوډ وو تر دی حد
چی اقرا وویل: خیرت خو دی؟ کوم څه شوی؟

- خيرو خيرت دی بس يو خبری ته مې فکر کاوه.

اقرا- څه خبری ته؟

- ستا په نظر زما کار صحيح دی که غلط؟

اقرا- کوم کار؟

- همدا چې خپل د کورنۍ، مور او پلار او ټول خپلوانو

سره تگ راتگ مې بند کړی؟

اقرا خو شیبې خاموش شوه د هغه وروسته يې کرار

وويل: دا ستا او ستا د کورنۍ موضوع ده زه پکي څه

ويلي نشم، خو که زما نظر وغواړي نو وایم چې کار دی

صحيح نه دی، هر رقم چې اوسېږي بیا هم هغه ستا

پلار دی او هغه ستا کورنۍ ده، او ته زما څخه ښه

پوهیږي چې خپلوی پرې کول څومره گناه لری.

د اقرا په خبرو مې سر و خوځاوه د رښتیا هم هرڅومره

دلایل چې راوړم بیا هم هغه زما کورنۍ ده د څو شیبو

خاموشي وروسته مې وويل: د خاله لورگاني دی

رانغلل؟

اقرا- نه، ادی ویل نن يو بل ځای میلمنې دی شاید سبا

يا بل سبا راشي.

- اوس بيکاره يې؟

اقرا- هو.

- راءه لارشو زما د پلار کور ته.

زما په خبر اقرا په خوشحالی او حيرت وويل: رښتيا

وايې؟

- هو، څې؟

اقرا- دا نو څنگه پوښتنه ده؟ معلومداره ده چې څم.

او د دی خبری سره سم پاسيدل تر څو تياره شې او

بيحد هم ژر تياره شول لکه چې هغه هم وپربدل چې

هسې نه زما اراده بدل شې او همداسي وه که دوه دقي

نور ناوخته کړی وای زما ارده بيرته بدلیدل کله چې

هغه مې تياره وليدل نو موټر سایکل مې له کوره

وويست او روښانه مې کړو اقرا زما شاته کښيناستل او

محمد ما ځان سره مخکې کښينو او داسی حال کې

چې په يو لاس مې هغه نيولې وو په بل مې موټر

سايکل روښانه کړو او د بابا د کور خواته روان شوم.

د بابا کور ته د رسیدلو مخکې شیطان زر خله منع کړم
او زر فکریې ذهن ته راته راوړل او د ټولو څخه غټ
فکر او اندیښنه مې دا وه چې د دومره وخت وروسته
که هلته لار شم هسې نه بابا مې بیخې کور ته پرینږدی
او د ټولو مخکې مې سپک کړي؟ او کنخل راته وکړي؟
په دی فکر دومره زړه نا زړه شوم چې غوښتل مې
موټرسایکل مخ وگرځم او بیرته کور ته لار شم، خو د
اقرا خبرو او دلدارۍ راکولو لږ زړه راته ډاډمن کړو او
روان شوم لاره کې اقرا ویل خالی لاس تلل بد دی او
یو شی واخله زه هم نه پوهیدم چې څه واخلم؟

آخر کې اقرا وویل یو من سیبان واخله ما هم همغه
واخیستل او روان شو کله چې د بابا د کور دروازی ته
ورسیدم نو بیحد وپړېدلې وم او استرس مې درلود
فکر مې کاوه یو نفر د ستوني څخه نیولی یم او نفس
اخیستلو ته مې نه پرېږدی د اقرا په غږ مجبور شوم د
موټر سايکل څخه ښکته شوم او دروازه مې وټکول
ځان سره مې د قران ټول زده شوی آیتونه وویل چې

بابا دی دروازه خلاصه نکړې او هسی نه د کوڅی منځ
کی په جنگ شو، او د لومړۍ ځل لپاره زما دعا قبول
شوه او د کور دروازه مروه خلاصه کړه زموږ په لیدو
دومره خوشحاله شوه چې حد یې نه درلود.

دومره خوشحاله وه چې بغیر له دی چې موږ کور ته
دعوت کړی د لیونیانو پشان کور خوا ته په منډه شوه
ترڅو ادی ته زموږ د راتگ خبر ورکړی د هغې په داسی
تلو ما اقرا ته د سر په اشاره وویل چې کور ته ننوځه،
هغه هم یو څه وپړېدلې ښکاریدل، حق یې درلود د
واده دوه درې کال وروسته د لومړۍ ځل لپاره خپل د
خسر او خواښی لیدو ته راتلل! هغه هم داسی خسر
چی زموږ په واده ناراض وو، د هغې د ننوتلو وروسته
ما هم په بسم الل، بسم الله موټر ساکیل کورته
نویست او دروازه می بنده کړل.

همدا چې دروازه مې بند کړل ادی له کور راووتل او
زموږ په لیدو یې سترگی له اوښکو ډکی شوی په بیحد

محبت باندی د اقرا او محمد مخ بنگل کړو اقرا هم د هغې لاس بنگل کړو او ستړی مشی ورسره وکړل د هغه وروسته حسنا او مروه ورسره ستړی مشی وکړل او د هغه سره سم یې د اقرا د لاس تقریبا په زوره باندی محمد کش کړو او په خوشحالی ورسره خبری کول شروع کړل د هغوی داسی کار ته زما خدا راغله، چی تازه می ادی ته فکر شو چې په ژړا یې زما خواته را کتل مخکې ورغلم او نه پوهیږم ولی خو دومره یې په لیدو خوشحاله شوم چې غیږ کې مې ونیول او دا ځل ما د هغې وینبنتیان بنگل کړل

پر ما ادی بیحد گرانه وه خو هیڅکله می داسی غیږ کې نه وه نیولی، زه په دی احساساتی وختونو او شیبو کی ډیر ټنبل او شرمندوک یم خو نن نه پوهیږم د زړه تنګون سبب وو که څه بل دلیل خو ادی می غیږ کې ونیول ادی څو شیبې زما غیږ کې وژړل د هغه وروسته یې په تلوار خپل اوښکی پاک کړل او ویې ویل:

ادی- خاوری دی زه شم د دومره وخت وروسته تاسو
نن راغلی یاست او زه د دی لځایه چی تاسو کور ته
دعوت کړم او خوشحاله اوسیرم ژاړم، راځی کور ته
راځی.

د ادی د خبری وروسته ټول کور ته ننوتلو ما شاوخوا
کتل خو بابا می چیرته ونه لید لکه چی کور کې نه وو؟
زموږ د ننوتلو سره سم د څو کالو وروسته ما د لومړي
ځل لپاره د طاهر بڼځه ولیدل! ما بیخی لیدلی نه وه او
زه یو خاصیت لرم د بڼځو سره هیڅ ډول خبری او
ستړی مشې نشم کولې، یعنی د بڼځو سره د مخامخ
کیدلو وخت کی د هغوی لځایه زه شرمیرم او سر بڼکته
اچوم د طاهر د بڼځی په لیدو مې هم سر بڼکته واچو
او په بیحد کرار انداز می ورسره ستړی مشی وکړل.

په نالي کښیناستم مروه او حسنا ته په کتو شوم
ماشاءالله خویندی مې غټی شوی وه! حسنا په لومړی
نظر کی راته سم طیبه بڼکاره شوه مروه هم غټه شوی

وه خو دومره نه زه د هغوی او هغوی زما په لیدو
دومره خوشحاله شوی وه چې د بابا او طاهر نه
موجودیت مې بیخې لیاډه وویست او د هغوی سره په
خبرو شوم، نه پوهیږم څومره وخت تیر شوی وو چې
دروازه وټکیدل او مروه پاسیدل ترڅو دروازه خلاصه
کړی، څو شیبی نه وه تیر شوی چې د مروه غږ مې
واوریدو چې په خوشحالی ویل: طاها لالا راغلی
ورینداره هم ورسره ده محمد یې هم راوړی.

نه پوهیدم چې د هغې دا توضیح ورکول طاهر ته دی
که بابا ته؟ انتظار مې پیر اوږد نشو او بابا په درنو
قدمونو او تروش تندي دهلیز ته راننوت. د هغه په لیدو
بی اختیاره لځایه پاسیدم ټول خاموش وه لکه چې
ټول د کوم جنگ یا دعوا انتظار درلود؟ ادی په بې کرار
انداز پاسیدل او غوښتل کوم څه ووايي خو د هغې د
څه ویلو مخکې د بابا شاته طاهر دهلیز ته راننوت او
همدا چي زه یې ولیدم او بیا هغه درنه فضا یې ولیدل
نو پوه شو چی حالت خراب دی نو ځکه ژر رامخکې پو

او زما سره یې بغل کشی وکړه او په خوشحال لهجه د
فضا د بدلیدو لپاره یې وویل:

ظاهر- اووو سترگی مو روښانه دا لمر نن د کوم خوا
راختلې چې ته دیکخوا راغلي؟
ما هم کوبښې وکړو ځان لږ عادی وښایم د بابا د تروش
تندی څخه می نظر واخیست او ومی ویل: ولای نن
جمعه وه زه هم بیکار وم نو ځکه دیکخوا راغلم.
ظاهر- ښه دی وکړل.

زما سره د ستړی مشي وروسته ظاهر د اقرا خواته
وکتل او ورسره ستړی مشي وکړل د هغوي څخه مې
نظر واخیست او د بابا خواته مې وکتل په بیحد دروند
نظر او تروش تندی د اقرا خواته کتل داسي په دروند
نظر چې زه لا ورڅخه وډار شوم څه ورسپړی اقرا ته!

د ظاهر سره د ستړی مشي وروسته اقرا په بیحد کرار
انداز بابا ته سلام واچو بابا هم څو شیبې ورته په ځیر
وکتل او بیا د سر په خوځولو بغیر له دی چی ما یا اقرا

ته کوم اهمیت ورکړې زموږ مخامخ د دهلیز کونج کې
په نالې کښیناست، د هغه په کښیناستلو ټولو یو هوسا
نفس واخیست! د ټولو فکر راحت شو او ډاډمن شول
چې بابا د جنگ اراده نلری، موږ هم کښیناستو مروه په
تلوار د بابا مخکې یو پیاله چای کیخودل طاهر زما
څنگ ته کښیناست او کوبښښ یې کاوه خپل په خبرو
ماحول لږ عادی غوندی کړی.

او تقریبا خپل په کار کې بریال شو البته که د بابا
خاموش او دروند نظر له پام وغورځوم نو خپرو خیرت
وو، د نیم ساعت وروسته ادی دوی د اقرا سره بل
کوټې ته ولاړل ترڅو راحت مجلس وکړی او زه و بابا
او طاهر دهلیز کی یواځی پاتئ شو خو شیبې
خاموشی وه لکه چې د طاهر خبری هم خلاصی شوی
وه؟ ما خو هم بحث او خبره نه درلود چې وغواړم د
دوی مخکې وکړم نو خاموش ناست وم او بیحد بد او
نفس تنگ احساس مې درلود.

بابا- ذوالفقار ویل څاه کې غورځیدلی وی؟

د بابا په ناساپه غږ او پوښتنې نظر مې د فرش د گلانو
څخه واخیست او ور ومې کتل حیرت مې وکړو، د بابا
غږ داسې حال کې چې غوسه ناک ښکاریدو خو د
انديښنې او تشویش نښې هم پکې وه؟
- هو، خو دومره لوی خبره نه وه.

بابا خپل سر کرار وڅوځاوه او ویې ویل: فکر نه کوم
ذوالفقار دی هسې خبره وکړې! لکه چې خوږ شوی وی
چې هغه انديښمن وو؟

نه پوهیږم ولې خو د بابا د سوال ځواب څخه په
استرس او وېرې کې و ولیدم، فکر می کاوه د هغه
مطلب کوم بل څه دی؟
- نه، نه یم خوږ شوی ذوالفقار هسې انديښمن شوی.

بابا خپل د لاس پیاله راوخیست او غوښتل څه ووایي
خو د محمد په غږ چې د مروه د غیر څخه یې ځان
جلا کړو او زما خواته په راځغاستلو شو او بابا، بابا

ناری وهل خاموش شو، بی اختیاره بغیر له دی چی د
بابا شتون ته پام وکړم غیږه مې خلاصه کړه او داسی
حال کې چی محمد می غیږ کې نیو ومې ویل: جان
بابا څه وای؟

مروه غوښتل محمد واخلي خو هغه ځان زما غیږ کې
نور هم پټ کړی و او چغې وهل نه یې غوښتل مروه
یې واخلي د هغه په دی کار لږ مې خپل د غیږی څخه
جلا کړو او ومې ویل: عمه دی نه ده؟ ولی عمه ته دې
نه ځی؟

محمد بیرته خپل ځان زما غیږ کې پټ کړو او خپل په
خوږه ژبه یې وویل: نی... نی.

د هغه دی کار ته زما خندا راغلل او مروه ته می وویل:
څو شیبی پریږده او کوم کار مه ورسره لره بیرته ستا
خواته درځې اوس هسی ناز کوی.

مروه چی زما خبره واوریدل نو محمد ته یې وویل:
نور دی نه اخلم اصلاً ستا عمې نه یم ولاړم.

د هغې په دې خبره محمد وروکتل خو فکر یې کاوه
چی هسی ټوکی کوی خو کله چې مروه بیرته د کوټی
خواته روانه شوه نو محمد هم زما د غیږی څخه جلا
شو او ورپسئ شو د هغه و دې کار ته زما خدا راغله
زما نظر لا د محمد خواته وو چې طاهر په خوشحاله
خو داسی لهجه چې حسرت او نامیدی ورڅخه
خرگندیدل کرار وویل: څومره ماشاءلله خوږ دی.

د طاهر خواته مې وکتل د هغه داسی حسرتمند لهجې
باندی مې زړه وسوځید نه پوهیږم مشکل د طاهر وو
که د بڼځې؟ خو دا درې کاله د دوی د واده کیدل خو
تراوسه یې ماشوم نه درلود غوښتل مې ورته دلداری
ورکړم او ووايم خدای مهربان دی تا ته به هم اولادونه
درکړی خو زما د څه ویلو مخکې موبایل ته مې زنگ
راغلو، زییر و لومړی مې غوښتل پاسیږم او ځواب
ورکړم خو بابا او طاهر خاموش وه او داسی ښکاریدل
لکه چې غواړی زه همدلته ځواب ورکړم نو زه هم
مجبور شوم همدلته ځواب ورکړم.

زبیر- الو سلام علیکم.

- علیک سلام.

زبیر- چیرته یی؟

د بابا خواته چي کرار لگیا و خپل چای خښل ومې کتل

او ومې ویل: کور کې یم، کوم څه شوی؟

زبیر- بیکار یی؟

د زبیر د پوښتنو څخه په تنگ راغلم زړه مې غوښت ژر

تر ژر خپل خبره وکړی او لاړ شي نو ځکه ومې ویل:

څه کار لری؟

زبیر- ستا څخه مخکې ذوالفقار ته مې زنگ وواځه ځکه

تا ویلی وه موبایل دی مات شوی او د ذوالفقار سره

دی؟! خو هغه راته ویل موبایل دی خپل جوړ شوی وو

او تاته یې درکړی.

- هو هغه پرون ماښام ذوالفقار راکړو خپل جوړ شوی

وو!

زبیر- زه ښه ده کله زه راغلی وم چې درته بل موبایل

واخلم.

په حیرت مې وویل: غوښتل دی ماته موبایل واخلي؟
زبیر- هو، خو زړه دی مه خوشحاله کوه کوم ایفون مې
نه درته اخیست یو نوکیا موبایل مې درته اخیست چې
د مړی او ژوندی احوال دی ولرم، متاسفانه که لیاده دی
نه وی وتلی نو مور شریکانو یو؟!

زړه مې غوښت یو دوه کنځل ورواچوم خو متاسفانه
چې بابا ناست و او نه کیدل نو ځکه ومې ویل: زه
صحيح ده مننه وروسته بیا خبری کوو.
زبیر- صبر چیرته روان یې؟ کار درسره لرم.

نور نو واقعا حوصله مې خلاصیدل تقریبا په قهرجن
لهجه مې وویل: څه کار لری؟ وایه.
زبیر- رسول مړ شوی.

په حیرت او تقریبا لوړ غږ مې وویل: څوک مړ شوی؟

زما په لوړ غږ د بابا او طاهر نظر هم زما خواته شو خو
بغیر له دی چې د هغوی کتلو ته کوم توجه وکړم بیا
مې زبیر ته وویل: څوک مړ شوی؟

زبیر- عه عجب شی یی خو ومې ویل کنه رسول مړ شوی.

- کوم رسول؟

زبیر- رسول یادوم رسول؟ لیاده دې وتلی زموږ د اقتصاد پوهنځي عمومي اول نمره او نماینده!

د زبیر په خبره تازه پوه شوم چې څوک یادوی، زموږ د اقتصاد پوهنځي لایق ترینه هلک رسول چې زموږ نماینده هم وو بیحد ځوان وو دا چې د مرگ خبر می واورید واقعا خفه شوم نو ځکه و مې پوښتل: نچ، نچ بیچاره څنگه مړ شوی؟ ټکر، مکر یې کړی که څنگه لا خو پیر ځوان وو؟

زبیر- کاش ټکر یې کړی وای.

- څه مطلب چې کاش ټکر یې کړی وایي؟

زبیر- بدبخت خودکشي کړی.

د زبیر په دی خبره دا ځل نو بیخي د حیرت څخه مې خوله خلاصه پاتی شوه.

- ڇهه؟ خودڪشي ڪري؟ ڀه ڇهه خاطر؟

زبير- ولاڪه نه ڀم خبر خو دومره پوهيڙم چي دا ڇو
مياشتو ڪي اقتصادي حالت بيخي خراب وو او دا
دومره دوه ڪال ڪيدل چي د ڪار پسي گرڇيدو خو چا
ورته د جاردو وهلو ڪار لا نه ورڪو، ڇو ڇله ڀي ڪوئبن
ڪري و چي قاقاڇي توگه خارج ته لار شي خو لڪه چي
قسمت ڀي نه وو هر ڇل نيول ڪيدو او بيرته ڀي راستو
تر دي چي نن ڀي د خودڪشي خبر ما ته مدثر راکرو،
خو ڀير خر دماغ انسان وو! پوهيڙي ڇان ڀي ڇنگه
وڙلي؟

د رسول د مره ڪيدو د خبر ڀه اوريدو دومره مڀي
طبعيت خراب شو چي حد ڀي نه درلود، ڪه ڇهه هم
چندان صميمي ملگري نه وو خو ڇلور ڪاله مو يو ڇاي
يو توگلي ڪي درس ويلى وو او ڇهه ناڇه يو يل مو سره
ڀيڙندل.

- نه، ڇنگه ڀي وڙلي ڇان؟

زبير- ببعقل ڇان د بار ورونڪي موٽر مخڪي اچولي

بیخی یو هډوکی په بدن کی روغ نه دی پاتې داسی
ټوټه، ټوټه شوی زه دیته حیران یم که ځان یی مړ کاوه
نو یو آسانه لاره به یې خپل کړی وایی دومره دردناک
نو څوک ځان وژني!؟

د زبیر په خبرو مې لا زړه خراب شو ژر مې ورسره
خدای پاماني وکړل او موبایل می بند کړو، د بابا او
طاهر شتون مې یو دم لیاډه ویستلې وو او ټول فکر
می د رسول خواته وو او دیته مې فکر کاوه چې کله
یې ځان د هغه لوی موټر لاندی اچو ایا هغه دقه مړ
شوی یا که خپل د هډکو د مات کیدلو درد یی احساس
کړی؟ زړه به یې چودلي وی؟ یا هم شاید مغزه یې
شیندل شوی وی؟ هره شېبه مې ذهن کې نوی خیالونه
راتلل او زړه یې راخراب کاوه چې د طاهر په غږ په
ښود راغلم.

طاهر- ستا ملگری ځان وژنه کړی؟

تازه می د هغه او بابا خواته چی دوه سترگی ما ته

نیولی وو فکر شو په کراره انداز مې سر و خوځاوه او
ومی ویل: هو.

ظاهر- ولی ځان وژلي؟

- نه پوهیږم زییر ویل ځینې ستونزی درلود.

ظاهر- خدای دی وبخښی خو څومره بیعقل وو، د یو
څو ستونزو لپاره انسان نه باید داسی شیطان ته تسلیم
شی او ځان ووژنی.

- ځان وژن داسی آسانه خبره او پریکړه نه ده ظاهر!
د نړۍ د ټولو څخه سخت کار همدا ځان مړ کول دی ته
فکر وکړه هغه به کوم حال ته رسیدلې وی چې داسی
یو عمل یې ترسره کړو او ځان یې ووژلو.

زما په خبره ظاهر لږ خاموش شو او ویې ویل: هو
ولای دا خبره خو دی صحیح ده، ضرور مجبور شوی خو
بیا هم کار یې غلط وو.

- هو، سل سلنه یې کار غلط وو خو دومره پوهیږم چې
ضرور بد حالت کې وو، کله هغه ما لیدلی بیحد

عاجز، زحمتکش او لایق هلک وو څلور کاله پرلپسي نه یوازی زموږ د ټولګي بلکي په ټول پوهنتون کې ټاپ عمومي اول نمره وو، د دومره لیاقت وروسته یو کار ورته پیدا نشو او د بیکاری او اقتصادي ستونزو له لاسه یې ځان وژنه کړې، دا خبره شاید تاته آسانه او ریشخند ښکاره شې ظاهر ځکه چې تا د هر خوا څخه ډګي نه دی خوړلې ته د کوم ځای څخه د کار کولو لپاره نه یې شړل شوی.

مخامخ می د هغه خواته وکتل نه پوهیږم ولی خو د دی ټول کلونو مصیبتونه او دردونه می رایاد شول او ومې ویل: تا تر دولسم ټولګي درس وویلو د هغه وروسته بغیر د کوم زحمت او کوښښ څخه ولاړی او د بابا سره دی کار شروع کړو، داسي حال کې چی موږ په زحمت او تکلیف پوهنتون ته کامیاب شو بیا څلور کاله مو په بترینه حالاتو کې درس وویلو او د زړه ویني مو وخوړل ترڅو پوهنتون خلاص کړو

یوازی په دی امید چې یوه ورځ خپل پر پښو ودرېږو
او یو کار شروع کړو او خپل ژوند وکړو، خو د دومره
زحمت او درس ویلو وروسته موږ د پوهنتون لیسانس
ته چا د یو روپي ارزښت لا ورنکړو او حتا په هغه
لیسانس باندی موږ ته د جارو وهلو دنده لا رانکړل زه
خو نامید شوم او د دومره درس وروسته کښیناستم او
دوکانداری مې د مجبوریت شروع کړل، خو زما ملگری
همت وکړو او ماسټری هم وویل په دی امید چې شاید
د هغه په برکت ورته کوم کار پیدا شي خو بیا هم ورته
چا کار ورنکړو، یعنی اتلس کال درس ویلو وروسته چا
ورته د ماشي اندازه لا ارزښت ورنکړو ځکه واسطه یې
نه درلود او نن سبا ټول کارونه په واسطی دی، نو ته
فکر وکړه دی که خودکشی ونکړی نو څوک به یې
وکړی؟

که ذوالفقار زما لاس نه وایي نیولي او د هغه مرسته نه
وایي نو زه شک نلرم چې زما حالت هم اخر خودکشی
ته رسیدلی وای. بیا مې کرار وویل: ته څه خبر یې

شايد ما هم يوه ورځ ځان وژني ته فکر کړی وی؟
دا خبره مې کرار وکړل خو لکه چې بابا واوريدل ځکه
قهرجن غږ يې پورته شو.
بابا- څه دی وويل؟
- هېڅ.

نه مې غوښتل يو نن چې راغلې يم کوم جنگ جوړ کړم
خو بابا لکه چې زما د دی اخري خبری څخه ډېر غوسه
شوی وو او تقريبا خپل پيالہ يې داسي خوځول لکه
چې غواړی وار وکړی؟ د هغه د حال په ليدو خپل د
کړی خبری څخه پشيمان شوم اصلاً پر ما څه جبر وو
چې دوپته مې وويل يوه ورځ مې د ځان وژنی اراده
درلود؟ عجب خر بي عقل يم. ښه

وو طاهر خبره بدل کړل او يو بل بحث يې راوخيست
که څه هم بابا تندي همغسې تروش نيولی وو خو نور
څه يې ونه ويل. ماښام آذان خواته ما غوښتل کور ته

لار شم خو ادی او طاهر بیحد زاری وکړل او اخر کې د
بابا په خبره چې ویې ویل: پاتي شه نن شپه.

زه هم پاتي شوم، نه پوهیږم خو نن راته بابا عجیب
غوندی ښکاریدی، دا څو کلونو کې ما داسې نه ولیدلی
نن زما خبرو ته یی غوږ نیولی وو او غوږ نیول څه
کوی چې زما خبری ورته مهم وه! کله چې ومی ویل ما
ځان وژني ته فکر کړی وو نو د بابا رنگ یو دم بدل شو
لکه چې بیحد خفه شوی وی په دی خبره!

ماښام هم ادی غوښتل طیبه د ماښام پوډی ته را
وغواړې خو بابا ویل نن ماښام یې مه را غواړه او
پریږده په کراره پوډی وخورو، ما لومړی گمان وکړو
چې بابا شاید د طیبی څخه غوسه وی یا هم د هغې د
ماشومانو د شور ماشور څخه یې ښه نه راځي، خو
وروسته مې یو فکر ذهن ته راغلو طیبه هېڅکله یوازی
نه راتلل او فرید ضرور ځان د سرینښ پشان ورسره
وصل کاوه او راتلو او ټولو ته معلوم وه چې ما د فرید

څخه څومره بد راځي نو شايد په همدې خاطر بابا ادې ته وويل چې پرېږده نن شپه په کراره ږوې. وخورو!
يعنی امکان لري بابا زما په خاطر داسې کار کړي وي؟
که څه هم د امکان څخه لري خبره وه چې بابا دې وغواړي زما خاطر وکړي او زما خوشحالي دې ورته مهم وي خو نه پوهيږم ولې د بابا په کار خوشحال شوم!

ماښام د کلونو وروسته ټول په يو دسترخوان کښيناستو د کور ښځې زموږ څخه لري د دسترخوان په بل سر کښيناستي او موږ دې بلخوا، ادې زما د خوښۍ ږوې. پخه کړې وه وريجي بغير د کشمش څخه او د چرگ غوښه، زه د طاهر څنگ ته کښيناستم بابا د دسترخوان سر کې ناست وو او ټول يې د نظر لاندې وه د ږوې وخت کې د تل پشان محمد شوخي شروع کړل او د هر کس خواته ورتلو او خبرې کول هغوی هم ورته يو، يو گوله ږوې. خوله کې ورکول او محمد هم

په خوشحالی همداسی روان کله چې ماته راوړسید ما
غیر کې ونیسو ترڅو نورو ته مزاحمت ونکړی خو هغه
چغی وهل شروع کړل ترڅو پرېږدم هغه خپل شیطنت
وکړی، زه او محمد لا په کشمکش کې وو چې بابا
وویل: پرېږده څه کار ورسره لری؟

بابا دا خبره په دومره غوسه وکړل چې ما بې اختیاره
محمد خوشې کړ او هغه هم په خوشحالی بیا خپل کار
شروع کړو بابا ورته په مسکا کتل باور مې نه راتلو بابا
لکه چې محمد خوبن شوی وو؟ ځکه ما لیدلي و بابا د
ماشومانو سره چندان بڼه رفتار نه درلود او کوم
مجلس کې چی ماشوم وایي هغه یې د باندی باسو او
ویل یې د ماشومانو د چغ ماچغ عصاب نلرم، خو نن
لکه چې بابا د محمد شیطنت او شوخي خوبن شوی
وه او دا ماته بیحد عجیب وه.

د ږوږی خورولو وروسته کله چې د چای نمبر شو نو
محمد بیا خپل کار شروع کړو موږ ناست وو او هغه د

دهليز مينځ کي لکه د پيشو بچي پشان يوځل د حسنا خواته ځفاست بيا د مروه خواته او حتا کله ناکله د طاهر خواته هم راتلو البته طاهر ورته چاکليټ نيو او هغه راتلو کنه د هغه بغير دومره نه راتلو او د طاهر سره يې لږ بيگانگي کول، د محمد له لاسه مور ټول مجبور شوی وو چې خبل پيال له چاي لاس کي ونيسو ترڅو هغه ونه سوځيږي، همدی ځفاستلو، راځفاستلو کې محمد د بابا خواته ورغلو او د بابا د لاس تسبيح ته ځير شو د هغه په دی کار ما بی اختياره ورباندی غږ کړل.

- محمد ديخوا راشه.

خو هغه د نې، نې پر ويلو نور هم د بابا خواته نږدی شو او لاس يې د هغه د تسبيح خواته ونيو، زه پوهيدم چې هغه تسبيح په بابا څومره گرانه ده، ما د هغه تسبيح په سر دومره وهل د بابا څخه خوړلی وه چې حد يی نه درلود، نو ځکه نه مې غوښتل چې محمد دی

هم ورباندي وهل و خوري همدا چي د پاسېدلو اراده
مي وکړل ترڅو محمد د بابا څخه لري کړم بابا محمد
په غيږ کې ونيو او خپل تسبيح يې د هغه په لاس کې
ورکړل.

د بابا په دې کار د حيرت څخه مې سترگي راووتل، بابا
دا تسبيح په عام اصطلاح خپل پلار ته لا نه ورکول،
دومره ورباندي گرانه وه چې حد يې نه درلود خو نن
يې هغه د محمد په لاس ورکړل، بابا نن بيحد عجيب
غوندي رفتار کاوه ما ته او محمد ته يې بيحد توجه
کول، په کرار کښيناستم او هغوی ته په کتو شوم
محمد تسبيح هسې بنورول بابا مسکا په خوله تسبيح
د محمد په گوتو کې وارول او ويې ويل: داسي تسبيح
واروه او ووايه الله،الله.

د بابا په خبره محمد هم همغسې وکړل د تسبيح دانه
يې اړول او خپل په خوږه ژبه يې الله،الله ويل دومره
په خوږ انداز تسبيح اړول چې ټولو ورته پخندا کتل

بابا سر بنکته کړو او تندي ورڅخه بنکل کړو محمد هم
د څو شیبو وروسته د بابا له غیږی پاسید او بیا یې
خپل شیطنت شروع کړو، د ما بنام تر لس بجو ناست وو
او مجلس مو کاوه البته زیاتر خبری طاهر، مروه، حسنا
او ادی کول دی منځ کې زه، اقرا او بابا خاموش وو د
طاهر بنځې هم کله ناکله خبری کول بیحد عاجز او
حیاناکه جنی بنکاریدل د هغې او طاهر په لیدو بی
اختیار مې زړه کې دعا وکړل چې خدای دی ورته یو
اولاد ورکړی اولاد د خدای نعمت دی.

د لس بجو وروسته زه پاڅیدم او اقرا ته مې اشاره
وکړل چې نور تیاره شې چې لارښو زموږ په پاسیدو
ادی په تلوار وویل: چیرته ځې زویه؟
داسی حال کې چی د محمد د لاس څخه مې د بابا
تسبیح اخیستل ومې ویل: نور نو شپه تېره شوه غوره
به وی چې موږ هم کرار، کرار حرکت وکړو لاره لری ده.
د ادی د څه ویلو مخکې بابا په دروند غږ وویل: یو نن
که دلته پاتي شي قیامت به رانشې!

د بابا په خبره مې وروکتل او خندا راغلل، د بابا لهجه
بیحد د ذوالفقار پشان وه هغه هم کله ناکله داسی ماته
ویل که څه هم زړه مې غوښت لاړ شم خو دا چې بابا
ووویل مه څه او ادی هم ټینگار کاوه نو مجبور پاتي
شوم ادی یو کوټه ما او اقرا ته راکړل ترڅو هلته ویده
شو ما هم د بابا تسبیح د محمد د لاس واخیستل او
بابا ته مې ورکړل او د هغه کوټې پخوا روان شوم کوم
چې ادی ما او اقرا ته د خوب کولو لپاره تاکلې وه،
بیحد خوب راتلو محمد هم نور د خوب زنگیدو ادی
دوه کمپل راوړل اقرا هم ځایونه واچول محمد مې یه
نالې څملو او خپل هم څملیدم بیحد نن ستړی وم
داسی حال کې چې کوم خاص کار می هم نه وو کړی
خو بیا هم د ستړیا احساس مې کاوه.

اقرا او محمد خو همدا چې څملیدل ویده شول خو زه
تر څو دقو ویښ وم او د نن ورځی کارونو ته مې فکر
کاوه د بابا داسی ناساپه مهربان کیدلو ته او د هغه
رفتار ته چې د محمد سره یې درلو، اوس مې هم باور

نشو کولای چی بابا دی داسی مهربان رفتار زما او د محمد سره کړی وی! د اقرا سره یې چلند لږ تریخ وو خو بیا هم خوشحال وم چې کوم څه یی ورته ونه ویل نه پوهیږم ولې د اقرا سره داسی تریخ چلند درلود؟ البته د اقرا سره یې د تریخ چلند اصلی دلیل د استاذ له سبب و.

نه پوهیدم بابا اخر ولی د استاذ څخه بد راتلل؟ په همدی فکرونو کې کرار، کرار مې سترگی گرم سول او ویده شوم، د ویده کیدلو څخه مې دومره وخت نه و تېر شوی چې د دروازی د لاستی په پورته او ښکته کیدو خوب مې وپرېد او راوینښ شوم کوټه کې توره شپه وه لومړی پوه نشوم چې ایا کوم کس غواړی د بیرون څخه دروازه خلاصه کړی که له دننه؟ هېڅوک نه ښکاریدل خو د څو شیبو وروسته سترگی می د تیاری سره عادت شول او محمد مې ولید چې کوبښښ یې کاوه دروازه خلاصه کړې او بیرون لاړ شی.

د هغه په لیدو خپل ځای کې کښیناستم خو د دی څخه
مخکې چې منع یې کړم له کوټې ووت، د هغه په وتلو
زه هم په تلوار لځایه پورته شوم محمد دهلیز کې روان
وو کرار مې ورپسی غږ کړل خو هغه بغیر له دی چې
کوم توجه وکړی همغسی روان وو، بی حوصله مې
پوف کړل او خپل گامونه مې تیز کړل ترڅو غیږ کې
واخلم هغه بیحد شوخ وو او نن چې دومره شوخي او
شیطنت یې وکړو نو خوب کې هم د هغه شیطنت کولو
لپاره روان وو هغه د دی څخه مخکې هم داسی کار
کړی وو او کله به چې له خوب پاسید بغیر له دی چې
وگوری ماښام دی یا نیمه شپه ده روان کیدو به یو ځل
خو خوب کې د حویلی تر دروازی تللی وو او غوښتل
یې د استاذ کور ته لار شپې هغه هم په نیمه شپه د
ظالم زوی وپړېدی هم نه!

د دی څخه مخکې چې ورته ورسیرم هغه د دهلیز
دروازه خلاصه کړه او بیرون ووت د هغه په دی کار
حیرت مې وکړو، هغه نن درسته ورځ دهلیز کی شوخی

کول نو باید همدلته پاتی شوی وایی نه دا چی د دهلیز
خخه ووخې خو بیا مې فکر وکړو چې شاید د مروه یا
هم د حسنا پسې گرځی، و وپرېدم چې زینو کې ونه
غورځیږی نو ځکه په تلوار وریسی ورغلم خو کله چې
د دهلیز دروازی ته ورسیدم نو محمد مې د زینو لاند د
زیرزمینی دروازی سره ولید.

د هغه په دی کار لږ وډار شوم، یوه ثانیه کې څنگه د
دومره زینو خخه بنکته شو؟ د خولی لاری مې تېرې
کړل او بیا مې ورباندې غږ کړل خو هغه هېڅ زما
خواته نه کتل داسی لکه چې هېڅ زما غږ نه اوری؟ د
زیرزمینی دروازه یې خلاصه کړل او ننوت د هغه په
دی کار پوه شوم چې خبره عادی نه ده که څه هم
بیحد ډاریدلې وم او که محمد نه وایې ولاکه د
زیرزمینی خواته مې گام لا اخیستی وایې په دی نیمه
شپه کې خو دا چی محمد هلته لارو نو بی اختیار
ورپسې شوم زیرزمینه دروازه می لږ خلاصه کړه هېڅ

نه ښکاریدل توره شپه وه کرار مې غږ کړل: محمد
محمد!

خو ځله مې غږ کړل خو هېڅ ځواب مې ترلاسه نکړو
کامل ننوتلم او غوښتل مې د زیرزمینی گروپ روښانه
کړم چې ناساپه د شالخوا یو چا په کلک شئ ووهم او
د هغه سره سم د زیرزمینی دروازه په کلک بند شول
دومره کلک یې وهلي وم چې بی اختیاره مې اه له
خولی ووت او پر ځمکه وولیدم د څو دقو لپاره بدن
مې یو دم فلج شو او هېڅ حرکت مې نشو کولای
احساس مې کاوه د پوزی څخه مې وینه روانه ده، نه
پوهیدم چې چا وهلی یم او څوک دی؟

خو دومره پوهیدم چې چندان ښه شیان او خبری مې
مخکې نه دی، کوښښ مې وکړو پاسیږم او د لږ
کشمکش وروسته دومره وتوانیدم چې کښینم شاوخوا
مې وکتل هېڅ څوک نه ښکاریدل که څه هم تر مرگ
وېرېدلی وم خو بیا هم فکر مې د محمد خوا ته وو،

بغير له دی چې خپل د سر درد ته کوم توجه وکړم هغه ته مې اواز کړو خو بیا مې هم خواب خاموشی وه، یو حس مې ویل چې هغه ماشوم له سر محمد نه وو او دا ټول یو بهانه او چل وو چې ما تر زیرزمینی راکش کړی په دی فکر په تلوار بغير له دی چې خپل د سر درد یا خپل د پوزی وینو ته پام وکړم د زیرزمینی د دروازی خواته می حمله کړل خو لا می لاس دروازی ته نه ورسیدلې چې یو چا له پښو کش کړم او پر مخي پر ځمکه وغورځیدم.

دومره کلک ټک مې وخوړو چې خپل د پوزی د مات کیدلو غږ مې پخپل واورید د ډیر درد او وېرې څخه ژړا راغلی وه، د یو چا د قدومونو غږ مې خپل شاوخوا احساس کاوه کوبښنې مې وکړو پاسیږم خو احساس مې کاوه یو سل کیلو یې وزن مې پر ملا پروت دی او د ولاړیدو اجازه یې نه راکول د ډېر وېرې او درد څخه مې یو څاڅکي اوښکه له سترگو تویه شوه په هغه تیاره کې می د زیرزمینی کونج کې د یو نفر په سایه

نظر ولگید، شاوخوا بیحد تیاره وه خو بیا هم ما کولای
شو د هغه کس شتون هلته احساس کرم.

په کرار قدمونو زما خواته رانږدی کیدو د هغه په هر
قدم نږدی راتلو زما د زړه درزا زیاتېده او د پورته کیدلو
لپاره مې کونښن کاوه خو هیڅ فایده نه درلود
کرار، کرار رانږدی شو همدا چې زما څنگ ته راوړسید له
ځمکې پورته کرم او د زیرزمینی په دیوال یې ولگولم
مخ مې نشو ورڅخه لیدلی خو د ستمې او خر، خر نفس
اخیستل مې ورڅخه احساس کولای شول خپل گرم
ساه یې زما په مخ خالی کړل او په یو بیحد دروند او
عجیب غږ یې وویل: تا زه راوغوښتلم.

دومره یې کلک زما ستونی نیولی وو چې نفس مې
نشو اخیستی مخ مې د نفس نه اخیستلو له سبب مخ
پر شین کیدو وو او خپل اخیستی ساہ گاني مې اخیستی
چې ناساپه د زیرزمینی دروازه خلاصه شوه.

د هغه سره سم د هغه کس د لاس زور هم لری شو او
زه په زنگونو باندی پر خُمکه وغورخُیدم پیر ژر د
زیرزمینی گروپ روښانه شو او ما د زیرزمینی د
دروازی سره بابا ولید چې په حیرت او اندیښنی زما
خواته راکتل، د گروپ روښانه کیدلو سره سم شاوخوا
مې وکتل او د محمد په نه لیدو هوسا ساه مې له
سینې ووتل لکه چې د رښتیا هم محمد یو بهانه وو
ترڅو ما لاندی زیرزمینی ته راکش کړی! بابا په تلوار
زما خواته راغی.

بابا- څه شوی پر تا؟ دلته څه کوی؟ دا خوله او پوزه
دی ولی داسی په وینو ده؟
په زحمت باندی له خُمکی پاسیدم خپل په لاس مې
خپل پوزه ونیول بیحد درد یې کاوه که څه هم
وېرېدلې وم خو کونښن مې وکړو ځان عادی ښکاره
کړم او ومې ویل: وغورخُیدم.
زما په خبره بابا په حیرت وویل: دلته وغورخُیدلی؟ د

څه لپاره دلته راغلی وی په دی نیمه شپه چې
وغورځیدلې؟

نه مې غوښتل بابا دی پوه شی چې زه د پیریانو سره
لاس او گریوان یم، ځکه پوهیدم چې دا خبره ذوالفقار
ته کوی او یو ځل بیا ذوالفقار زما په ستونزو کې راگیر
کیدې نو ځکه په دروغو مې وویل: نه زینو کې
وغورځیدم او پوزه مې پر وینو شول غوښتل مې
تشناب ته لار شم او خپل لاس او مخ و مینځم خو دلته
توره شپه وه هېڅ مې ونه لید او بیا وغورځیدم
متاسفانه! وبخښی ستاسو خوب مې هم لکه چې
خراب کرو؟

بابا څو شیبې په ځیر راوکتل داسې چې بی اختیاره ما
خپل د خولی لارې تېر کړل.
بابا- د څه لپاره د کوټي څخه دی راوتلی وی چې زینو
کې وغورځیدی؟ که د اوبو څښلو یا تشناب لپاره

راوتلی وی نو پورته منزل کي دا ټول شيان شته څه
ضرورت د لاندی منزل خواته راغلی؟

د بابا په داسی مشکوک او درنه لهجه پوه شوم چي
شک يې کړی.

- ه .. هغه حویلی لخوا مې غږ واورید نو غوښتل مې
وگورم څه خبره ده؟

بابا- عجیب ده ما خو کوم غږ وا نه ورید!

نه پوهیدم نور څه ووایم؟! یوازینی لاره چي ذهن ته
مې راغلل هغه دا وه چي خپل ځان لږ په ټکی ووهم نو
ما هم همداسی وکړل خپل پوزه می ونيول او ومې
ویل: اخ.. زما پوزه لږ درد کوی لارښو ویې مینځم بیا
به خبری وکړو.

د دی خبری سره سم بغیر له دی چي د بابا مشکوک نظر
ته کوم توجه وکړم د زیرزمینی څخه ووتلم او پورته
منزل د تشناب خواته لارم، خپل پوزه مې ومینځل خو
بیا هم درد یې درلود او نفس مې سم د پوزی څخه

نشو اخیستی همغه حال کې چی خپل پوزه می مینخل
دیته می فکر کاوه چی اخر هغه څه و چی پر ما یې
برید وکړو؟ ویل یې تا زه راغوبنتلی یم؟ دا نو څه
معنا؟ سبا باید ضرور یو ځل د شموئیل سره وگورم او
پوښتنه وکړم، اه شموئیل نن هم مرستی ته رانغلو او
که بابا نه وایې راغلی خدای خبر زما به څه حشر
وایې؟

د دی وروسته چې خپل پوزه می له وینو څخه پاک
کړل له تشناب ووتلم بغیر له دی چی شاوخوا وگورم په
تلوار کوټی ته ننوتلم ترڅو بیا د بابا په گیر ورنشم او
جنایی پوښتنی راڅخه شروع نکړی. اقرا او محمد کرار
ویده وه، په کرار گامونو د محمد خواته ورغلم څنگ
کې کښیناستم نن زه د هغه لپاره تر زیرزمینی ولاړم
کنه خدای پر سر شاهد دی ټول نړۍ هم که زما پر نوم
کړی وایې قدم می لا په هغه نیمه شپه کی د زیرزمینی
خواته نه اخیست خو نه پوهیږم کله چې د محمد په
شکل هغه پیړی می ولید نو ناساپه لکه چې زما بدن

کې زر کیلو واټ انرژي راغلی وی داسی په تلوار
ورپسی ورغلم بغیر له دی چی خائنه فکر وکړم

یوازی او یوازی فکر می د محمد خواته وو چی پر هغه
خو کوم شی نه وی شوی؟ اه د رښتیا چی هم اولاد د
انسان د بنمن دی. کرار می تندى ورڅخه ښکل کړو چې
هغه هم خوب کې تندى تروش کړو او په بل څنگ شو
زه هم له څنگ یې پاسیدلم او خپل ځای ته ورغلم
بیحد می خوب راتلو که څه هم اندیښمن او وپربدلی
وم خو بیا هم خوب دومره راباندی غالب وو چې بغیر
له دی چې کوم بل موضوع ته فکر وکړم سترگی می
پټی کړل او ویده شوم.

سهار د دې څخه مخکې چې ادی دوی پاسیږی د کار
پخوا روان شوم او اقرا ته می وویل چې غرمی خواته
تیار اوسیدې ځکه د کار ژر بیرته راځم او څو کور ته،
هغې هم د خوب حالت کې د سر په خوځولو زما خبره
تایید کړل بغیر د نور څه ویلو د محمد مخ می ښکل

کړو او د کور ووتم پوزه مې درد کول او پوهیدم چې خامخا به شنه شوی وی داسې لکه چې جنګ مې کړی وی او یو چا په بوکس وهلې اوسیرم؟ البته همداسې هم وه خو په دې توپیر چې جنګ کوونکي زه نه وم او یو پیړی وهلی وم تر اوسه مې د هغه خبری ذهن کې ګرځیدل څه مطلب چې ما راغوښتی؟

دومره د دې خبری په اړه مې فکر ګډوډ وو چې هېڅ پوه نشوم څنګه دوکان ته ورسېدم؟ دوکان مې تازه خلاص کړې وو چې زبیر هم راوړسید زما په لیدو یې په حیرت وویل: جنګ دې کړی؟
- نه ولې؟

زبیر- دا مخ او پوزه دې ولې داسې شنه ده؟ لکه چې یو چا سم وهلې اوسیرې؟
بیا بغیر له دې چې زما د کوم ځواب په تمه شی رانږدی شو لاس یې زما د مخ خواته راوړو خو ناساپه زما مغزی ته یې فکر شو او داسې حال کې چې په هغه یې لاس واهه ویې ویل: دا مغزی دې ولی داسې شین دی؟

داسی بنکاری لکه چې یو چا له ستوني نیولی
اوسیرې؟

خپل مغزی ته مې هېڅ فکر نه وو د زبیر په خبره د
دوکان د هینداری خواته وگرځیدم او د رښتیا هم د
ستوني شاوخوا می شنه وه کوم خوا چې ماښام هغه
پېری نیولی وم، لعنت دی ورباندې داسی زور یې درلود
نږدی مړ کړی وم.

زبیر- ولی خبری نکوی؟ د ذوالفقار سره دی جنگ کړی؟
هغه وهلی یی؟

- ته ولې هرځل چې ما لږ خوږ وگوری فکر کوی چې
ذوالفقار وهلی یم؟

زبیر- نه چې ډېر خوش اخلاق دی ځکه فکر کوم.
په پوسخند مې وویل: هغه ما نه وهې خپل گمان پر ما
مکوه.

زبیر بد، بد راوکتل او داسی حال کې چې د دوکان هغه
بلخوا ته تلو ویې ویل: ما ته گوره د چا په فکر کې یم؟

ورخه مړ شه خیرن.

د زبیر داسی غوسه ناک لهجې ته مې خندا راغلل خو
میاشتي مخکې زبیر یو ریشخندی کار وکو هسې
میدان بغیر د کوم خبری ذوالفقار ته زنگ وهلی وو او د
دروغو یې ویلي وه چې طاها موټر وهلې او موږ
شفخانه کې یو؟ او بغیر له دی چې مثلا ووایی په
فلانکي یا بیستانکي شفخانه کې یو موبایل بند کړې
وو ذوالفقار هم لکه د لیونیانو پشان د ښار ټول
شفخاني زما پسی کتلې وه او اخر کې د درې ساعتو
وروسته کله چې د ټول خوا نامید شوی وو زموږ د
دوکان خواته راغلو چې شاید دلته د کوم چا څخه زما
احوال واخیستل شی؟

او د راتلو سره سم پر ما چې د دی ټول موضوعاتو
څخه ناخبر وم نظر ولگید او پوه شو چې زبیر ورته
دروغ ویلې، هې هې نو کله چې خبر شو زبیر هسې د
دروغو دا خبره کړی داسی زبیر وواکه چې تر دوه

ورځو دوکان ته نشو راتلې، کله چې ما د زبیر څخه پوښتنه وکړل ولی دی داسی دروغ ذوالفقار ته ویلې؟ نو زبیر ډېر جالب ځواب راکړو ویل یې نن ورځ د دروغو عمومي ورځ ده او دی ورځ کی خلک دروغ وایې! دومره ریشخند ځواب، د هغه ځواب وروسته حق مې ذوالفقار ته ورکړو چې ښه یې وډبوی، د هغه ورځی وروسته زبیر د ذوالفقار څخه بیحد وپړېدی البته ترڅو وخته ورڅخه مرور هم وو خو بیا یې اشتهي وکړل.

زه همدی فکرونو کې وم چې زبیر خپل د لاس کتابچه زما خواته راوچول او ویې ویل: څه مرگ دربانندی شوی نغواری ووايې چا دا رقم تور او شین کړی او وهلی یې؟

- وهل دې صحیح وویل خو.

زبیر- خو څه؟

- خو کوم کس نه یم وهلی.

زبیر- څه مطلب کوم کس نه یې وهلی؟ نو چا داسی

کړې یې؟

بیا بغیر له دی چې زما خُواب ته په تمه شې په حیرت
یې وویل: مه وایه چې کوم پیری وهلی یی؟
- افرین هونبیار شوی یې.

زبیر په ورخطای زما خواته راغلو او ویې ویل: درد او
بلا او هونبیار شوی یې، څنگه یو پیری ووهلې؟ د څه
لپاره؟

د زبیر په زیات پوښتنو مجبور شوم د پرون ماښام ټول
کیسه ورته وکړم زما د خبرو خلاصولو وروسته زبیر په
ژور فکر کې لاړ د څو شیبو خاموشی وروسته یې
ووویل: د هغه د دی خبری مطلب څه وو چې تا زه
راغونښتلی یم؟

- هومم ولای زما فکر هم همدی خبری ته دی، خو نه
پوهیږم چې ولې داسی خبره وکړل په څه دلیل؟!
زبیر- امکان لری دا همغه ستا د ماما کور کی د څاه
پیری وی؟ هلته خو یې کوم څه درته ونه ویل شاید
اوس راغلی چې خپل غچ "انتقام" واخلي؟

- نه پوهیږم دماغ مې هېڅ کار نکوی، خو پر یو موضوع لږ شکمن یم.

زبیر- کوم موضوع؟

- فکر کوم د هغه د دی خبری مطلب شاید هغه جادو ته

اوسیدی کوم چې موږ خلاص کړو؟ ما ویلی وه درته

کنه جادو تل یو پیړی باندی تږلی وی؟

زبیر- هسې خبری مکوه اول خو دا چی هغه جادو ما

خلاص کړو نه تا نو که کوم پیړی درلود باید زما خواته

راغلی وایی نه تاته.

څه مې ونه ویل او خاموش شوم فکر مې زر خبرو

خواته لاړو او د ټولو څخه بتر یې دا چې هسې نه کوم

ورځ پیړیان زما لځایه محمد یا اقرا ته ضرر ورسوی، زه

خپل وهل او ټکولو ته دومره نه وم خفه لږ، لږ مې

ورسره عادت کړی وو خو خدای مکړه که کوم ورځ

وغواری اقرا یا محمد ته کوم زیان ورسوی ډاډمن یم

هغه ورځ زه خپل ځان خپل مږ کوم.

زبیر- اوس څه وکړو ستا په نظر؟

- نه پوهیږم.

زبیر- زما خبره منې خپل خسر ته ووايه هسې هم لومړۍ ځل هغه درسره مرسته وکړل شاید بیا هم کوم

مرسته وکړې شی؟

- فکر نکوم دا ځل کوم مرسته وکړې شی.

زبیر- ولی؟

- استاذ کوم تعویذ نکوی یوازی د قران کریم سورتونه

وايي او دم کوی او د حق تېر نشم د هغه زیاتر دمونه

هم گټور دی خو کله چی همغه سورتونه زه وایم هېڅ

اثر نکوی!

زبیر- ولی اثر نکوی؟

- هومم استاذ ویلی وه زه ورباندی عقیده نلرم.

زبیر- څه مطلب ته عقیده نلری؟ ته مگر قران نه منی؟

- بی له شک چې منم یې.

زبیر- نو بیا؟

- عقیده او مثل فرق کوی زبیر زه چی کله وډار شم دا

ټول سورتونه وایم خو زړه کې می دا عقیده وی چې دا کوم فایده نشی کولای او پیریان به ضرور ما ته کوم تاوان راورسوی.

زبیر- دیته وېره ویل کیږی، او خفه نشی خو ما هم د یو چا څخه اوریدلی وه چې پیریان زیاتر په هغه کسانو غالب دی او هغوی وېروی کوم کسان چې ډارن وی.

- مننه د نیک نظر څخه دی.

زبیر پخندا وویل: هیله کوم.

- مرگ، مرگ خیرن تا هغوی څه لیدلی چې داسی سینه ټکوی! پوهیږی کله چې هغوی راځی څومره وحشت او وېره لری؟

زبیر په بیغم خیال خپل اوږی پورته واچول او ویی ویل: هر څنگه چې وی خو زه نه وېرېږم.

په دروند نظر مې وروکتل او ومې ویل: خدای دی نن ماښام یو دانه پر تا برابر کړی چې پوهه شی زما پر

حال.

زبیر- مرگ د سپی بچی په دی خبره دی.
پخندا مې وویل: څنگه لکه چې له نوم څخه یې لا و
وېرېدې؟

نیم ساعت مو بڼه په دی خبرو جنجال وکړو د هغه
وروسته د زبیر مشوری شروع شوی او ویل یې راځه
یو بل مولا ته لار شو او پېر یې هم ټینګار درلود چې
تیل داغ مولا ته لار شو! خو ما انکار کاوه هېڅ مې د
دی مولا د نوم څخه لا بڼه نه راتلل موږ په همدی خبرو
کې وو چې د دوکان دروازه خلاصه شوه او ذوالفقار
راننوت.

د ذوالفقار په راتلو ما په نامحسوس توګه زبیر ته
سترګي تنګي کړل ترڅو نور دا موضوع پرېږدی او
ذوالفقار ته څه ونه وایي، هغه هم پوه شو او ژر یې
موضوع بدل کړل

زبیر- نظر نشې څنگه نن زموږ دا عاجزانه دوکان ته مو

تشریف راورو؟

ذوالفقار- سلام.

- علیک سلام، ښه یی؟

ذوالفقار په تروش تندی زما خواته راوکتل او ویی
ویل: زه خو ښه یم خو پر تا څه شوی؟ دا مخ دی ولی
داسی دی؟

- کوم خاص خبره نه ده وغورځیدم.

ذوالفقار- سترگی نلری؟

- سترگی لرم خو شانس نلرم بدبختانه.

ذوالفقار څو شیبی بد بد راوکتل خو د دی څخه مخکې
چی بل څه ووايي زییر وویل: ته څنگه په دی سهار
وختی زموږ خواته راغلی؟ څه شوی؟

ذوالفقار- نه څه باید وشي؟ هسی زړه مې تاسو دواړو
پسي تنگ شوی و نو ځکه راغلم.

د ذوالفقار په دی خبره ما او زییر یو بل ته مشکوک
وکتل چې زییر طاقت ونشو او پوښتنه یې وکړل: نن دا
لمر د کوم خوا راختلی چې تا زموږ دواړو پسی زړه

تنگ شوي

ذوالفقار داسی حال کې چې خپل لاس يې د ميز په سر کيځودو په پوسخند وويل: زه تل ستاسو ياد کې يم او ستاسو په ليدو خوشحاليږم البته په دې شرط چې کوم بد کار مو نه وي کړې او زما پر عصابو نه ياست تللی.

د ذوالفقار د څهري او خبرو څخه ښکاريدل چې نن ډېر خوشحال دی.

- نن ډېر خوشحال ښکاري؟

ذوالفقار- بده ده خوشحال يم؟

- نه، خو که ووايي په څه خبره داسی خوشحال يی؟
نو موږ به هم خوشحاله شو.

ذوالفقار- راځې نن زما ميلمانه ياست وږم مو هوتل ته هر څه خوری پيسي مو زه ورکوم.

د ذوالفقار په دې خبره زما او د زبير حيرت لا زيات شو که څه هم ذوالفقار تل داسی ولخړچي او مصرفونه کول خو نن دا چې سهار وخت راغلی و او داسی خبری

کول لږ عجیب غوندی وه.

زبیر- ستا دا خوشحاله څهره او داسی سخپتوب زه

فکر کوم یو دلیل لری؟!

ذوالفقار په شیطنت د زبیر خواته وکتل او ویې ویل:

لکه څنگه دلیل؟

زبیر- اممم فکر کوم بیا لکه چی پلار کیږی؟ ځکه هغه

بل ځل چی لور دی پیدا کیدل داسی خوشحاله وی.

د زبیر په خبره په حیرت می د ذوالفقار خواته وکتل

څه ناڅه د زبیر خبره راته صحیح بنکاریدل، خو

ذوالفقار پخندا وویل: نه هسې کوم خبره نه ده، غلط

فکر دی کړی.

- بیا نو څه خبره ده؟

ذوالفقار- غواړی همدلته درته ووايم؟ راځی یو هوټل ته

لاړشو د ډوډی خورولو وخت کی درته وایم، اوس

راځی او کنه؟

ما ژر خپل ځان د میز له شا څخه راوویست او ومې

ویل: ضرور حُم مفتہ ڀوڊی دہ ڇوک ورتہ نہ وایی؟
هسي هم داسی وڀی یم.

زما په خبره زبیر هم پاسید ډېر ژر مو د دوکان دروازه
قلف کړل او یو نږدی هوټل ته لاړو، درې سره د یو میز
شاوخوا کنبیناستو ځکه چې سهار وختی و نو زیات
کسان نه وه گارسون راغلو او ذوالفقار فرمایش ورکړو،
گارسون هم د دی پر ویلو چې نیم ساعت وخت شاید
ونیسې ځکه چې تازه یی پخو ولاړ د هغه په تلو زبیر
په بې صبری وویل: اوس ووايه څه شوی؟ ولی داسی
خوشحال یی؟

ذوالفقار په مضریت وویل: دومره تلوار بڼه نه دی
ډوډی و خورو بیا وایم.

زه خو خاموش شوم پوهیدم کله چې ذوالفقار ووايي
وروسته نو مطلب هر کله چې د هغه زړه وغواړی بیا
وايي او د هغه مخکې د کوم چا خبره نه منې، خو زبیر
لا لگیا وو او کوبښن یې کاوه چې ذوالفقار په خبرو

راوړې، د نیم ساعت وروسته زموږ غوښتل شیان راغلل
البته باید ووايم د ذوالفقار غوښتلې شیان او د حق تېز
نشم سم خرچه یې کړی وه ډېر شیان یې راغوښتی وه
ما خو بسم الله کړل او بغیر د کوم ست کولو لگیا شوم
په ږوږۍ خوړولو که څه هم سهار لخوا زه دومره
ږوږۍ نخورم او زړه مې نغوړی خو د دې شیان په
لیدو اشتها مې اتومات خلاص شوه او خوړل مې
شروع کړل.

زبیر- تا وویل هر څه چې تاسو زړه غواړی راوغواړی؟
ذوالفقار- هو همداسی مې وویل.
زبیر- نو اوس خو دا ټول شیان تا خپل راوغوښتل، موږ
خو ولا نه کتل چې څه شته او څه نه؟
ذوالفقار د میز سر ته اشاره وکړل او ویې ویل: مطلب
دا شیان اوس ستا نه خوښیږی؟
زبیر لاس په سینه شو او چوکۍ ته یې تکیه ورکړل او
ویې ویل: نه.

زه بغير له دی چې د دوی جنجال ته وگورم لگیا وم
ډوډی می خوړل پوهیدم زیبر هسی بهانی کوی او د
هغه خو میاشتو د وهلو کینه یې تر اوسه زړه کې
نیولی ذوالفقار هم لکه چې پوه شو ځکه پخندا یې
وویل: زه اوس فرمایش ورکړه څه دی زړه غواړی؟
زیبر- اوس یې نغوړم تا دا ټول شیان د طاها په زړه
راوغوښتل.

زه چې د خوړلو حال کې وم سر مې راپورته کړو او
ومې ویل: ها! زه دی مینځ کې له کوم خوا شوم؟

ذوالفقار زما خواته راوکتل او ویې ویل: دا نن هسې
چتیاات لگیا دی ته دی ډوډی وخوره.

د ذوالفقار په دی خبره زیبر په غوسه وویل: زه چتیاات
لگیا یم؟ ته وگوره وریژی دی راوغوښتل بغير له دی
چې کشمش ورواچوي او ټول پوهیږی چې طاها وریژو
کې د کشمش (اوټکی) څخه بد راځی، وگوره غوښه
دی راوغوښتل چرگ او د چرگ کباب د غواي غوښه دی

راونه غوښتل ځکه پوهیږی چې طاها یې نخوری نور
هم ووايم؟

د زبیر په خبره تازه ما د ږوږی خواته فکر شو د رښتیا
هم ټول زما د خوښی شیان وه!
ذوالفقار- ستا مشکل اوس څه دی؟ که دا نخوری نو نور
ځانته راوغواړه، داسی دعوی وهې لکه چی طاها ستا
بڼه ده؟

د ذوالفقار په دی خبره زما خدا راغلل د زبیر خدا هم
راغلی وه خو د دی لپاره چی کم رانشی ویې ویل:
ورک شه، که زه د ده خیرن بڼه اوسیرم نو میره به مو
هم ته یې؟

د زبیر په دی خبره خپل خدا مې کنترول نشو کړی او
کوم گوله ږوږی چی خوله کې می وه هغه مې په سره
غاړه ولاړل او په ټوخ و ولیدم، ذوالفقار ژر د اوبو بوتل
زما خواته ونيو په زحمت می هغه د لاس واخیست، د
دوه درې غړپ اوبو څښلو وروسته مې زبیر باندي

بوټل وار کړو او ومې ویل: نور هسې بیخایه غول
مخوره یا کښینه د انسان پشان پوږی وخوره یا ورځه
دوکان ته زما پر عصابو مه ځه.

زبیر څو شیبې خاموش شو د هغه وروسته داسی حال
کې چې د ځان سره یې بنگ، بنگ وو لگیا شو د پوږی
په خوړلو البته د دی لپاره چې خپل زړه لږ خالی کړی
په ذوالفقار باندی په قصد باندی لس سیخ کباب
راوغوښتل! ذوالفقار هم د دی لپاره چې زبیر بیا جنگ
شروع نکړی خبره یې ومنل د پوږی خلاصیدو وروسته
د زبیر راغوښتل شوی لس سیخ کباب هسې پاتی وه او
یو دوه دانې کی ورڅخه خوړلی شوی وه.

ذوالفقار د هغه کباب خواته اشاره وکړل او زبیر ته یې
وویل: ها! څنگه شو؟ نو ولی نخوری؟
زبیر داسی حال کې چې د ډېر پوږی خوړلو له لاسه په
څوکی باندی تقریبا خملېدلې و وویل: په تا یې څه
چې خورم او کنه؟

ذوالفقار- پیسی خو زما ورباندی تللی؟
زبیر- ما درته وویل مور میلمانه کره؟ خان خخه به دی
سخی ارسلان خان نه وایی جور کری، خپل دی سینه
وتکول چی هرڅه غواری راوغواری نو اوس هم بغاری
مه وهه.

ذوالفقار او زبیر لگیا و او بیا یی جنجال کاوه چې ما د
گارسون خخه وغوښتل چې یو پلاستیک ماته راوړی،
کله چې گارسون پلاستیک راته راوړو نو بیغم لگیا
شوم هغه کباب او د چرگ پاتي غوښه مې پلاستیک
کې واچول زما په دی کار ذوالفقار او زبیر د څو شیبو
لپاره د جنگ لاس واخیست.

ذوالفقار- دا دی ولې پلاستیک کې واچول؟ که مور
شوی نه یې زه به درته یو بل خوراک ږوې. راوغواړم؟

- نه، نه ضرورت نشته ما دومره وخوړل چې تر یو
هفتي که نور خوراک هم ونکړم نه وړې کیږم، دا مې
راوخیستل ستا خبره پیسی مو ورباندی تللی زړه مې

نه کيږي بيرته يې واستوم.

زبیر- ای د سومالیا وږی.

- مننه.

زبیر- نو هغه هډوکی دی ولی راټول کړل؟ یوازی به دی

هغه کباب راخیستی وایي.

د زبیر خواته می وکتل او په شیطان خدا مې وویل:

دا خو ما ځانته نه دی راخیستی.

د زبیر لځایه ذوالفقار وویل: نو چا ته دی راخیستی؟

داسی حال کې چی خندل مې ومی ویل: هغه زموږ

دوکان څنگ کی یو پیشو تازه لنگ شوی او ماشومان

یې پیدا شوی دا هغې ته وږم.

زما په دی خبره ذوالفقار پخندا سر و خوخواه خو زبیر

په غوسه وویل: ای مړ شی لڅیره ما ویل دا څو ورځې

ولی همدا چی زه دوکان ته رانوځم حساسیت کوم؟

پخندا مې وروکتل زبیر د پیشو سره حساسیت درلود

همدا چی یو ځای ته تللی وایي کوم ځای کی چی

پیشو وه نو ټوخیدل به یې شروع کول زما پخندا زبیر
د میز لاندی په لغته ووهلم او ویې ویل: مرگ، مرگ
خاندی هم، ما خو ځله پوښتنه هم وکړل چی دلته خو
پیشو نه ده راغلی؟ او تا ویل نه، خبر نه وم چې خپل د
مور بڼه دی دوکان کی پټه کړی.

- په کراره خیرن، دوکان کې مې نه ده پرېږدلی د
دوکان د دروازی سره کله ناکله راځی.
زبیر- هو تخو رښتیا وایی.

نور څه مې ونه ویل او خاموش شوم زبیر هم بد
راوکتل او د شونډی لاندی کرار وویل: په گیر مې
راشی مړه کوم یې.

زما د څه ویلو مخې ذوالفقار وویل: پوښتنه نکوي ولی
مې تاسو دواړو ته شیرنې درکړل؟

زبیر- ما خو ځله پوښتنه وکړل خو تا لکه تازه شوی
ناوی پشان ناز کاوه او ځواب دی رانکړو.
ذوالفقار- خوله دې سمه خوځاوه نن مې تاته ډېر

حوصله وکړل.

د دی څخه مخکې چی دوی دواړه بیا جنگ پیل کړی
ومې ویل: د څه لپاره دی شیرني راکړل؟
زما په خبره ذوالفقار د زبیر څخه نظر واخیست او
داسی حال کې چی پخندا یې خپل څوکی ته ډډ وهل
ویې ویل: شرکت مې خراب کړو؟
ما او زبیر بې اختیاره وویل: څه؟
ذوالفقار په بیغم انداز بیا خپل خبره تکرار کړل او ویې
ویل: ومې ویل شرکت مې خراب کړو.

- ته لیوني شوی یې ذوالفقار؟
زبیر- شک مکوه چې لیوني شوی کنه څوک خپل د
بدبختي په خبره چا ته شیرني ورکوی؟
ذوالفقار کرار وخنډل او ویې ویل: که اجازه راکړی
خپل خبره پوره کړم؟ د شرکت د خراب کولو څخه مې
مطلب دا دی چې د شرکت شریکان مې ټول وباسل او
شرکت مې خپل کړو.

ما او زبیر په حیرت یو ځل بیا یو بل ته وکتل اخر زما
طاقت ونشو او ومې ویل: او هغوی هم ستا خبره
ومنل او شرکت یې تاته درکړو؟
ذوالفقار خپل یوه پښه په بل وارول او ویې ویل: خپل
کاکا دی کم لاس نیولې! ټولو حق مې ورته په لاس
ورکړو او ورته ومې ویل په سلامت ورځی.
زبیر- نو هغه شرکت څنگه تاته در ورسیدو هغه خو پېر
شریکان درلود؟
ذوالفقار- شرکت ما ته را ونه رسید، هر چا خپل فیصده
واخیسته او هر یو خپل په لاره روان شول، ما هم خپل
فیصدی واخیسته او خپل د یو بل ملگری سره مې په
گټه یو ځای کرایه کړو او هلته مې خپل د شرکت شیان
منتقل کړل.

- نو څه فایده دی وکړل؟ دا شریکان دی وشپل نور
شریکانو سره یوځای شوی.
ذوالفقار- پخوا راسره لس شریکان وه خو اوس یوازی
یو شریک دی او دا هم شریک نه دی بلکی باید ووايم

زه يې قرضدار يم همدا چې کار وبار مې سم شو پيسې
په لاس ورکوم او شرکت کامل خپل په نوم کوم.

- فکر کوی يوازی ځان کولای شي يو شرکت اداره
کړي؟ موږ دوه نفر يو او دومره کوچنی دوکان نشو
سمبال کولای هغه وخت ته څنگه غواړي دا دومره غټ
شرکت يوازی ځان کنترول کړي؟

ذوالفقار خپل تکیه د چوکۍ واخيسته زموږ دواړو
خواته يې راوکتل او په شیطنت يې وويل: د همدی
لپاره خو سهار وخت ستاسو لیدو ته راغلم، تاسو دواړه
به زما سره کار کوی.

- نه.

زما په نه ویلو ذوالفقار تندی تروش کړو او ويې ويل:
ولې نه؟

- مرستي کولو لپاره درځو خو د کار لپاره نه.
ذوالفقار- ولې د کار لپاره نه؟
نه پوهیدم څنگه ورته ووايم چې خفه نشي.

- اومم هغه ما بد راځي د کوم چا د لاس لاندې کار وکړم، ما هغه لومړۍ دنده کوم چې زبیر پیدا کړې وه هغه مې هم د همدې لپاره خوشې کړه، ما نه خوبښیری څوک راباندې امر وکړي.

ذوالفقار په غوسه وویل: زه په تا امر کوم؟
- نه .. نه مطلب مې ته نه یې خو زما زړه نغواري.
ذوالفقار- ته بد کوی.

خاموش شوم او نور مې څه ونه ویل خو ډاډمن وم چې زه د ذوالفقار شرکت ته د کار کولو لپاره نه ځم، ذوالفقار د زبیر خواته وکتل او ویې ویل: ته څه وایي؟
زبیر- زه؟
ذوالفقار- هو ته.

زبیر- ما خو بیحد خوبښیری مفت پیسې وخورم بغیر له دې چې کوم زحمت وباسم خو، د هغه ځایه چې متاسفانه د فارسیبانانو خبره ستا اب او نمک مو خوړلې نو نشم کولای ستا سره چلبازی او فریبکاری

وکریم نو بهتره همدا ده چې درنشم.
ذوالفقار- څنگه چلبازی ونکړی؟

زبیر- گوره ذوالفقار زه ډېر ټنبل انسان یم او هېڅ مې
نه خوښیږی منظم دی کوم ځای لارشم او یا دی یو
څوک راباندی په زوره کوم کار وکړی، همدا دوکان زما
لپاره ښه دی ټول کار په طاها کوم او میاشت اخر کی
مفت پیسې به جیب وهم نو ځکه وایم ستا اب او نمک
مې خوړلې نغواری لټی وکریم هغه هم داسی حال کې
چی تا تازه شرکت جوړ کړی، زما خبره که منې نو یو
دوه داسی کاریگران ونیسه چې تکره او ایمانداره وی
نه زموږ پشان بیکاره او ټنبل.

زموږ دواړو د انکار وروسته که څه هم ذوالفقار غوسه
شو خو نور څه یې ونه ویل د نیم ساعت وروسته د
هوټل ووتلو زبیر زما څخه ژر روان شو ترڅو د دوکان
دروازه خلاصه کړی زه لا کرار، کرار د ذوالفقار سره
روان وم د لږ تگ وروسته ذوالفقار وویل: خپل په ټول

ژوند کې پرون تا یو ښه کار وکړو نظر نشی.
د تگ حال کې می وروکتل او ومې ویل: ما یادوی؟
ذوالفقار- هو.

- څه کار مې کړی چې ستا په نظر دومره ښه وو؟
ذوالفقار و درېد د هغه په درېدو زه هم ودرېدم.

ذوالفقار- دا چې تللې وی او خپل د پلار سره دی روغ
جوړه کړی وه.

- تا ته چا خبر درکړو؟

ذوالفقار- یو چا راکړو څه یې کوی؟
- اهوم.

ذوالفقار- جنگ فایده نلری بلخصوص د کورنی او مور
و پلار سره.

- ما جنگ نه و کړی.

ذوالفقار- جنگ یوازی دا نه دی چې یو بل سره ووهی
ستا کار هم یو ډول جنگ په حساب راتلو دا دومره
کلونه دی نه کوم پوښتنه پر هغوی وکړل او نه هم کور

ته ولاړی دا هم جنگ دی طاها.
- هغه زه د کور وشرلم.

ذوالفقار- دروغ مه وایه لالا هېڅکله ته له کور ونه
شرلې، بلکي دا ته وی چې ضد دی کړی و او نه تلې کور
ته.

- شاید مخامخ یې راته نه وه ویلې چې له کور ووځه،
خو داسي کارونه او خبری کول چې همدا معنا یې
درلود.

ذوالفقار- ته ډېر ضدی او ډېر هم بیعقل یې، پوهیږې
کله چې ته ښار ته راغلې د درس ویلو په بهانه او د
هغه وروسته دې خپل د کورنۍ سره تگ راتگ بند کړو
لالا څومره ماته زنگونه ووهل او څومره یې زما څخه
درخواست وکړو چې تا راضی کړم ترڅو بیرته کور ته
لاړ شې؟ خو تا ضد نیولې و او ویل دی نځم.

که څه هم د بابا سره مې په ظاهر آشتي کړې وه خو
بیا هم زړه مې کامل ورسره نه و صاف شوی ځکه به

پوسخند مې ذوالفقار ته وويل: ته چې وايې بابا دومره
زنګونه تا ته وهل ترڅو ما راضي کړې بيرته کور ته لاړ
شم نو ولی د هغه دومره زنګو لځايه چې تاته وهل يو
زنګ ما ته نه واهه؟ او ولي ماته مخامخ نه ويل چې
راشه؟

ذوالفقار- غواړې ووايي زه دروغ وایم؟
- ما داسې نه دی ويلې خو که بابا د رښتيا هم غوښتل
ما بيرته کور ته وغواړې نو کولای شول يو زنګ ما ته
ووهی نه تا ته.

ذوالفقار- لياده مه باسه هغه ستا پلار دی نه ته د هغه
پلار، او پلرونه چې هرڅومره هم مهربانه شې بيا هم
خپل د زوی مخکې يو خاص غرور لری لکه څنګه چې
تا ضد درلود.

نور څه مې ونه ويل نه مې غوښتل هسې د پخوا
خبرې رايا د کړم او خپل طبيعيت خراب کړم ذوالفقار
هم لکه چې پوه شو ځکه نور خبره يې يو پر دوه نکړل
او د خدای پامانی وروسته روان شو ترڅو خپل نوی

شرکت ته لار شی، زه هم روان شوم ترخو پلاستیک
کې راټول کړې غوښه او هډوکان پیشو ته واچوم، د
دوکان څنگ کې دوه ډبرې مې یو پر بل کیخودلې وه
او یو په ظاهر امن ځای می پیشو او د هغه بچیانو ته
جوړ کړې وو هلته په تلو پیشو مې ولیدل چې
ځمليدلې وه او ماشومانو یې شیدی خوړل زما په لیدو
پیشو میاو، میاو کول پیل کړل په سر مې ورته لاس تیر
کړو او بیا مې غوښه ورواچول او ژر د دوکان خواته
روان شوم ترخو د زبیر خبری بیا پیل نشی.

تر غرمه دوکان کې وم د غرمه وروسته د تلو اراده مې
وکره ترخو ژر لار شم او اقرا د بابا له کور راوړم، زبیر
ته چې د هینداری مخکې لگیا و او خپل وینبنتیان یې
جوړول ومې ویل: زه ځم لږ کار لرم ته تر ماډیگر
دوکان کې اوسپړه د هغه وروسته دوکان بند کړه.

زبیر د هینداری څخه نظر واخیست او ویې ویل: څه
کار لری؟

- محمد دوي د بابا کور کېدی ځم چې هغوی راوړم.
زبیر- اهوممم سمده خو فکر د دی؟ دا څو وخته پېر
ټنبل او بیکار شوی یې هر ځل یو بهانه کوی او کار
پرېږدی ځی.

- غول مخوره ما کله هسې بهانه کړی او د کار څخه
تښتیدلی یم؟

زبیر- هغه ځل د ماما د مرگ په بهانه زر ولاړی او نن
هم په دی بهانه روان یې چې محمد راوړم، بیا وایي
بهانی نه راوړم.

- د نن تلو سره کیږی دوه ځل، او ته خپل ده ووايه چې
هفته کې څو ځله دوکان ته راځې؟

زبیر بغیر له دی چې زما خبرو ته کوم توجه وکړی
داسی حال کې چی شپیلی وهل او دوه سترگي
هینداره کې ځانته نیولی وه او خپل ویښتیاں یې
جوړول ویې ویل: ستا په نظر که څنې پرېږدم ښه به
راسره ښکاره شي؟

د هغه په خبره ما هم خپل ویښتیاڼو ته فکر شو او

ومې ويل: ستا د خو نه يم خبر خو ته وگوره زما
ويښتيان ډېر شوی سم ښکاري او که کم يې کړم؟

زبير زما خواته راوکتل او ويې ويل: ښه ښکاري مه
يې کموه.

- خو مينځل يې دا څو وخته يو څه سخت شوی،
يعذابول کوی.

زبير- داسي وايي څوک وا تر ملا دی رارسيدلې؟ يو
اينچ د غوړو څخه دی لاندی رانښکته شوی او په تندي
باندی دی راغلی څهره دی ورسره معصوم ښکاري او
هم بدرنگ.

- ها! يو ځل وايي ښه ښکاري بيا وايې بدرنگ؟ اوس
کم يې کړم او کنه؟

زبير پخندا وويل: نه مه يې کموه داسې معصوم څهره
باندی انجونۍ ختاوځی بيا راځی درڅخه خريد کوی.
- بلا، بلا ريشخندی انسان لارم په دوکان فکر ساته.

زبير- سمده ورځه، خدای پامان.

د دوکان څخه د راوتلو حال کې مې د هغه د خدای
پاماني ځواب ورکړو او بیا مې پېر ژر موټر سایکل
روښانه کړو او د بابا د کور پخوا روان شوم.

د هغه بل پرون پشان یو څه چې د دوکان څخه لرې
شوم نو راه بندی شول او زه بیا ترافیک کی بند پاتی
شوم، په بی حوصله انداز می شاوخوا کتل شروع کړل
چې یو نفر زما په اوږه لاس کیخود او ویې ویل:
وبخښی.

مخ مې وروگرځو د هغه بل پرون سپری وو کوم چی
ماته په ځیر، ځیر کتل د هغه په لیدو بیحد و وپربدم
ما هغه بل ورځ فکر کاوه چې دا کوم پیړی دی خو
اوس راته انسان ښکاریدو، څه کم او زیات د څلویښت
دوه څلویښت کالو سپری وو.

په وېرې می وویل: بله مهربانی؟
سپری خپل د جیب څخه یو کارت راوویست زما خواته
یې ونيو او ویې ویل: زه خان گل رسولی یم د ** د

حوزی پولیس.

او د دی خبری سره سم یې خپل کارت ژر بنکته کړو
چې ما وویل: کولای شم یوځل بیا مو کارت وگورم؟
هغه بیا ځلی خپل کارت زما مخ ته ونيو او د رښتیا هم
پولیس وو!

- مهربانی څه کار لری زما سره؟

پولیس- تاسو باید زما سره حوزی ته راشی.

- په څه خاطر؟

پولیس- هلته په راتلو به پوه شی.

- خو ووايست د څه لپاره؟

هغه زما د موټر سایکل کیلې وباسل او ویې ویل: هلته

په راتلو به تاسو ته پوره د موضوع تفصیل درکړل شی

اوس مهربانی وکړی راځی.

د دی څخه مخکې چی کوم ممانعت وکړم هغه پولیس

زه د ځان سره کش کړم او د یو موټر خواته چی د

سرک هغه بل خواته ولاړ و ویورلم موټر کی دوه نور

نفران هم وه چي زما سره راغلي پوليس زما د موټر
سايكل كيلې يو د هغه دوه نفر ته ورکړل او ورته ويې
چي زما موټر سايكل دي له دي خاي ويسی ما چي
هرخومره پوښتنه کول خه خبره ده؟ او خه شوی؟
هغوی هېڅ ځواب رانکړو.

موټر چي حرکت وکړو په غوسه می وويل: تاسو حق
نلری دا ډول ما ويسې اخر خبره خه ده يو خه خو
ووايست؟ ما خه کړی؟

پوليس- مه وپرېږه کوم خاص خبره نشته زموږ
قومندان صيب ستاسو سره لږ کار لری ډېر ژر به مو
بیرته خوشی کړی.

- ستاسو قومندان څوک دي؟ او خه کار لری زما سره؟
پوليس- کله چي حوزی ته ورسیدو نو معرفي به شي
يو د بل سره.

د هغوی د چلند څخه پوه شوم چې نور هېڅ کوم خبره
نکوی نو ځکه زه هم خاموش شوم، خو د ډېر وېرې

خخه خپل په ژوند کی د ټول کړو بد کارونو لیست می
د سترگو وړاندی راغلو خو نه پوهیږم ولې ډیر فکر مې
د یوی خبری خواته تلو! هغه هم د خو کالو مخکی د
هغه جنرال د لور د مرگ او د هغه لیونی جنرال خوا ته،
ما خپل ټول ژوند کی همغه یو پولیسی قضیه او
پرونده درلود نور کوم خلاف کار می نه وو کړی چی و
وېرېږم خو بیا هم داسی زما لاس نیولی وړل زما زړه
کې وېره اچولې وه، لا حوزی ته رسیدلې نه و چی ما
خپل څنگ ته ناست پولیس ته چې داسې چمتو ناست
و ته وا لکه زه چی غواړم وتبستم ومې ویل: اجازه شته
یو زنگ ووهم؟

پولیس- نه.

د هغه د کلک نه ویلو سره نور می خوله بند کړل، همدا
چی حوزی ته ورسیدو زما موبایل او نور شیان یی
راخخه واخیستل او زه یی د یو پولیس سره د یو
کوټی خواته روان کړم هغه پولیس زه کوټی ته نبالسم
او خپل ډیر ژر له کوټی ووت او دروازه یی بنده کړل.

شاوخوا کوټه کې په کتو شوم یو معمولې کوټه وه یو
میز او دوه څوکی د کوټې منځ کې کیخودل شوی وه
او یو کوچني برق چې لږ یې کوټه روښانه کړې وه البته
زیاتر رڼا د بیرون څخه راتلل او دا هسې روښانه وو د
ټولو څخه بد د کوټې رنگ وو! ټول کوټه فولادی رنگ
شوی او دا رنگ ما ته استرس راکوو د څو شیبو
وروسته دروزه خلاصه شوه او یو 50/55 کالو په عمر
سړی رانوت د څهري څخه جنایي پولیس ښکاریدو
خپل ږیری او بریت یې اخیستی وه او خپټه یې هم لږ
راوتلې وه او تور رنگ دریشې کړی وه د پتلون په جیب
کې هم مخابره وه خلاصه چې د څهري څخه یې ما
هېڅ سم حس وانخیست بغیر د کوم سلام ویلو په
څوکی کښیناست او ماته یې هم د کښیناستلو وویل.

کونښنې مې وکړو ځان عادی وښایم او و نه ډار شم،
پوهیدم چې د پولیسو مخکې ډاریدل کار نور هم
خراب کوی نو ځکه څو ژور ساه گاني مې واخیستل
ترڅو په ځان لږ کنټرول ولرم، زړه کې مې ویل کاش

شموئیل دلتہ وایی لکه هغه بل خُل پشان چې د پولیسانو څخه یې بچ کړم کنه هغوي په زوره د جنرال د لور قتل زما په غاړه اچو، په همدې فکرونو کې وم چې هغه راغلی کس خپل ستوني صاف کړو او په یو ډډ غږ یې وویل: زما نوم عبدالرزاق حمیدي دی او د مواد مخدر او نشه ای توکو په وړاندې د مبارزې د څانګې پولیس یم.

د هغه په دې خبره مې نور هم حیرت وکړو د مواد مخدر جنایي پولیس زما سره څه کار لری؟ همدا پوښتنه مې پر ژبه راوړل او ومې ویل: تاسو زما سره څه کار لری؟ د څه لپاره مو زه داسې ډول دلته راوړم؟ زما په خبره هغه خپل ډډ چوکۍ ته ورکړل او ښه په ځیر، ځیر راوکتل او څه ناڅه په طعنه امیز توګه یې وویل: ستا په اړه مې ډېر څه اوریدلې وه غوښتل مې یو خُل له نږدې دې وګورم، باور مې نه کیږی ستا پشان (په توهین امیز توګه یې یو خُل بیا زما سر تر پښو

راوکتل او ویپ ویل: کس دی زموږ یو تکره جنرال
وژلي وی؟!

د هغه په دی خبره مې غوسه راغلل او بغیر له دې چې
پام وکړم چې حوزه کې یم او دا مخامخ کس یو
پولیس عسکر دی ومې ویل: تاسو فکر نه کوي چې
داسی یو حرم*نی ته د جنرال لقب کارول د جنرال د
لفظ توهین دی؟

په تمه وم چې زما په دی خبره هغه غوسه شې او کوم
بد غبرگون وښایي خو برعکس هغه په خدا چوکۍ ته
تکیه ورکړل او ویپ ویل: هومم ستا د خبری سره هم
نظره یم، داسی کس ته جنرال ویل لا ښه خبره نه ده
خو زما د خبری مطلب دا وو چې هغه هرڅومره که
غلط انسان وو خو بیا هم یو نظامی کس وو! هغه خپل
ټول عمر په جنگ جگړو کې تېر کړی وو، نو ځکه د
ذهني او فیزیکی لحاظ وړتیا او مهارت یې ستا څخه

زیات وه نو خُکه راته جالب وه چې پوه شم تا خنګه
هغه مړ کړو؟

- فکر نه کوې د دی کیسی د بیان وخت تېر شوی؟ دا
خه د پرون یا بل پرون کیسه نه ده چې زه دی تاسو ته
ووایم دا د خو کالو مخکي خبره ده او ما دا خو وخته
بیحد کوښښ کړی چې هغه منحوس ورځ لیاډه وباسم
نو زړه مې نغواری د هغه ورځ په اړه کوم خبره وکړم
که د همدی خبری لپاره مو زه راغوښتلی یم نو بهتره به
دا وی چې نور لار شم.

حمیدی- ولې دومره تلوار لری؟ ما د هغه کیسی سره
هېڅ کوم خاص دلچسپې نشته هسې ستا په لیدو هغه
رایاد شول زموږ اصل خبره بل ده.
- خه خبره ده؟ خوشحالیږم که ژر ووایست خُکه چې
زه پېر کار لرم او بیکار نه یم.

د هغه د خه ویلو مخکې یو خُل بیا د کوټې دروازه
خلاصه شوه او دا خُل جنرال راغلو! همغه د ذوالفقار د

کور څنگ کې جنرال کوم چې لور یې مړه شوی وه د هغه په لیدو نور هم و وېرېدل فکر مې کاوه خپل د لور د مرګ قصاد غواړی زما څخه واخلي؟ بل هېڅ کوم فکر مې ذهن ته نه راټلو، د هغه په لیدو حمیدی د چوکۍ پاسید او د هغه خواته ورغلو د سترې مشې وروسته یې خپل چوکۍ هغه ته د کښیناستلو لپاره ورکړل هغه هم بغیر د څه ویلو ما ته مخامخ کښیناست بیخي بدلون نه و کړې لا هم ځوان شوی وو

سترګي همغسې هیبت درلود د هغه په لېدو بې اختیاره مې د خولې لاری تېر کړل، هغه بغیر له دې چې زما څخه کوم پوښتنه وکړی مخ یې د حمیدی خواته چې د کوټې کونج کې ولاړ و او زموږ خوا ته یې راکتل واړو او ویې ویل: څنگه دی زما انتخاب؟

د هغه په خبره حمیدی کرار وخنډل او داسی حال کې چی زما خواته یې راکتل ویې ویل: د تل پشان بهترینه ټاکنه مو درلود یو دم همغسې ده څنگه چې دا څو میاشتي موږ ورپسی وو خو یو کمې لری.

جنرال - څه کمې؟

حميدي - ډېر احساساتي او نرم زړه دی او دا کار يې هېڅ بڼه نه دی.

د هغه په خبره جنرال کرار وخنډل او ويې ويل: خو زه فکر کوم چې همدا احساسات يې د ټولو څخه زيات پکار رايې.

د هغوي د بحث منځ کې وغورځيدلم او ومې ويل: وبخښی خو که اجازه مو وی زه لار شم نور په ما ناوخته کېږی.

زما په غږ جنرال راوکتل او ويې ويل: ولې دومره تلوار؟ تازه غواړم معرفي وکړم.

- معرفي نغواړم راته مهم نه ده چې تاسو څوک ياست؟ زه يوازی غواړم له دی ځايه لار شم تاسو په څه حق زه راگير کړی يم؟

د جنرال لځايه حمیدی وويل: اوممم فکر کوم لفظ د راگير به بڼه نه وی، ځکه چې ته چا نه يې راگير کړی

او هر چيرته چې هر وخت و غواړي تللي شي، مور
يوازی د يو دوستانه ملاقات لپاره ته راغوبنتی يې.

- زما داسی راوړل ستاسو په نظر دوستانه ملاقات وو؟
تاسو سم صحي زه لاس تړلې تر حوزی راوستم او زما
ټول شيان مو راڅخه واخيستل.

جنرال - هغه زما امر وو! او د هغه لپاره زه بخښنه
غواړم خو زه تا پيژنم او پوهيږم چې د وپرېدلو حالت
کې عجيب غريب کارونه کوي او حتا شايد د پوليس د
نوم په آوريدلو تښتيدلی وايي نو ځکه مې وويل چې
داسي دې راوړی.

د جنرال خبره تر څه حده صحيح وه ما د پوليس د
نوم په اوريدو د رښتيا هم د تښتيدلو اراده درلود البته
زه تل هغه ځای کې چې فکر کوم خطر دی تښتم خو
متاسفانه هېڅکله تښتيدل مې فايدمند نه دی ثابت
شوی.

- کولای شم ویوښتم زما څخه څه غواړی چې داسی
دوستانه ملاقات مو راسره وکړو؟

زما په خبره جنرال کرار وخنډل او ویې ویل: غوښتل
می درڅخه مننه وکړم.

- د څه لپاره؟

جنرال- د دی لپاره چې زما د لور قاتل دی وواژه.

- ما له قصد هغه نه دی وژلي بس یو ناگهاني پيښه وه.

جنرال- هوممم پوهیږم ضرور یو ناگهاني پيښه او

قسمت وو کنه امکان یې نه درلود ته دی هغه لیوني

انسان ووژني، کله چې کاکا دی راغلو او ویې ویل چې

ته ورک شوی یې نو ما خو سل سلنه باور درلود چې

سبا به ستا د مر شوی او ټوټه شوی جسد سره به مخ

کیږو!

که څه هم بې رحمانه او سخت خبره وه خو یو ډول

سپین حقیقت وو او ټول پوهیدل چې ته نشې کولای د

هغه لیوني له لاسه ژوندی بچ شی خو کله چې هغه نفر

ستا د ځای آدرس راکړو او کله چې هلته درغلو
نو(جنرال خپل سترګي ما ته ځیر کړل او ویې ویل:
ستا د مړ جسد د لیدو په تمه وم خو لکه چې قسمت
ستا سره ملګری وو او په بېحد ناباوری کې تا هغه
لیوني وژلي وو!

- کوم نفر تاسو ته زما د ځای آدرس درکړو؟
جنرال- نه پوهیږم چې څوک و یوازی ستا آدرس یې
راکړو او لاړو حتا و نه درېد چې موږ پوښتنه وکړو نوم
یې څه دی؟ او د کوم ځای دی؟ لومړۍ مو باور نه کاو
چې خبره یې رښتیا اوسیدی خو ستا کاکا ویل که د
دروغو خبر هم وی باید لاړشو او یوځل وګور موږ هم
ورسره ومنل او کله چې راغلو ته مو پیدا کړی رښتیا
پښه دی څنګه ده؟

د جنرال په خبره زه پوه شوم چې هغه یو نفر څوک
وو، په شونډو مې نری مسکا راغلل شموئیل! لا خپل
خیالاتو کې وم چې جنرال وویل: و دی نه ویل پښه

دی څنگه ده؟

- ښه ده، خو باور نشم کولای چې تاسو دی یوازی د یو منني کولو لپاره زه تر دی ځای راکش کړی اوسیرم؟
زما په خبره جنرال کرار وخنډل او داسی حال کې چی حممیدی ته یې کتل ویې ویل: گوره دومره ساده هم نه دی کله ناکله یې فکر ښه کار کوی. (بیایې زما خواته راوکتل او ویې ویل: سم فکر دی کړی موږ ستا سره لږ کار لرو، البته داسی باید ووایم چې موږ ستا همکاري ته اړتیا لرو.

#نوت

سلامونه ملگرو په دی امید چې روغ او جوړ اوسیرې،
ملگرو دا ناول کامل لیکل شوی خو ځکه چې متاسفانه
په کتابتون سایت کې د لس ام بې څخه پیر کتاب نه
اپلوډ کیری نو مجبور شوم د نیم څخه لا کم ناول نشر
کړم دا ناول د ابلیس ناول دریم پړاو دی او تقریبا
1185 صفحي دی، که غواړې دا ناول کامل ووايست
نو زما د ټلگرام شخصي چینل ته راشې یا هم زما
فیسبوک ایډی درسره فالو کړی او که په یو ځل کامل
فایل غواړی نو د غه ایډی په ټلگرام کی سرچ او مسج
ورته وکړی ترڅو کامل ناول درواستول شې.

shuhab09@

دا هم زما د ټلگرام شخصي چینل لینک

<https://t.me/pashtoonovels0>

او دا هم زما د فیسبوک ایډی

<https://www.facebook.com/profile.php?id=61572668542014&mibextid=ZbWKwL>

البتہ کہ پہ گوگل یا ہم فیسبوک کی پہ پښتو باندی
ولیکي "خواجہ زی صاحب" نو زما مجازی اکانتونہ لکہ
فیسبوک، تلگرام، انسٹاگرام به پہ آسانی پیدا کری شي.

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English